

Jude Deveraux
THE MAIDEN
Copyright © 1988 by Deveraux Inc.
Translation © 2000 by František Ružička
Slovak edition © 2000 by Ikar

ISBN 80-7118-947-2

William de Bohu n stál ukrytý v tieni kamenných múrov hradu a hľadel na svojho synove a, sediaceho na okennej rímse. Rowanove plavé vlasy sa kúpali v slnečnom svetle. Peknú tvár sústredene vraštil, lebo študoval akýsi rukopis. William si len nerád pripúšťal, ako mu tento chlapec za tie roky prirástol k srdcu. Rowan mu bol ako syn, po ktorom vždy tak veľmi túžil.

Opäť mu nevdojak preletelo mysl'ou, ako mohol ten temný, odporný Thal splodiť takého vysokého, pekného a urasteného chlapca so širokými plecami a úzkymi bokmi. Thal sa s obľubou pasoval za kráľa Lankónie. Pripomínal barbara a vlastne ním aj bol. Chodil zaodetý do zvieracích koží, dlhé masťné vlasy mu padali na plecia, jedol neokrôchane, hovoril hrubo. Williama jeho prítomnosť v dome znechucovala a trpel ho len na výslovnú prosbu kráľa Edwarda. Ponúkol mu vo svojom sídle pohostinnosť a prikázal sluhom, aby tomuto hrubému neokrôchancovi pripravovali všelijaké zábavky. Sám sa od neho držal čo naj ďalej.

Pri pohľade na Rowana sa Williamovi nevdojak stiahol žalúdok v obavách o jeho budúcnosť. Trápila ho aj iná vec. Sám sa síce tajomnému a zlovestnému barbarovi vyhýbal ako sa len dalo, ale jeho krásna, milá a nadovšetko milovaná sestra Anna našla v tomto netvorovi zaľúbenie. Kým pochopil, čo sa robí, Anna sa ocitla v osídlach lásky tak hlboko, že by si neváhala siahnuť na život, keby nemohla byť v Thalovej blízkosti. Pritom ten obmedzený barbar ani nebol schopný pochopiť, že to úbohé dievča kvôli nemu navždy zatracovalo nevinnú dušu myšlienkami na samovraždu.

Anna nedbala na Williamove slová. Keď sa pred ňou zmienil o tom, aký vie byť Thal odporný a vulgárny, pokladala jeho obavy za hlúpe: „Žene sa vôbec nemusí zdať odporný," namietala so smiechom, pri ktorom sa mu búrila žič. Predstavoval si, ako masťné ruky barbarského kráľa obchytkávajú Anninho jemné telo.

Nakoniec opäť zasiahol anglický kráľ Edward a rozhodol za Williama. Odkázal mu, že Lankónčania tvoria malý, ale divoký národ. Ak ich kráľ zatúžil po bohatej anglickej neveste, treba jeho prianie v záujme mieru vyplniť.

Kráľ Thal sa teda oženil s krásnou Anne. William sa opíjal desať dní a v kútiku duše dúfal, že v hodine vytriezvenia všetko zostane zlým snom. Keď sa prebral z opojenia, videl, ako sa úprimná neha jeho útlej sestry pomaly stráca v temných zákutiach Thalových sietí.

O deväť mesiacov prišiel na svet Rowan a Williama zalial pocit nekonečnej hrdosti od prvého dňa, ako ho uvidel. Kým bezdetné manželstvo znásobilo jeho túžbu po vlastnom synovi, Thal sa o dieťa vôbec nezaujímal.

„Fuj! Hore to vreští a dole strašne smrdí. Decká treba nechať ženským! Počkám si, kým z neho bude poriadny chlap!" zašomral Thal svojím typickým prízvukom. Oveľa viac ho zaujímal, kedy sa Anna vráti do jeho postele.

Zato William venoval Rowanovi všetky otcovské city. Zabával sa s ním, nekonečne hodiny vymýšľal pre chlapca hračky a držal jeho krehké detské pršteky pri prvých nesmelých krokoch. Chlapec sa pomaly stal zmyslom jeho života.

Lora sa narodila, keď mal Rowan rok. Bola krásna ako jej brat a našťastie ničím nepripomínala svojho počerného otca.

Anna umrela, keď dievčatko dovŕšilo piaty rok.

Smútok Williamovi načisto pomútil hlavu. Ani si nevšimol, že aj Thala prepadli chmúrne myšlienky. Stále v ňom videl jedinou príčinu smrti svojej milovanej sestry a nekompromisne ho vyhnal z domu.

Thal prekvapivo súhlasil a oznámil Williamovi, že na druhý deň ráno sa so svojou družinou a deťmi vydá na cestu domov.

William si v prvej chvíli neuvedomil zmysel jeho slov. Až neskôr sa mu rozležalo v hlave, že Thal si chce vziať Rowana a Loru so sebou. Pred očami sa mu zahmlilo. Hnev, zúrivosť a strach ovládli jeho správanie. Jednej noci zhromaždil svojich jazdcov a prepadol Thalovu spiacu družinu. Jeho muži mali štvornásobnú presilu, ale lankónski bojovníci sa proti nim postavili s nevídaným odhodlaním a vervou.

Thalovi a dvom bojovníkom sa podarilo utiecť. Kráľ, krvácajúci z hlbokých rán mečom na rukách a na pravom líci, sa zastavil na hradbách zámku a do ružového šera úsvitu sa rozľahli jeho nadávky adresované Williamovi. Prekľal Williamovu túžbu prisvojiť si princa Rowana a prisahal, že jedného dňa lankónska krv privedie jeho syna k nemu. Potom sa obrátil a so zvyškom svojich dorážaných vojakov zmizol v hustom lese.

Od tej noci bolo nešťastie Williamovým verným druhom. Zlato sa mu pod rukami menilo na olovo. Mesiac po nešťastí umrela jeho žena, osýpky vyhubili polovicu roľníkov a úroda zhnila na poliach. Dielo skazy dokončil raný sneh.

William sa opäť oženil. Jeho druhá žena, plodná ako zajačica, mu v priebehu štyroch rokov porodila štyroch synov. Posledný pôrod neprežila. William ani veľmi nesmútil. Po prvotnej vášni vybičovanej mladým telom zistil, že jeho žena bola hlúpe, frivolné dievča, ktoré mu nikdy nemohlo byť dôstojnou spoločníčkou.

Zrazu sa musel starať o vlastných potomkov a o dve Annine deti. Čoskoro zistil, že rozdiel medzi nimi je neuveriteľný. Rowan a Lora mali štíhle postavy, plavé vlasy. Z Rowana sa stal prítiažlivý muž a Lora takisto zdedila matkinu krásu a jemnosť. Obaja boli inteligentní, prahli po nových vedomostiach, popritom boli nadovšetko slušní a príjemní. Zato jeho štyria synovia boli nevychovaní a hlúpi, neposlušní a večne mrzutí. William si v hĺbke duše uvedomoval, že to bol boží trest za utrpenie, ktoré spôsobil Thalovi. Namýšľal si, že sa mu mstí Annin duch, ktorý ho tresce za zločin proti jej manželovi.

Keď Rowan dovŕšil desiaty rok, prišiel na zámok starec so striebornou dlhou bradou až na prsia. Hlavu mu zdobila zlatá čelenka so štyrmi krvavými rubínmi. Predstavil sa ako Feilan, Lankónčan. Prišiel, aby Rowana naučil lankónsky jazyk, zvyky a obyčaje.

William chcel okamžite vyhnúť starca niečom, ale Rowan sa mu postavil do cesty. Zdalo sa, akoby chlapec príchod mudrca očakával: „Som princ Rowan," vyhlásil slávnostne.

V tej osudovej chvíli William pochopil, že stráca to najcennejšie, čo mu život priniesol. Zúfalo si uvedomil, že nemá sil tejto strate zabrániť.

Starý Lankónčan zostal, spával niekde v temných zákutiach hradu - Williama to ani nezaujímalo - a každú chvíľku trávil s Rowanom. Ten bol predtým vždy veľmi hlbavý a pozorný. Úlohy, ktoré dostával od Williama, poctivo splnil, ale teraz sa zdalo, že jeho duševné schopnosti nie sú neobmedzené. Starý Lankónčan učil Rowana vedám i bojovému umeniu. Spočiatku sa William usiloval protestovať proti niektorým spôsobom boja, ktoré sa mu ako kráľovskému rytierovi videli nedôstojné. Rowan ani Feilan naňho vôbec nedbali. Rowan sa postupne učil ovládať umenie boja s mečom, s palicou i s kyjakom a k otčimovej hrôze aj holými rukami. Nevídané, neslýchané, aby sa kráľovský rytier pustil do boja bez koňa.

Lankónia

Jura stála na špičkách. Plytká voda je siahala sotva po kolená, nad hlavou držala ľahký oštep a nehybne čakala, kým sa lenivé ryby priblížia na dosah. Slnko len nesmelo osvetľovalo siluety vrchov za jej chrbtom a vo vode sa mihali tieň rýb, omámených včasným ránom. Nohavice vojenského odevu pohodila na breh a zostala stáť, odetá len v ľahkej vyšívanej tunike, aké nosili ženské oddiely mestskej gardy. Nohy mala po kolená odhalené. Voda bola ľadová, no Jura od malička vedela znášať nepríjemnosti a ju učili potláčať bolesť.

Keď zachytila zvuk ľahkých ženských krokov, spozornela. Zachovala ľadový pokoj, ale jej svaly sa napli v očakávaní nečakaného útoku. Naďalej pevne držala oštep nad pravým plecom, ale bola pripravená zvrtnúť jeho hrot proti votrelcovi, ktorý si trúfol narušiť jej pokoj.

Nebadane sa usmiala. Cilean. Jej učiteľka a priateľka sa takmer nehlučne predierala pomedzi stromy k rieke.

Na oštepe sa zatrepotala pekná korisť.

„Cilean! Naraňajkuješ sa so mnou?“ zvolala na priateľku a stiahla metajúci sa úlovok z oštepú. Pomaly kráčala k brehu. Roky ťažkého, náročného výcviku nádherne sformovali jej vysokú, urastenú postavu.

Cilean vystúpila z tieňa stromov a usmiala sa na priateľku „Máš veľmi jemný sluch.“

Bola oblečená rovnako ako Jura - v bielej tunike a širokých nohaviciach, ktoré boli typickým znakom iriálskych bojovníkov. Obuv z jemnej kože, upevnená koženými šnúrkami, jej siahala po kolená. Bola urastená ako Jura. Mala pekné dlhé nohy, malé, ale pevné prsia a pružné telo. Stála vzpriamene ako briezka, ale jej tvári chýbala Jurina krása a iskra. V ich črtách sa aj napriek mladosti odrážal nepatrný vekový rozdiel. Cilean mala dvadsaťštyri rokov, Jura len osemnásť.

„Vrátil sa,“ povedala Cilean mätko.

Len malé zaváhanie prezradilo, že Jura vníma priateľkine slová. Naoko bez záujmu ďalej zakladala oheň, na ktorom sa chystala pripraviť svoj úlovok.

„Jedného dňa sa s tým budeš musieť zmieriť, Jura,“ pokojne pokračovala Cilean. Hovorila mäkkým iriálskym dialektom. „Stane sa našim kráľom.“

Jura sa vystrela a obrátila sa priateľke zoči-voči. Vlasy sa jej pritom zavlnili a v tvári sa jej zračil neskrývaný hnev: „Mojím kráľom nie je a nikdy nebude! Je Angličan, nie Lankónčan. Jeho matka bola akási ustráchaná poslušná Angličanka, ktorá sedela celé dni pri kozube a vyšívala. Dokonca nevedela vychovať ani všetky Thalove deti. Pravým kráľom je Geralt. Splodila ho lankónska matka.“

Túto pesničku počula Cilean tisíc ráz: „Áno, Astrie je žena ako sa patri a Geralt je skvelý bojovník, ale nie je Thalovým prvorodeným synom. Nezabúdaj, že Astrie nikdy nebola zákonnou kráľovskou manželkou.“

Jura sa znovu obrátila a usilovala sa ovládnuť hnev. Pri výcviku musela ustavične dokazovať, že sa vie dokonale ovládať a vynájsť aj v zložitých situáciách, lebo Cilean na nej skúšala rozličné figle. Raz na ňu naraňčila nečakaný útok piatich protivníkov. No vždy, keď myslela na Geraltov nespravodlivý osud, city jej zahmlili zdravý úsudok. Mnoho zím predtým, ako uzrela svetlo sveta, sa kráľ Thal vydal na ďalekú cestu na dvor anglického kráľa. Chcel mu ponúknuť spojenectvo. Miesto misie, ktorú mal splniť, zaľúbil sa do akejsi mäkkej a poddajnej Angličanky. Oženil sa s ňou a dva roky zostal v Anglicku. Stihol tam splodiť dvoch skuvíňajúcich pankhartov, prisľabých na to, aby sa s ním po smrti ich krehučkej matky vrátili do Lankónie.

Po návrate z Anglicka Thal už nebol, čím býval. Odmietol sa oženiť s pravou lankónskou ženou napriek tomu, že noblesná a krásna Astrie mu v posteli nebola cudzia. Geralt, plod ich spoločnej lásky, mal všetko, čo správny chlap potrebuje. Napriek tomu sa Thal stále trápil. V návale zúfalstva, že sa nikdy nestane kráľovskou manželkou, požiadala Astrie Thala o dovoľenie vydať sa s Johstom, jeho najoddanejším strážcom. Márne dúfala, že tento krok prinúti Thala, aby sa spamätal a oženil sa s ňou. Iba čo ľahostajne mykol plecom na znak súhlasu. O tri roky sa narodila Jura.

„Iba Geralt má právo stať sa kráľom,“ zopakovala Jura, tentoraz pokojnejšie.

„Thal sa rozhodol inak. Ak si želá, aby sa kráľom stal jeho anglický syn, musíme jeho rozhodnutie rešpektovať.“

Jura zúrivo odierala šupiny z ulovenej ryby. „Počula som, že má bledú plet' a svetlé vlasy. Povráva sa, že je tenký a krehký ako obilné steblo. Vraj má aj sestru. Nepochybujem o tom, že v Lankónii začne roniť slzy za svojím anglickým pohodlím. Ako môžeme rešpektovať kráľa, ktorý vôbec nepozná naše zvyky?“

„Thal vraj za ním kedysi poslal Feilana. O jeho múdrosti sa povrávajú legendy.“

„Pehe! Je to predsa Poilénčan!“ odfrkla Jura pohrdavo.

Poilénčania boli jedným z kmeňov, ktoré obývali územie Lankónie. Verili, že vojny sa dajú vyhrať slovom, čiže vyjednávaním. Muži tohto kmeňa venovali oveľa viac času knihám a učeniu ako svojim zbraniam.

„Ako môže akýsi Poilénčan naučiť človeka kráľovským móresom? Nepochybujem, že doňho vtĺka rozumy z kníh. Čo vie taký Poilénčan o skutočnom boji? Ak na nás zaútočia Zernačania, bude im náš nový kráľ rozprávať rozprávky, kým všetci sladko nezaspia na koňoch?“

„Jura, si nespravodlivá. Ved' sme ho ešte nevideli. Je predsa Thalovým synom...“

„Presne ako Geralt!" odsekla Jura. „Ten anglický chudák nevie o Lankónii ani polovicu z toho, čo Geralt." Gestom ukázala na jej milované hory, ktoré stáročia ochraňovali ich krajinu pred útokmi votrelcov: „Nikdy nevidel tieto hory, nepozná ich," utrúsila pohrdavo.

„Ani mňa nikdy nevidel," ticho odvetila Cilean.

Jura doširoka otvorila oči. Kedysi dávno Thal vyslovil želanie, aby sa Rowan oženil so Cilean. „Thal na svoj sľub určite zabudol. Veď to bolo tak dávno. Bola si ešte dieťa."

„Mýliš sa, nezabudol. Dnes ráno, keď sa dozvedel, že jeho prvorodený syn sa blíži k rieke Čiare, poslal mi odkaz. Chce sa so mnou a s Dairem stretnúť."

„S Dairem?" Jure sa zasekol hlas, keď si spomenula na vysokého, urasteného mládenca. Čiernookého Daireho milovala od útleho detstva a verila, že raz sa stane jeho ženou.

Cilean vrhla na priateľku znechutený pohľad. „Teba zaujíma len tvoj miláčik. Je ti úplne jedno, že si mám vziať niekoho, o kom si sa vyjadřila, že je dengľavý a slabý..."

„Prepáč," ospravedlnila sa Jura. Mrzelo ju, že myslela len na seba. Predstava, že by sa mala vydať za niekoho neznámeho, jej pripadala hrozná. Sama si len ťažko vedela predstaviť, že by mala tráviť dni a noci s mužom, ktorého každé gesto, každá myšlienka by jej boli cudzie. „Mrzí ma to. Naozaj ti Thal povedal, že si musíš vziať toho... toho...?" Na rozum jej neprišiel ani jeden výraz, ktorý by výstižne opísal tohto cudzinca.

„Povedal, že si to tak vždy predstavoval." Cilean sa usadila vedľa ohníka, ktorý veselo blkotal. V jej tvári sa zračili mučivé obavy. „Myslím, že Thal vie o твоjich obavách. Určite sa obáva, že syn, ktorého nevidel dlhých dvadsať rokov, nebude spĺňať jeho predstavy. Aj tak je odhodlaný za každú cenu si presadiť svoju vôľu. Čím viac ľudí ho bude presviedčať o opaku, tým tvrdohlavejšie si bude stáť na svojom."

„Viem," zadumane pripustila Jura a skúmavo pozrela na Cilean. Možno Thal vôbec nie je zaslepený otcovskou láskou. Cilean je inteligentná žena, ktorá obstoje v nejednej skúške ohňom. Vie ovládať svoje emócie aj v mimoriadne napätých situáciách. Ak je tento anglický princ naozaj taký dengľavý, ako hovoria ľudia, múdrosť a schopnosti Cilean budú jedinou nádejou, ktorá môže spasiť Lankóniu.

„Lankónskym kráľom možno bude nevľúdny anglický privandrovalec, ale skutočnou vládkyňou bude múdra lankónska dievčina," chcela Jura potešiť svoju priateľku.

„Ďakujem ti," povedala Cilean. „Aj ja mám pocit, že Thalovi ide práve o toto a teší ma jeho dôvera, predsa však ..."

„Chceš, aby tvoj muž bol ozajstný chlap," súcitne povedia Jura, „Túžiš po niekom, ako je Daire. Vysoký a silný, nenásytný a inteligentný a..."

Cilean sa zasmiala: „Áno, musím to priznať, si predsa moja najbližšia priateľka. Na jednej strane ma skutočne veľmi teší dôvera a nádej, ktorú do mňa vkladá náš kráľ Thal, ale na druhej strane som žena. Naozaj má ten Angličan svetlé vlasy? Kto ti to povedal?"

„Thal," odvetila Jura. „Keď mal náladu, často rozprával o tej Angličanke, s ktorou sa vraj z mladíckej nerozvážnosti oženil. Raz to dokonca spomenul aj pred mojou matkou." Jura pri tej spomienke smutne stisla pery do tenkej čiary, no ani táto grimasa jej kráse neubrala. Obaja rodičia jej umreli, keď mala päť rokov. Thal ju vzal k sebe a postaral sa o jej výchovu. Vychoval ju vo svojej chladnej kamennej pevnosti bez ženského vplyvu. Ženu, ktorá im prala, vyhodil len preto, že Jure nedovolila hrať sa s ostrou sekerou z obavy, aby si neodsekla prsty.

„Thal nám o Anglicku často rozprával. Povedal nám možno viac, než by sme chceli vedieť," pokračovala. Cilean vedela, že „my" znamená Jura, jej nevlastný brat Geralt a Daire, s ktorým obaja súrodenci vyrastali.

„Jura, pustíme sa konečne do tej ryby, alebo nie? Mali by sme sa poponáhľať, ešte mi musíš poradiť, čo si mám vziať na cestu. Čo myslíš, bude mať Rowanova sestra hodvábne šaty? A čo ak bude naozaj božsky krásna? Bude na nás hľadieť rovnako povýšenecky ako tie franské ženy, čo tu boli pred dvoma rokmi?"

Jure sa mihla v očiach šibalská iskra. „Tak jej vyparátíme presne to, čo tým chuderám," povedala s plnými ústami.

„Ty si ale čarodejnica," zasmiala sa Cilean. „Nemôžeme niečo také urobiť žene, ktorá mi má byť švagrinou."

„Mňa také výčitky netrápia. Musíme si vymyslieť plán, ako sa brániť ich anglickej povýšenosti. Ak zatiahneme Rowana do bitky, zničí ho to. Alebo si myslíš, že boj sleduje z diaľky, sediac na zamatovom vankúši a popíja pritom zázvorové pivo?" Jura sa postavila, šikovne zahádzala oheň, natiahla si nohavice a uviazala sandále. „Daire pôjde s tebou?"

Cilean sa usmiala. „Hej, hádam bez neho tých pár dní vydržíš. Vyrazíme im oproti a privedieme ich do tábora. Myslím, že Thal sa obáva možných útokov Zernačanov."

Zernačania boli najbarbarskejší kmeň Lankónie. Boli rovnako posadnutí bojom, ako Poilenčania knihami. Útočili na všetko, čo sa hýbalo, a so zajatcami zaobchádzali horšie, ako si vedeli dospeli irialskí bojovníci predstaviť v najhroznejších snoch.

„Irialčan sa Zernačana nikdy nebude báť," vyhlásila Jura bojovne.

„Áno, ale tento princ je Angličan a naivne si myslí, že je pánom celej Lankónie."

Jura sa pohrdavo usmiala: „Len nech sa ukáže na oči kráľovi Zernačanov Brocainovi. Úbohý anglický kráľovič. Nech vyhlási, že on je ich kráľom. A uvidíme, kto sa bude viac strachovať. Aspoň by ten úbožiačik bol pochovaný v Lankónii. Prisahám, že by som vlastnoručne zahrabala jeho rozsekané telo."

Cilean sa opäť zasmiala „Vstávaj, musíš mi poradiť, čo si mám vziať na cestu. O hodinu odchádzame a ty by si sa mala rozlúčiť s Dairem."

„Na to budeme potrebovať viac než hodinu," vyhlásila Jura šibalsky, čo vyvolalo na Cileaninej tvári nový úsmev.

„Dúfam, že mi občas dožičíš Daireho plodnosť a vitalitu, aby som zahнала osamelosť noci a okúsila chuť ozajstného muža, keď sa už musím vydať za toho zvädnutého Angličana."

„Ak naňho čo len siahneš, si dcérou smrti," povedala Jura, ale vzápätí sa usmiala. „Budeme sa modliť, aby Boh dal Thalovi dlhý život, aby si uvedomil svoju chybu a napravil ju. A potom... potom bude Geralt našim kráľom. Pod', musíme sa poponáhľať do pevnosti."

Rowan ležal pohodlne vystretý na západnom brehu rieky Čiary a ospanlivo hľadel na zelené koruny stromov. Slniečné svetlo vytváralo na jeho odhalenej hrudi a svalnatom bruchu bizarné tieň. Trblietalo sa v hustých chumáčoch jeho plavých vlasov. Oblečený mal len krátke kožené nohavice a tenké pančuchy, ktoré zvyrazňovali jeho mocné, svalnaté stehná.

Navonok vyzeral celkom pokojný, ale len vďaka dlhoročnému tréningu, ktorý ho naučil ukrývať city. Starý lankónsky učiteľ mu ustavične zdôrazňoval, že je Lankónčan len z jednej polovice. Slabú, citlivú polovicu jeho anglickej osobnosti bolo treba zničiť, pochovať a navždy na ňu zabudnúť. Feilan mu často zdôrazňoval, že pravý Lankónčan je odolnejší ako oceľ a pevnejší než hora.

Pri spomienke na Feilana ho bodlo v starej jazve na stehne, no odolal pokušeniu dotknúť sa boľavého miesta. Lankónčania nemajú strach; Lankónčan miluje svoju vlasť; Lankónčan sa nedá viesť citmi na úkor rozumu; Lankónčan nikdy neplače. Tútor mu do omrzenia vtíkal do hlavy tieto zásady. Rowan si pamätal, ako sa rozplakal, keď mu ešte ako dieťať zahynul obľúbený pes. Feilan sa vtedy náramne rozzúril. Priložil mu na stehno rozžeravený kutáč a varoval ho, že ak ihneď neprestane plakať, označuje ho aj na druhej nohe.

Odvtedy Rowan nevedel, čo je plač.

Z myšlienok ho vytrhol zreteľný zvuk uponáhľaných krokov. Zaraz spozornel a siahol po meči, ktorý mal ustavične poruke.

„To som len ja," ozvala sa Lora nahnevane.

Obliekol si tuniku. V diaľke už bolo počuť dupot koni lankónskych bojovníkov, ktorí ho bezpochyby hľadali. Zabávalo ho, že sa obávali aj toho, aby ho nebodaj nevyľá-kal zabľúdený komár. Pozrel na sestru a uškrnul sa.

„Neunúvaj sa s obliekaním," povedala Lora. „Už som mala česť vidieť nahého chlapa." Posadila sa kúsok od neho, kolená si pritiahla k sebe a objala si ich. Chvíľu takto mlčky sedela. Jej krehké telo sa stále chvelo od hnevu. Nevšímal si blato, ktoré zafúlalo jej brokátový kostým. Vybuchla ako sopka: „Tí chlapi sú odporní!" zahľadela sa do diaľky. V návale hnevu jej vystúpila brada. „Správajú sa ku mne ako k malému, lenivému a nadovšetko hlúpemu decku, ktoré nemožno spustiť z očí. Sama nemôžem urobiť ani krok. Ako kripel. A najhorší je Xante. Ešte raz na mňa pozrie s tou idiotskou ľútosťou a vytrhnem mu obe uši!" Keď začula Rowanov smiech, zmĺkla. Hľadela na brata krásnymi nezábudkovými očami. Bola veľmi pekná a mala nádhernú postavu. Tvár jej od hnevu zružnela.

„Ako sa opovažuješ smiať?" precedila. „Ty si na vine, že sa k nám takto správajú. Vždy, keď ti strčia pod zadok vankúš, slastne si vzdychneš a ešte sa aj usmievaš. A včera? Ako si mi úslužne držal priadzu! Nikdy predtým si to neurobil. Vždy si bol priveľmi zaujatý ostrením svojich mečov a nožov. Zrazu si milý a tváriš sa ako neviniatko. Prečo aspoň niektorým z nich nevykrútiš krk? Najmä Xante by si to zaslúžil."

Úsmev zjemnil ostré črty Rowanovej tváre. Bol pekný podľa antických meradiel. Jeho modré oči a plavé vlasy kontrastovali s divokým výzorom Lankónčanov, pri ktorých pôsobil ako tvor z iného sveta. Keď ich oči blčali, jeho žiarili. Ich brady boli neforemné a povädnuté, jeho naopak jemná, ale výrazná.

Lora už videla nejedného chlapa, ktorému sa nevyplatilo podceňovať jej brata a myslieť si, že tento zdanlivo jemný, zavalitý holobriadok bude v súboji ľahkou korisťou. O to viac sa zabávala, keď Rowan nesmierne ľahko zhodil samolúbneho rytiera z koňa. Jeho protivníci čoskoro zistili, že jemná, trochu poblednutá tvár sa vedela v okamihu zmeniť, potemnieť ako pravý anglický buk. Tunika ukrývala takmer metrák živej váhy, pretavenej do oceľových svalov.

„Prečo s nimi nehovoriš ich rečou?" nedala pokoj Lora a jej hnev narastal, lebo sa nazdávala, že Rowana to vôbec nezaujíma. „Prečo žiadaš, aby ti všetko prekladali? A kto sú to tí Zernačania, ktorých sa všetci tak boja? Myslela som si, že sú to tiež Lankónčania. Rowan! Prestaň sa rehlieť. Naozaj sú bezočiví a arogantní."

„Najmä Xante, čo?" poznamenal hlbokým hlasom a usmial sa na ňu.

Odvrátila sa od neho, brada sa jej chvela od hnevu. „Môžeš si z nich uťahovať koľko chceš, ale odnesie to tvoja družina a tvoji priatelia. Mladý Montgomery si dnes ráno hojil veľikánske modriny, ku ktorým podľa mňa prišiel, keď bránil tvoju česť. Mal by si..."

„Čo by som podľa teba mal?" spýtal sa pokojným hlasom a stále upieral zrak do korún stromov. Nemohol povedať Lore, čo si skutočne o svojich lankónskych strážcoch myslí. Aj keď boli možno z rovnakého cesta ako on, opovrhovali ním a všemožne mu dávali najavo, že je nevítaným hosťom. Nemohol sa jej priznať, že ho to hnevá rovnako ako ju. Jej hnev bolo treba tmiť, nie rozduchávať. „Mám sa s nimi vari pobiť?" doberal si ju. „Zabiť či dokaličiť mojich vlastných mužov? Xante je veliteľom kráľovskej gardy. Čo získam, ak ho zmrzačím?"

„Zdá sa mi, že si si až priveľmi istý víťazstvom v boji s tou mohutnou obludou."

Rowan si vôbec nebol istý, či by z boja vyšiel ako víťaz, hoci Lankónčania sa dopúšťali rovnakej chyby ako Feilan. Boli si takmer úplne istí jeho slabosťou a nešikovnosťou. Načisto podľahli tejto ilúzii.

„Chceš, aby som toho tvojho Xanteho naozaj porazil?" spýtal sa, tentoraz už vážne.

„Ja?" zalapala po dychu, vytrhla chumáč trávy a zlostne ho po ňom šmarila. „Dobre, nemal by si sa biť s vlastnými strážami, ale mal by si ich prinútiť, aby zmenili svoje správanie. Ponižuje ma to."

„Začína sa mi celkom páčiť, keď mi zakaždým pod zadok podstrčia mäkký vankúš," usmial sa Rowan, vzápätí však zvažnel. Vedel, že svojej sestre môže absolútne dôverovať. „Pozorne im načúvam," povedal po chvíli, „sedím medzi nimi a môžem ich nerušene sledovať."

Lora sa začínala upokojsť. Mohlo jej hneď prísť na um, že Rowan má dôvod, prečo zo seba robí blázna. Od chvíle, keď opustili rodné Anglicko, nenávidela všetko navôkol. Ona a Rowan, jej syn, traja rytieri a Rowanov najbližší priateľ Montgomery de Warbrooke vymenili pohodlie domova a vydali sa na cestu v spoločnosti mívkych čiernookých Lankónčanov. Prvý deň sa cítila výnimočne, akoby konečne nadišla osudová chvíľa jej života. Ale Lankónčania jej čoskoro dali najavo, čo si o Angličanoch myslia. Správali sa k nim pohrdavo, pričom boli presvedčení, že Angličania sú poddajní, neobratní a slabí. Nikdy si nenechali ujsť príležitosť, aby prejavili pohrdanie nad ich anglickým pôvodom. Už prvú noc musel Rowan upokojsť jedného zo svojich rytierov, ktorý už-úž siahal po meči.

Xante, vysoký divý veliteľ Lankónčanov, sa povýšenecky spýtal Rowana, či už držal v rukách meč. Mladý Montgomery ťažko niesol urážku priateľa a takmer sa na Xanteho vrhol. Rowan musel opäť zasiahnuť. Lore bolo ľúto, že tento šestnásťročný chlapec, rovnako urastený ako Xante, nemohol útok dokončiť a uštedriť Xantemu poriadnu príučku. Montgomery znechutene odišiel. Rowan poprosil Xanteho, či by mu láskavo neukázal svoj meč. Tváril sa, akoby horel túžbou obzrieť si zblízka skutočnú zbraň.

Až doteraz Lora nenávidela brata za jeho správanie. Bola mu ochotná odpustiť len vtedy, ak to robil kvôli presile tmavých Lankónčanov, proti ktorým stálo len šesť anglických bojovníkov a malé dieťa. Teraz si v duchu vyčítala, že mu mala viac dôverovať.

„A čo si sa už dozvedel?" spýtala sa ticho.

„Feilan mi rozprával o rôznych kmeňoch v Lankónii, ale nepovedal mi, možno som to zle pochopil, že tieto kmene nikdy neboli jednotné." Rowan sa na chvíľu odmlčal: „Vyzerá to, že budem len iriálny kráľ."

„Náš otec bol predseda Irialčan, či nie?"

„To áno."

„Ak sa nemýlim, Irialčania sú najväčším kmeňom, čiže si vlastne kráľom celej Lankónie?"

Rowan sa opäť usmial. V duchu si pomyslel, aké by bolo všetko pekné, keby bol život tak jednoduchý, ako si ho Lora občas predstavovala. Keď sa zaľúbila, vydala sa. Nestarala sa veľmi o to, čo sa stane s jej mužom, keď od neho odíde do Lankónie. Rowan bol zodpovednejší. Poslanie a povinnosť boli preňho hlavným zmyslom života.

„Áno, takto by si to predstavovali aj Irialčania. Zdá sa mi, že ostatným kmeňom sa táto myšlienka veľmi pozdáva. Pozri, práve teraz sme neďaleko územia, ktoré Zernačania vyhlásili za svoje. Naši sprievodcovia sú odvtedy oveľa bdelejší. O Zernačanoch sa hovorí, že sú veľmi krutí.“

„Chceš mi povedať, že títo Lankónčania majú strach z tých druhých?“ spýtala sa Lora takmer bez dychu.

„Zernačania patria, rovnako ako Irialčania, k hlavným Lankónskym kmeňom. Neboja sa, sú len opatrnejší.“

„Ale ak sa ich Irialčania naozaj boja...“

Rowan pochopil, kam mieri, a usmial sa. Vysokí, zjazvení, suchí Irialčania sa v skutočnosti nebáli nikoho na svete. Aspoň sa tak tvárili. Nečudo, že ani diabol by sa ich neodvážil pokúšať. „Chcel by som ich vidieť v naozajstnej bitke, nielen naduto kráčať a vystatovať sa o vojne. Ešte som ich nevidel v skutočnom boji.“

„Strýko William predsa hovorieval, že sa dokážu biť ako čerti. Nijaký Angličan sa im nevyrovná.“

„William je už starý pohodlný kocúr. Nie! Ne protestuj, tiež ho mám rád, avšak láska ma nezaslepuje natoľko, aby som nevidel, aký je v skutočnosti. Jeho muži sú vypasení ako prasce a márnia čas vzájomnými šarvátkami.“

„Nehovoriac o jeho synoch,“ zamrmlala Lora.

„Teraz mi úprimne povedz, chcela by si byť radšej v spoločnosti jeho štyroch odutých pajácov, alebo v tejto nádhernej krajine, ktorá nám môže patriť?“

Pohl'ad jej sklzol na širokú, hlbokú, rýchlo plynúcu rieku.

„Oveľa krajšie by tu bolo bez tých opíc. Dnes ráno mi jeden z nich povedal, aby som sa obrátila, keď zdieral králika. Vraj by mi ten pohľad mohol ublížiť. Pehe! Pamätáš na toho kanca, ktorého som minulý rok skolila? Čo si o mne myslíš?“

„Pokladá ťa za rozmazanú paničku z Anglicka. Naozaj, čo myslíš, aké sú ich ženy?“ spýtal sa Rowan.

„Vyzerajú ako barbari, ktorí držia svoje ženy zavreté v hlbokých kobkách. Dvakrát do roka ich vytiahnu - prvý raz, aby s nimi obcovali, druhý raz si vezmú dieťa, aby z neho vychovali vojaka.“

„To sa mi zdá celkom zaujímavé.“

„Čože?“ Lora takmer stratila reč.

„Ak sa ženy ponášajú na týchto chlapov, bude to pre ne lepšie.“

„Muži až tak zle nevyzerajú.“ zaprotestovala Lora, „Sú to len nevychovaní grobiani.“ „Ale čo...?“ Rowan prekvapene zdvihol obočie.

Uhla pohľadom, „chcela som byť spravodlivá. Sú celkom pekne urastení, dobre stavaní a ich oči...“ zarazila sa, keď uvidela Rowanov posmešný úškrn.

„Práve preto sme tu. Zdá sa, že naša matka mala o lankónskych mužoch rovnakú mienku ako ty.“

Lora si nevšímala bratove grimasy. V duchu chvíľu nadávala na všetkých mužov. Potom sa upokojila a dokonca na tvári vyčarila úsmev: „Stavím sa, že viem niečo, čo ty nie. Otec ti už vybral nevestu. Volá sa Cilean a je kapitánkou akejsi ženskej stráže. Je rytierkou ako ty.“ Lora s uspokojením sledovala, ako úsmev z Rowanovej tváre pomaly mizne. Konečne sa jej podarilo upútať jeho pozornosť. „Podarilo sa mi zistiť, že je rovnako vysoká ako ty a veľmi dobre ovláda meč. Myslím, že má dokonca vlastné brnenie.“ Potuteľne sa usmievala a figliarsky naňho žmurkla: „Myslíš, že namiesto závoja bude mať na svadbe železnú košeľu?“

Tvár jej brata stvrdla: „Tak to teda nie!“

„Čo nie?“ nevinne pokračovala Lora. „Azda sa nebrániš železnému závoju budúcej kráľovnej?“

„Nikto sa ma nepýtal, či chcem byť kráľom. Narodil som sa ním. Venoval som tomu celý môj život. Ožením sa s lankónskou ženou, rátal som s tým, no neožením sa s niekým len preto, že tak rozhodol môj otec. Som ochotný priniesť pre svoju krajinu veľké obete, ale všetko má svoje medze. Ožením sa so ženou, ktorú budem naozaj milovať.“

„Myslím, že Lankónčania tvoje rozhodnutie pochopia ako prejav slabosti. Áno, ženiasa a plodia deti, ale neviem si predstaviť, že by sa vedeli aj ľúbiť. Vieš si predstaviť, že Xante s jeho tupým, zjazveným čelom prinesie svojej milovanej kyticu kvetov?“

Rowan neodpovedal. Myslel na všetky nádherné Angličanky, ktoré mohol mať. Nikto, dokonca ani Lora si nevedela predstaviť to veľké fyzické, a najmä duševné utrpenie, keď sa Feilan usiloval vymlátiť z neho jeho druhú, citlivejšiu polovicu, jeho pravú anglickú dušu. Niekedy mal dojem, že Feilan číta jeho myšlienky. Kedykoľvek o sebe zapochyboval, jeho tútor to vycítil a bez váhania zareagoval. Rowan sa čoskoro naučil navonok skrývať a potláčať strach, ukrývať pochybnosti. Už si nepripúšťal pochybnosti o tom, či je naozaj pravým lankónskym kráľom. Roky Feilanovho drilu ho naučili smiať sa do očí aj samej smrti. Skutočné pocity však ukrýval v hĺbke svojej duše.

Počas tvrdých rokov Feilanovho výcviku sníval o dni, keď sa bude môcť o svoje pocity podeliť so ženou, s niekým jemným a nežným, s niekým, kto ho bude skutočne ľúbiť, s niekým, na koho sa bude môcť spoľahnúť.

Feilan každý rok posielal Thalovi list, v ktorom podrobne opisoval najmä Rowanove nedostatky. Ustavične spochybňoval, či sa z Rowana niekedy stane skutočný Lankónčan. Žaloval naňho, že je citlivý ako jeho matka a pričasto vyhľadáva prítomnosť svojej jemnej sestry.

Rowan viedol s Feilanom skrytý boj. Každý deň tvrdo cvičil, vydržal akékoľvek múky, ktoré starec vo svojej nespútanej zlomyseľnej obrazotvornosti vymyslel. Bez Feilanovho vedomia sa popritom naučil hrať na lutne a zaspievať niekoľko piesní. Zistil, že potrebuje Lorinu citlivú dušu. Svoj rodinný život si predstavoval rovnako ako spolužitie s Loru. Možno práve preto sa nikdy nestane skutočným Lankónčanom. Boli si so sestrou čoraz bližší, spájalo ich okrem iného i spojenectvo proti hlúpym a krutým synom strýka Williama. Často sa stalo, že ju musel brániť a utišovať, keď plakala v roztrhaných šatách a s doškriabanou tvárou po útoku tých zloduchov. Aby ju upokojil, rozprával jej príbehy o Lankónii, ktoré si sám vymyslel.

Puto medzi nimi pretrvalo, aj keď vyrástli a dospeli. Rowan Loru ochraňoval a ona mu poskytovala dostatok jemnej ženskej nehy. Často sa, unavený a doráňaný po výcviku, keď ho Feilan opäť postavil zoči-voči smrti, z posledných síl dovliekol do jej izby, ľahol si k jej nohám a počúval príbehy, ktoré mu rozprávala, pesničky, ktoré mu spievala, alebo mu jednoducho íska vo vlasoch. Len raz sa neovládal. Stalo sa to v deň, keď mu Lora oznámila, že sa bude vydávať. Ich stretnutia sa stanú zriedkavejšími. Dva roky sa cítil nesmieme opustený. Spamätal sa, až keď sa Lora vrátila s malým synom Philipom. Často si predstavoval, že Lora a jej syn sú jeho skutočná rodina. Svoju ženu si predstavoval ako Loru. Jemnú a milú, s občasnými záchvevmi žiarlivosti a občas priečnu. Netúžil po nijakej lankónskej bojovníčke.

„Kráľ má svoje privilégia a medzi ne patrí aj slobodný výber nevesty," uzavrel rozhovor. O svojej pravde bol pevne presvedčený.

Lora sa nepokojne zahniezdila: „To nie je celkom pravda. Vieš dobre, že svadby kráľovských rodov často vytvárajú dôležité spojenectvá."

Rowan vstal a začal sa náhlivo a nervózne obliekať, čím dal najavo, že rozhovor pokladá za ukončený.

„Jediné spojenectvo vytvorím s Anglickom, ak to bude nevyhnutné. Požiadam o ruku jednu z Warbrookových dcér. Neožením sa s nikým, kto spáva v železnej košeli. Poď, vrátime sa. Som poriadne hladný."

Lora už oľutovala, že sa zmienila o svadbe. Občas pochybovala, že svojho brata naozaj pozná. Mnohé myšlienky si nechával pre seba. Pomohol jej vstať.

„Naučíš ma lankónštinu?" Dúfala, že zmena témy vráti bratovi dobrú náladu.

„Existujú tri lankónske nárečia. Ktoré si vyberieš?"

„Xantštinu," vykĺzlo z nej mimovoľne a vzápätí sa zarazila: „Ja... ja, myslela som Irialčinu."

Rowan sa opäť uškrnul, hnev ho pomaly prechádzal.

Kým sa dostali späť do tábora, natrafili na Xanteho. Bol urastený, vysoký vyše metra osemdesiat. Mal široké plecia a oceľové svaly. Na jeho tele nebolo ani štipky zbytočného tuku. Vzpriamený a pružný ako bič z pravej kože. Dlhé zvlnené vlasy mu padali na plecia a lemovali snedú tvár s výrazným obočím a hlboko vsadenými očami. Nad pevnou hranatou bradou a úzkymi perami sa vynímal bohatý porast čiernych fúzov. Xante na nich zagánil a hlboká jazva na čele sa mu ešte zvýraznila.

„Zdá sa, že máme návštevu. Kde sa túlate?“ povedal nepríjemným hlasom. Okolo krátkej tuniky mal opásanú medvediu kožu, ktorá mu odhaľovala svalnaté stehná.

Lora by sa určite ohradila proti Xanteho bezočivému správaniu, ale Rowan jej tuho stisol ruku. Nemal v úmysle vysvetľovať tomuto neokrôchancovi dôvody svojej neprítomnosti, hoci Xante im dôrazne zakázal vzdaľovať sa z dohľadu ochrannej družiny.

„Kto nás poctil návštevou?“ spýtal sa. Bol o čosi nižší ako Xante, ale lepšie stavaný a najmä mladší. Na Xanteho šľachovité telo sa podpísali mnohé ťažké zimy, ktoré neraz prinášali biedu a nedostatok potravy.

„Thal sa rozhodol, že nás dôstojne privíta. Na našu ochranu vyslal sto chlapov, ktorých vedú elitná bojovníčka Cilean a jej brat Daire.“

„Cilean?“ spozornela Lora. „Nieje to náhodou dievča, s ktorým sa má Rowan oženiť?“

Xante na ňu zagánil, čím jej dal najavo, aby sa do týchto vecí nemiešala. Lora mu pohľad vzdorovito opätovala.

„Vyrážime im oproti?“ spýtal sa Rowan. Hlas sa mu mierne zachvel.

Jeho kôň bol pripravený a osedlaný. V plnej pohotovosti bolo aj päťdesiat chlapov ochrannej družiny, ktorí ho ustavične strážili ako malé, bezbranné decko. Vyrázili na severozápad k horám. V svetle zapadajúceho slnka zazreli vojenský tábor. Ako sa k nemu blížili, Rowan sa pripravoval na stretnutie so ženou, ktorú Lora opísala ako drsného bojovníka.

Zbadal ju už z diaľky. Aj na veľkú vzdialenosť si všimol, že má nádhernú postavu. Vysoká a štíhla, sedela vzpriamene. V rytme cvalu sa jej chveli malé, ale pevné prsia. Široký opasok zvýrazňoval tenký pás a oblé krivky bokov.

Popchol koňa, nevšímajúc si hlasné prejavy nevôle svojich strážcov. Vyrázil vpred s túžbou čo najskôr byť pri nej. Usmial sa, keď zbadal jej tvár. Tmavé oči a zmyselné pery dodávali tejto žene osobitné čaro a takmer neodolateľnú príťažlivosť.

„Vítam ťa, moja pani,“ povedal s úsmevom. „Som Rowan, ponížený služobník tejto nádhornej krajiny.“

Lankónčania hľadeli v nemom úžase. Takto sa predsa naozajstný chlap nespráva. A už vôbec nie budúci kráľ. Tupo zazerali na odraz slnka v jeho plavých kučerách a uvedomovali si, že všetko, čoho sa v duchu obávali, je pravda. Vládnúť im bude obmedzený, slabošský a precitlivený Angličan.

Kdesi zozadu sa ozval rehot. Cilean pristúpila bližšie, aby Rowanovi pozdrav opätovala. Bola rozčarovaná. Na prvý pohľad vyzeral celkom obstoje, ale tá jeho hlúpa grimasa dávala za pravdu jej mužom.

Rowan ju vzal za ruku a zahľadel sa do jej tmavých očí. Cítil pri tom nevraživosť a nesúhlas Lankónčanov. Už sa takmer neovládal. Nevedel, či sa väčšmi hnevá na seba, alebo na vojakov. Jazva na stehne ho opäť zaboľela a úsmev sa mu pomaly vytrácal z tváre. Zmizol v okamihu, keď pustil Cileaninu ruku. Vyzerat' ako hlupák pred hordou primitívnych bojovníkov je jedna vec, no robiť zo seba pajáca pred nádherným stvorením, ktoré sa má stať jeho ženou, to sa mu ani trochu nepozdávalo...

Mykol opratami a zavelil: „Vraciame sa do tábora.“ Ostatných si vôbec nevšimol. Vedel, že jeho anglickí rytieri sa k nemu pridajú prví.

Odkiaľsi sa ozval krik a lankónska garda sa primkla k Rowanovi a jeho priateľom ešte bližšie.

„Nezabúdaj, že sme na zernackom území,“ povedal jeden z bojovníkov po iriatsky. Mladý zachmúrený bojovník, ktorý stál vedľa Cilean, sa na Xanteho hrubo osopil. To bude asi Daire, pomyslel si Rowan.

Bol zvedavý, čo všetkých tak vydesilo. Prekonal slabý odpor svojich ochrancov a vyrazil vpred.

Lúče zapadajúceho slnka osvetľovali siluety troch mužov na koňoch. „Zernačania," povedal Xante, akoby tým všetko vysvetľoval. „Vraciame sa do tábora, Daire! Vyber si päťdesiat chlapov a pripravte sa na boj."

Rowan už nevládal potláčať hnev, ktorý v sebe tak dlho dusil. „Nijaký boj nebude!" rozkázal Xantemu perfektnou lankónčinou. „Neopoväzajte sa ublížiť tým ľuďom. A ty si navždy zapamätaj, Zernačania sú moji ľudia, rovnako ako Irialčania. Pozdravím tých mužov. Neile! Watelin! Belsur!" zavolať na svojich bojovníkov.

Ešte nikdy tak ochotne nesplnili jeho rozkaz. Naduté správanie Lankónčanov im už poriadne liezlo krkom. Tentoraz si rázne prekliessnili cestu k Rowanovi.

„Zastavte toho hlupáka," zareval Daire „Thal nám nikdy neodpustí, ak ho teraz zabijú."

Rowan naňho zagánil: „Teraz tu velím ja a ty budeš počúvať moje rozkazy!" vyštekol a Daire zmlkol.

Xante so záujmom sledoval zmenu Rowanovho správania. Bol však starší, skúsenejší ako Daire, a ťažšie ho mohlo niečo ovplyvniť. Prehovoril pokojným hlasom: „To sú Zernačania. Irialského kráľa neuznávajú. Ich kráľom je Brocain. Bez mihnutia oka ti podrežú krk!"

„Ja sa tak ľahko nevzdávam. Ideme!" utrúsil cez plece smerom k svojim chlapom.

Xante zadržal ostatných: „Len ho nechajte. Bude lepšie, ak ho zabijú teraz. Ešte skôr, ako ho Thal urobí našim kráľom." Lankónski bojovníci bez väčšieho záujmu sledovali, ako sa nechcený princ náhli do náručia istej smrti.

Zernackí bojovníci sa ani nepohli. Keď Rowan pricválal bližšie, videl, že sú to mladí chlapci, ktorí boli zrejme na love. Očividne boli prekvapení, keď zbadali presilu irialských bojovníkov v týchto končinách.

Rowanovi ešte vždy v ušiach búšila krv od hnevu. Učili ho, že bude kráľom všetkých Lankónčanov. A zrazu vidí, ako chce jeden kmeň bez váhania vraždiť príslušníkov druhého kmeňa.

Posunkom naznačil priateľom, aby sa držali vzadu, a sám sa vydal pozdraviť troch zernackých bojovníkov. Zastavil koňa asi sto krokov od nich. „Som princ Rowan, Thalov syn," zvolal po irialsky, no tento kmeň očividne Irialčine rozumie. „Idem vás pozdraviť a prichádzam v mieri."

Traja zernackí bojovníci stáli bez pohnutia. Zjav tohto mládenca ich zaujal. Mal svetlé, v tomto kraji nezvyčajné vlasy a hrdo sa niesol na červenostrakatom tátošovi. Prvý sa spamätal najmladší z lovcov. Bleskurýchle nasadil šíp, napol tetivu a vystrelil. Rowan sa uhol v poslednej chvíli. Šíp sa mu otreľ o ľavé rameno. Potichu zahrešil a popohľol koňa do rýchlejšieho cvalu. Lankónčania mu začínali poriadne piť krv. Pohrdanie a výsmech ešte strpel, ale zniesť útok od takého holobriadka po mierumilovnom pozdrave bolo ponižujúce. V okamihu bol pri ňom, v plnom cvale ho zdrapil a zrazil z koňa. Vzápätí zoskočil a vzpierajúceho sa chlapca pritisol k zemi. Za sebou už počul dupot dvoch stoviek lankónskych koní.

„Zmiznite odtiaľto!" zareval na skamenených Zernačanov.

„Nemôžeme," šepol jeden z nich prestrašene. „Je to syn nášho kráľa."

„Ja som váš kráľ!" Zahriakol ich Rowan. V hlase mu zaznel potláčaný hnev. Traja anglickí rytieri medzitým pricválali. „Odvedte ich odtiaľto," prikázal im a ukázal na dvoch chlapcov. „Xante by ich roztrhal ako hadov."

Rowanovi jazdci sa rozbehli k zernackým bojovníkom. Tí cúvli.

Pozrel na chlapca, ktorého držal na zemi. Mal azda sedemnásť rokov, bol dobre stavaný a zúril ako mačka vo vode.

„Ty nie si môj kráľ," zasipel chlapec. „Naším kráľom je môj otec, veľký Brocain." A napľul Rowanovi do tváre.

Rowan sa utrel a spakruky vylepil chlapcovi zaucho ponižujúco ako žene, ktorá si nedala pozor na jazyk. Mykol ním a postavil ho: „Pôjdeš so mnou." „Radšej nech umriem..."

Obrátil ho tvárou k blížiacim sa hordám irialských bojovníkov. Boli už blízko. Naháňali hrôzu. Svalnatí muži na svalnatých koňoch, ich zbrane odrážali posledné lúče zapadajúceho slnka. „Zabijú ťa, ak sa pokúsiš ujsť."

„Zernačan sa Irialčana nebojí," povedal, ale zbledol ako stena.

„Bojovník musí občas použiť miesto meča zdravý rozum. Správaj sa ako chlap. Bud' dôstojným synom svojho otca." Rowan uvoľnil zovretie. Chlapec chvíľu váhal, ale z miesta sa nepohol. Hádam nevyvedie dajakú hlúposť, pomyslel si Rowan. Ak im poskytne zámienku, Irialskí bojovníci ho s chuťou podrežú.

Rýchlo ich obklúčili. Kone páchli potom, nozdry mali rozťahnuté. Namosúrené obočia nevešteli nič dobré. Chlapi mali meče pripravené k útoku. Boli schopní vrhnúť sa na Rowana a prinútiť ho utiecť.

„Výborne," povedal napokon Xante. „Máš teda zajatca. Teraz ho potrestáme za to, že chcel zabiť Irialčana."

Rowana potešilo, že chlapec sa nezľakol. Pri Xanteho tvrdých slovách neprejavil ani náznak zbabelosti. Jeho hnev, ktorý stlmila bitka s chlapcom, opäť vzbĺkol. Nastal čas ukázať, kto je pánom situácie. Potlačil hnev a pozrel na Xanteho. „Mám host'a," povedal zreteľne. „Je to Brocainov syn, ktorý láskavo privolil, že nás prevedie územím svojho otca."

Xante odfrkol ako kôň. „To je skvelé. Výborný host', ktorý chce zastreliť svojho hostiteľa!"

Rowan si uvedomil, že po ruke mu steká pramienok krvi. Za nič na svete nechcel ustúpiť. „Poranil som sa o ostrú skalú," povedal a vzdorovité pozrel na Xanteho.

Vtom si medzi nich zastala Cilean. „Vítame nášho host'a napriek tomu, že je Zernačan." Precedila asi tak úprimne, akoby vítala vretenicu vo svojej posteli. Oči však nespustila z Rowana, ktorý rovnako uprene hľadel na Xanteho. Nenašlo sa veľa bojovníkov, ktorí by sa postavili proti Xantemu, a s týmto mladým Angličanom nerátala vôbec. Pred chvíľou videla, ako odvážne sa postavil Zernačanom, ako zázračne sa vyhol smrtiacemu šípu a potom na útočníka skočil a poľahky ho zneškodnil. A mladý Zernačan teraz pri ňom stojí v pevnej viere, že ho vytrhne z rúk Irialčanov. Dokonca si dovoľuje provokovať Xanteho ako nikto predtým. Možno je naozaj blázon, ale možno je celkom iný, ako si všetci doteraz mysleli.

Bensur, jeden z Rowanových rytierov, držal opraty jeho koňa. Rowan sa sklonil a vysadil chlapca za seba. Keď vyrazil k tábore, spýtal sa: „Ako sa voláš?"

„Keon," odpovedal hrdlo, ale hrdlo mu stále zvieral strach zo smrti, ktorej unikol iba o vlások. „Som synom kráľa Zernačanov."

„Pre tvojho otca nájdeme iný titul. Jediným kráľom tejto krajiny som ja."

Chlapec sa pohrdavo usmial: „Môj otec ťa poľahky porazí. Irialčan nikdy nebude vládnuť Zernačanom."

„To sa ešte ukáže. Dnes večer sa radšej drž blízko mňa. Moji lankónski priatelia nie sú takí veľkodušní ako ja."

Za Rowanom cválali traja rytieri a za nimi celá horda Lankónčanov na čele s Dairem, Cilean a Xantem.

„Vždy sa správa tak čudne?" spýtal sa Daire. Hľadel pritom na chrbát muža, ktorý sa možno chcel podobať Irialčanom, ale jeho správanie voči Keonovi tomu vôbec nenasvedčovalo. „Ako sa vám vlastne podarilo priviesť ho živého až sem?" obrátil sa na Xanteho.

Xante hľadel na jazdcov pred sebou hlboko zamyslený. „Až dodnes bol krotký ako baránok. Zdalo sa, že jeho sestra má v sebe oveľa viac ohňa. A až dodnes neprehovoril inak ako po anglicky."

„Ak sa nezbatim zlozvyku vrhať sa osamote do náručia Zernačanov, nepobudne dlho medzi živými," nahlas uvažoval Daire. „Nemali by sme mu v jeho hlúpostiach brániť. Je to jeho vec. Podľa toho, čo spravil, usudzujem, že je schopný otvoriť brány Escalonu každému votrelcovi, ktorý na ňu zaklope. Lankóniu môže potom ovládnuť rovnaký hlupák, akým je on. Možno ešte horší. Nech si len podniká svoje samotárske jazdy k Zernačanom. Aspoň sa ho zbavíme. Naším kráľom bude Geralt."

„Naozaj je taký hlupák, ako sa robí?" pochybovačne sa ozvala Cilean. „Predstavte si, že Brocainovho syna by zabil. Jeho smrť by bola vykúpená smrťou stoviek našich ľudí. Teraz máme dôležitého zajatca. Brocain sa na nás neodváža zaútočiť zo strachu o svojho syna. Nehovoril si, že Rowan sa celé tie týždne tváril, akoby nám nerozumel? Prekvapuješ ma, Xante. Zdá sa, že nás pozná lepšie, ako my jeho," povedala a odcválala k Rowanovi.

Rowanových spoločníkov pozorovala celý večer. Sedeli okolo ohňa pred jeho stanom. Keon mlčky a namosúrené posedával obďaleč a zachmúrene gánil. Ľahko sa dovtípila, že aj jemu sa Rowanovo správanie videlo čudné a rovnako cudzie. Rowan sa zabával so svojim synovcom, ktorý mu sedel na kolenách, a veselo sa smial. Lankónčan by sa s takým malým sopliakom vôbec nemaznal. Deti, chlapci i dievčatá, už v štyroch rokoch spoznávali tajomstvá zbraní.

Cilean zvedavo sledovala, ako sa Rowan milo prihovára svojej sestre. Pozorne sleduje, či jej niečo nechýba. Rozmýšľala, aký život by ju čakal s týmto mužom plným protikladov. Pred dvoma hodinami sa odvážil sám postaviť trom zernackým bojovníkom, a teraz citlivo opatruje malé dieťa a priateľsky si utáhuje zo svojej sestry. Taký muž predsa nemôže byť bojovník! A už vôbec nie kráľ.

Poplašné rohy sa rozozvučali ešte pred východom slnka. Všetci bojovníci boli v okamihu na nohách, pripravení odraziť útok.

Rowan vyšiel zo stanu, oblečený len v bedrovej zásterke. Po prvý raz odhalil svoje svalnaté telo, ktoré všetci pokladali za zavalité a mľandravé. Jeho svaly boli vypestované rokmi ťažkej driny a cieľavedomého výcviku.

„Čo sa robí?" zareval na Xanteho.

„Zernačania," zaznela strohá odpoveď. „Brocain si prichádza po syna. Privítame ho, ako sa patrí," ešte ani dobre nedopovedal a už sedel na koni.

Rowan ho dravo zdrapil za plece: „To sú len tvoje domnienky. Nijaký boj nebude!" Zakričal do stanu na chlapca: „Prichádza tvoj otec. Priprav sa na stretnutie s ním!" Xante naňho opovržlivé zazrel: „Prídeš o krk."

Rowan mu niečo zlostne odsekol a zavrčal na Neila, ktorý pristúpil ku Xantemu. Vždy cítil, že o ich dôveru bude musieť tuho bojovať. Nebola to len otázka dôvery a pochybností. Boli presvedčení, že je neschopný.

O chvíľu bol oblečený. Miesto železnej košele si natiahol zamatový odev. Uškrnul sa nad posmešnými poznámkami Lankónčanov, ktorí neverili vlastným očiam. Aj Keon v nemom úžase krútil hlavou. Báľ sa otcovho hnevu a najradšej by sa prepadol pod zem. Cilean, ktorá z diaľky všetko pozorovala, na okamih zazrela na Rowanovej tvári záchvev hnevu. Možno nastala pravá chvíľa pridať sa na jeho stranu. Okrem toho, ako každá žena, bola nesmierne zvedavá, čo má Rowan za lubom. Ako chce vyjednávať so starým zradným Brocainom.

„Môžem sa pridať?" spýtala sa Rowana.

„Nie!" Zarevali Daire a Xante jednohlasne.

Rowan ich počastoval pohľadom chladným ako oceľ. „Život akéhosi anglického privandrovalca obetujú s ľahkým srdcom, ale o svoje zadky sa trasú," povedal trpko.

Cilean v jednej ruke bojovne zvierala kopiju, v druhej kyjak a na pleci mala plnú nosu šípov. „Som bojovníčka. Rozhodujem sa sama!"

Rowan sa na ňu usmial a ona nevdojak zažmurkala. Bože, ten chlap má zvodný úsmev i pohľad. „Nasadaj!" zakričal na ňu a Cilean sa rozbehla ku koňom ako žiačik, ktorý poslušne plní pranie svojho učiteľa. Rowan sa za ňou díval. Pokiaľ si pamätal, Feilan mu nerozprával, že lankónske ženy sú inteligentné a vnímavé.

Irialských bojovníkov Rowanov výzor vôbec nenadchol. Nejavili najmenšiu chuť pridať sa k malej výprave. Bez väčšieho záujmu posedávali na koňoch a unudene sledovali ako sa Rowan, Cilean, traja anglickí rytieri a Keon blížia k presile zernackých bojovníkov. Nikto z nich nepochyboval, že idú v ústrety vlastnej smrti.

„Vystri sa, chlapče," prikázal Rowan Keonovi. „Nedávaj najavo, že sa obávaš hnevu svojho kráľa."

„Kráľom je môj otec!" odsekol. V tvári bol rovnako bledý ako Rowan.

Zernačania zdanlivo pokojne vyčkávali na koňoch. Keď sa Rowanova skupina priblížila asi na sto krokov, dal znamenie ostatným, aby zastali a ďalej išiel sám. Na zlatej výšivke jeho bohatej tuniky sa trblietali slnečné lúče. Osvetľovali aj jeho plavú šticu a odrážali sa na rukoväti jeho bohato zdobeného zlatého meča. Zernačanov lesk oslepoval i znepokojoval zároveň. Ešte nikdy nevideli tak zvláštne a bohato odetého muža. Stál pred nimi ako nádherná ruža medzi bodliakmi. Efekt bol úžasný. Hľadeli naňho mlčky a vyčkávali.

Po chvíli sa jeden z bojovníkov pohol k Rowanovi. Jeho tvár poznačili kruté boje. Od ľavého oka až kamsi po šiju mu siahala dlhá jazva. Chýbal mu kus ucha. Ďalšie stopy bojov mal na rukách i nohách. Vyzeral, akoby jeho tvár nepoznala úsmev.

„Ty si ten anglický odvážlivec, čo mi ukradol syna?“ spýtal sa hlasom, od ktorého aj koňa pochytila triaška. Zviera vycítilo nebezpečenstvo.

Rowan sa usmial. Srdce mu bilo až kdesi v hrdle. Hlavou mu prebleslo, či jestvuje výcvik, ktorý by človeka pripravil na boj s takýmto mužom. „Som Lankónčan, následník kráľa Thala. Budem kráľom všetkých kmeňov obývajúcich Lankóniu,“ povedal tvrdo hlasom, ktorý nezniesol odpor.

Zernačan na okamih zaváhal a od hnevu mu klesla sánka. Vzápätí sa ovládol. „Zabijem sto mužov za každý vlas, ktorý si skrivil na hlave môjho syna.“

Rowan cez plece zakričal: „Keon, prístup bližšie!“

Brocain si prezrel syna od hlavy po päty. Keď zistil, že nie je ranený pokojne zakrochkal a prikázal mu zaradiť sa k Zernačanom.

„Neopováž sa urobiť krok!“ zvolal Rowan. Mimovoľne položil ruku na meč. Nesmie ukázať ani najmenší náznak strachu. A nesmie pripustiť, aby sa Keon práve teraz pridral k otcovým bojovníkom. Túto korisť mu prihral sám pánboh a Rowan bol rozhodnutý, že ju len tak ľahko z rúk nepustí. Bola to malá, ale posledná príležitosť, ktorá by udržala mier. „To nebude možné. Keon zostane pri mne.“

Brocainovi opäť klesla sánka. Tentoraz sa spamätal rýchlejšie. Slová tohto svetlovlasého muža sa vôbec nehodili k tvári, ktorú nehyzdili nijaké stopy predošlých súbojov. „Teda boj!“ A siahol po meči.

„Ešte nie,“ povedal Rowan čo najprívetivejšie. Pevne dúfal, že nikto si nevšimol, ako zbledol. „Ale ak ma prinútiš siahnuť na meč, oľutuješ. Chcem si Keona ponechať. Vychovám z neho tvojho dôstojného nástupcu.“

Brocain sa letmo pozrel na syna. „To vôbec nie je isté. Takému zasranovi by som žezlo nikdy nezveril.“

„Je to schopný chlapec. Len je priveľmi mladý a prudký. Okrem toho veľmi zle strieľa. Chcem, aby zostal so mnou. Na vlastnej koži sa presvedčí, že nie sme démoni. Možno jedného dňa pochopí, že môžeme žiť v mieri.“ Rowan zažmurkal na Keona. „Možno ho naučím poriadne strieľať z luku.“

Brocain bez slova hľadel na Rowana, ktorý inštinktívne cítil, že tento úskočný chlap práve rozhoduje o bytí či nebytí jeho i svojho syna. Neveril, že by rozprávka o otcovských citoch mohla zapôsobiť. „Teba starý Thal nevychovával,“ povedal nakoniec Brocain. „Na tvojom mieste by ho už dávno zabil. Aké záruky mi môžeš dať, že sa mu nič nestane?“

„Máš moje slovo, bojovník,“ slávnostne vyhlásil Rowan. „Ak sa Keona dotkne ruka Irialčana a skriví mu čo len vlások na hlave, môj život bude v твоjich rukách,“ Rowan zadržal dych.

„Nežiadaš málo, cudzinec,“ povedal Brocain. „Ak mu ublížiš ty, alebo niektorý z твоjich mužov, budeš umierať dlho a v mukách. Budeš sa modliť, aby ťa smrť vyslobodila.“

Rowan prikývol na znak súhlasu.

Brocain ho pozoroval prenikavým pohľadom. Tento Angličan má v sebe čosi zvláštne. Nadpozemské. Hoci na jeho vkus je oblečený príliš žensky. Brocain inštinktívne vycítil, že niečo v jeho novom protivníkovi pred ním zostáva skryté a utajené. Zrazu sa cítil starý a unavený. Jeho tri manželky zahynuli v boji. Rovnako jeho synovia. Jeho jedinou nádejou bol Keon.

Brocain sa pozrel na syna. „Nech je po tvojom, cudzinec. Chod', synak. Nech ťa tento muž naučí svojmu umeniu." Obrátil sa späť k Rowanovi. „Dávam ti tri roky. Uplynú tri zimy a privedieš mi ho domov. Inak tvoje mesto ľahne popolom." Zvrtol koňa a odcválal k svojim bojovníkom.

Keon nechápavo hľadel na Rowana. Oči mal doširoka otvorené. Nezmohol sa na slovo.

„Pod', chlapče, ide sa domov," povedal Rowan nakoniec. Konečne sa uvoľnil. Mal pocit, že práve ušiel z pazúrov tej najstrašnejšej smrti. „Drž sa pri mne, kým si na teba ostatní zvyknú." Predstava pomalej, mučivej smrti v Brocainových rukách sa mu vôbec nepozdávala.

Aj Cilean stratila reč. Rowan na ňu kývol, aby ich nasledovala. Tento muž, vyfintný ako tokajúci tetov, práve vyhral slovný súboj s Brocainom. Bez jedinej kvapky krvi. „Ak ma prinútiš vytasit' meč, oľutuješ." Takto to povedal. Bola to hrozba aj výzva zároveň. Všimla si, že ruku mal pripravenú na rukoväti meča. A spôsob, ako oznámil Brocainovi, že sa postará o jeho syna! Nepohol ani brvou, ani sa nezachvel od strachu.

Pricválala k ostatným ešte vždy *zarazená*. Rowan nielen vyzerá iný, on je iný. Bud' je najväčší hlupák, akého kedy matka splodila, alebo je najodvážnejším bojovníkom na zemi. Verila, - pre blaho Lankónie, ale aj pre svoje vlastné - že pravda je to druhé. V duchu sa usmiala.

Jura nehybne stála s pripraveným lukom a čakala, kedy sa k nej jeleň obráti, aby ho mohla zastreliť. Tmavozelená tunika a nohavice jej poskytovali dostatočné krytie. Keď sa zviera pohlo, napla luk a presne mierenou ranou ho skolila. Ticho sa zosunulo na zem.

Spoza stromov vybehlo asi sedem žien. Takmer všetky boli vysoké a štíhle. Chrbty im zdobili dlhé čierne vrkoče. Všetky mali oblečené rovnaké tuniky, patriace oddielom ženských bojovníčok.

„Skvelý zásah, Jura," ocenila strelu jedna zo žien.

„Hmm," prikývla Jura, nesústredene blúdiac pohľadom po lese. Ženy medzitým začali z jeleňa sťahovať kožu a odstraňovať vnútornosti. V ten večer pociťovala čudný nepokoj. Akoby sa k čomusi schyľovalo. Cilean a Daire boli preč už takmer štyri dni a Jura sa za nimi veľmi čnelo. Chýbal jej priateľkin nadhľad a rozvaha. Cilean pre ňu bola človekom, ktorému sa mohla s čímkoľvek zdôveriť. Chýbal jej aj Daire. Vyrastali spolu a od malička bola zvyknutá na jeho neprestajnú prítomnosť.

Nespokojne si pošúchala ramená pod krátkymi rukávami tuniky. „Idem si zaplávať," povedala žene, čo stála najbližšie.

Jedna zo žien prestala štvrtiť korisť. „Chceš, aby šla niektorá z nás s tebou? Sme dosť ďaleko od pevnosti."

Jura jej nevenovala pozornosť. Boli to ešte len dievčatá. Ani jedna nemala viac ako šesťnásť rokov. Zrazu si pripadala stará a osamelá. „Nie, pôjdem sama," odvetila a pustila sa lesným chodníčkom k rieke.

Zašla ďalej, ako predpokladala, a stále ju mátal pocit, že sa potrebuje zbaviť predtuchy, že sa niečo stane... Ale čo? Nie, nie je to nebezpečenstvo. Skôr predtucha búrky.

Zatiaľ dostala len jednu správu od bojovníkov, ktorí mali za úlohu priviesť Rowana do iriaského hlavného mesta Escalonu k jeho umierajúcemu otcovi. Jediné, čo Thala držalo pri živote, bola nezlomná vôľa stretnúť syna. Z jedinej správy, ktorú dostal, vyplývalo len toľko, že Rowan je nešikovný a rozmaznaný ťarbák. Miešal sa do dedinských sporov a sám sa púšťal do boja so Zernačanmi. Xante a Daire ho museli chrániť. O Rowanovi sa šírili zvesti, že je slaboch, ktorý sa lepšie vyzná v zamate ako v narábaní s mečom.

Zvláštne chýry sa pomaly niesli ulicami Escalonu. Ľudia sa zatiaľ nenápadne pripravovali na vzbury proti neschopnému Angličanovi, ktorý im mal vládnuť. Geralt, Daire a Cilean budú mať plné ruky práce, aby to nedochôdča nezničilo krehký mier, ktorý v Lankónii panoval.

Jura zhodila svoje rúcho na malej čistinke v závetrí a ponorila sa do krištáľovej vody. Dúfala, že čistá studená voda jej pomôže rozohnať starosti a chmáry.

Rowan uháňal, ako najrýchlejšie vládol. Chcel sa striasť všadeprítomných očí Lankónčanov. Chcel byť sám, stratiť sa z dohľadu sprievodcov. Pred dvoma dňami zbadali horiaci dom sedliaka. Rowan ihneď prikázal vojakom, aby požiar uhasili. Pozreli naňho ako na blázna. Sedeli na koňoch a pobavene sa dívali, ako Rowan s priateľmi spoločne pomáhajú sedliakom bojovať s ohňom.

Keď požiar uhasili, sedliaci nesúvislo vyrozprávali Rowanovi príbeh o nenávisti dvoch rodín. Vypočul ich a prikázal, aby prišli do Escalonu. Svojím kráľovským slovom rozhodne o spravodlivosti. Vysmiali sa mu. Kráľ sa nestará o život obyčajných sedliakov. Velí vojsku vo víťazných bitkách.

Keď sa pripojil k ostatným, opäť si všimol pohľadové pohľady za to, že sa zaplietol do biednych starostí obyčajných ľudí.

Rowan si čoraz jasnejšie uvedomoval, že ak chce byť kráľom Lankónie a udržať mier medzi kmeňmi, musí si získať vážnosť všetkých - Zernačanov, Ultenčanov, Vatelčanov. Musí si získať dôveru každého človeka - od najchudobnejšieho sedliaka po Brocaina, ktorý vládne stovkám mužov.

Dnes stratil trpezlivosť a už nevládal znášať tiché, miestami aj otvorené nepriateľstvo Lankónčanov. Prikázal svojej družine, aby ich udržiavali od neho čo najďalej. V ich očiach videl každý prejav vlastného strachu, ktorý ho hlodal. Ich nedôvera posilňovala jeho pochybnosti o sebe a vyplavovala ich bližšie k povrchu. Potreboval byť sám. Potreboval čas na modlenie.

Tušil, že je už len niekoľko míľ od brán Escalonu. Zrazu objavil malebné zátišie pri pokojnej rieke. Kus prírody, ktorá sa na prvý pohľad líšila od všetkého divokého, čo zatiaľ v Lankónii videl.

Zoskočil z koňa, padol na kolená a ruky zopál v tichej modlitbe.

„Ó, Bože!“ V prívale pocitov mu preskočil hlas. „Vyslyšal som tvoj príkaz a zasvätil som život poslaniu, ktoré ste mi ty a môj pozemský otec naložili na plecía. Jeho bremeno však znášam sám. Ak mám splniť poslanie, v ktoré verím, potrebujem tvoju pomoc. Moji ľudia sa obracajú proti mne a ja tápam v hľadaní cesty, ako získať ich priazeň. Modlím sa k Tebe, drahý Bože, prosím, ukáž mi správnu cestu. Veď moje kroky. Odovzdávam sa do Tvojich rúk. Buď milostivý a odpusť mi moje chyby. Daj mi znamenie, ak som nespravodlivý a dopúšťam sa chyby. Ak som na správnej ceste, prosím o Tvoju pomoc.“

Sklonil hlavu. Cítil sa vyčerpaný a prázdny. Ešte nedávno bol presvedčený o svojom dôležitom poslaní, ale jeho viera mizla každým dňom ako jarný sneh. Každý deň, každú božiu hodinu musel dokazovať, že je skutočný muž. Jeho úsilie, aby sa k nemu správali inak, bolo márne. Ak bol statočný, vyčítali mu, že každý blázon je statočný. Ak dal najavo súcit s ľudským utrpením, tvárili sa nechápavo. Čo má urobiť, aby ich konečne presvedčil? Zmrzačiť a zavraždiť úbohého mládenca, ktorý je pre nich stelesnením diabla len preto, že patrí k Zernačanom?

Lomcovali ním rozličné pocity. Cítil, ako sa mu chvejú kolená. Pohladkal koňa. Potom sa vyzliekol a ponoril sa do chladnej vody. Chvíľu plával, chvíľu sa potápal. Jeho telo odovzdávalo vode hnev a tá zasa miernila jeho pocit bezradnosti. Vyšiel na breh a cítil sa oveľa lepšie. Práve si obliekal bedrovú zásterku, keď zachytil akýsi zvuk. Zaraz spozornel. Nieкто sa blížil. Opatrne vytiahol meč, prikrčil sa a pozoroval okolie.

Úder bol nečakaný. Útočník, ukrytý v korune stromu, mu skočil priamo na hlavu. Rowan stratil rovnováhu a spadol. Na krku zacítil chladný dotyk železa. „Ani sa nehni!“ prikázal mu ženský hlas.

Rowan sa pomaly natáhoval za mečom, ktorý mu útočník vyrazil z rúk. Keď sa obrátil, zabudol na všetky meče, ktoré doteraz držal. Zaútočila naňho najkrajšia žena, akú kedy videl. Strýkovi strážcovia si z neho vždy utáhovali, že žil ako mních. Smiali sa mu, pretože nejavil záujem obcovať s peknými sedliačkami v kope sena. Nepoznal búrlivé radovánky rozmazaných šľachticov. Stvorenie, ktoré ho teraz väznilo, v ňom ihneď vybičovalo búrku vášne. Vášnivo po nej zatúžil. Stalo sa mu to po prvý raz. Predtým si dal povedať len vtedy, ak dievča príjemne voňalo a nežiadalo od neho mimoriadnu aktivitu. Zrazu bol svet naruby.

Pomedzi pevné poprsie Rowan videl nádhernú tvár s očami ako uhlíky. Telo mal zrazu ako v plameňoch. Každá jeho čiastočka bola plná života, prebudená ako nikdy predtým. Dievčinu vnímal všetkými zmyslami. Akoby jej teplo splývalo s jeho teplom.

Rukami jej zľahka spočíval na kolenách. Pohľad na jej dlhé, štíhle, ale svalnaté nohy ho omámil natoľko, že si ani neuvedomil, kedy pustila meč, ktorým mu ešte pred chvíľou mohla podrezať hrdlo. Dotyk jej stehien bol nádherný. Jeho ruky putovali vyššie, láskajúc sa s jej opáleným jemným telom.

Zamarilo sa mu, že vzdychla. Rovnako to mohol byť aj šum jeho srdca, ktoré horelo vášňou.

Ruky sa mu pohybovali vyššie a vyššie. Jej kolená sa menili na poddajný vosk, topiaci sa v horúčave plameňov. Dlaňami vkĺzol pod jej voľnú tuniku. Čakal ho tam nádherný drahokam. Jemne jej prešiel po pevnom zadočku.

Sklonila sa mu k hrudi. Slastne si vzdychol, keď zacítil dotyk jej bradaviek. Bola rozpálená, pokožka jej horela ako žeravá náková. Privinul si ju bližšie.

Takmer sa dotýkali tvármi. Oči mala privreté v čakávaní rozkoše. Pootvorené ústa sa mu ochotne oddávali. Jej pokožka ho hladila ako zamat. Dotkli sa perami.

Zrazu sa odtiahla a pozrela naňho. Bola rovnako prekvapená ako on. Vzápätí ho objala a vášnivo pobožkala. Strhol si ju k sebe a v tuhom objatí sa vášnivo bozkávali. Pomaly ju obrátil na chrbát, ustavične vychutnávajúc jej sladké pery. Roky utajenej túžby sa pretavili do tejto opojnej chvíle.

Objala ho nohami a bedrová zásterka odhalila jeho vztýčené tajomstvo.

„Jura!“ ozvalo sa z lesa.

Primkol sa k jej perám, jemne ich hrýzol a vychutnával. Hniezdil sa v jej lone ako vtáča, v teplom hniezde.

„Jura, si v poriadku?“ dobiedzal hlas odkiaľsi z lesa.

Pobúchala ho päťami po chrbte. Túžba a žiadostivosť ho nadobro zaslepili. Nič nevnímal, necítil ani bolesť.

„Uvidia nás!“ zašepkala naliehavo trasľavým hlasom. „Pusť ma!“

Nebol by ju pustil, ani keby mu po chrbte prebehol kôň. Dlaňami opäť spočinul na jej prsiach.

„Jura!“ ozval sa hlas, tentoraz oveľa bližšie.

Dievča chytilo kameň a treslo ho do hlavy. Pôvodne chcela len upútať jeho pozornosť. Zle si vyrátala silu a Rowan jej bezvládne klesol na prsia.

Počula, ako sa jej mladá družka prediera bližšie. Rýchlo a s ľútosťou odtisla bezvládne Rowanovo telo. Nemohla si však odpustiť aspoň posledný pohľad. Nikdy nevidela krajšiu postavu. Pevnú, štíhlu, s tvárou anjela. Ešte raz sa jemne dotkla jeho stehien a jemne prešla rukou od pása až k tvári. Na rozlúčku ho pobožkala.

„Jura, kde si, dočerta?“

V duchu svojim družkám vynadala a vstala. Jej spoločníka dobre ukrýval vysoký trávnatý porast. „Tu som!“ zvolala. „Nepribližuj sa, je tu hlboký močiar. Počakajte ma na ceste!“

„Stmieva sa,“ povedalo jedno z dievčat.

„Všimla som si!“ odsekla Jura. „Len choďte, o chvíľu vás dobehnem.“ Netrpezlivo čakala, kým dievčatá odídu. Sklonila sa k nehybnému mužovi.

Možno by mala ľutovať, čo sa stalo-nestalo. Dotkla sa jeho hrude. Kto je tento cudzinec? K miestnym kmeňom určite nepatrí. Nebol ani Vatellčan ako Daire. Možno je Faerčan. Patrí ku kmeňu, ktorý žije uzavretý ďaleko v horách. Lenže na Faerčana je priveľmi urastený.

Začal sa preberať. Jura vedela, že musí zmiznúť, skôr ako sa do jeho očí vráti iskra, ktorá ju opäť zbaví súdnosti.

Rýchlo pozbierala šaty roztrúsené na brehu a bežala za ostatnými bojovníčkami. Stále cítila jeho vášnivé bozky a horúce dotyky.

„Jura, ako to vyzeráš? Si akási vyplašená,“ povedala jedna z jej družiek.

„Možno preto, lebo sa čoskoro vráti jej Daire,“ podpichla druhá.

„Daire?“ Jura sa zatvárila, akoby to meno ešte nikdy nepočula. „Ach, Daire!“ dodala rýchlo. Uvedomila si, že predtým jej nikdy srdce tak divo nebúchalo. Cítila ho až kdesi v hrdle. A nohy sa jej menili na poddajný vosk. „Áno, Daire,“ zopakovala.

Dievčatá na ňu chápavo pozerali. Starne a stráca hlavu.

„Rowan, kde si došľaka bol?“ vítala ho napajedená Lora.

„Bol som... bol som sa okúpať.“ Bol zmätený a otupený. Hlavou mu jednoducho vírili predstavy tej krásnej ženy. V dlaniach ešte vždy cítil zamat jej kože a na hrudi ho páliť dotyk jej bradaviek. Na koňa vysadol len silou vôle.

„Rowan, si v poriadku?“ spýtala sa Lora prívetivejšie.

„Nikdy som sa necítil lepšie,“ zahundral. Takto teda vyzerá vášeň. To je tá sila, ktorá ovláda mužov a núti ich robiť veci, ktoré by nikdy neurobili. Pre túto ženu by neváhal vraždiť, zraďiť, opustiť milovanú krajinu.

Rowan si uvedomil, že naňho všetci pozerajú. Uvoľnene sa opieral o vysokú opierku sedla, zasnene sa usmieval. Lankónčania i Angličania ho prekvapene pozorovali.

Narovnal sa, odkašlal si a zosadol z koňa. „Jazda ma príjemne osviežila. Montgomery, opatri koňa. Dnes si to zaslúži." Tento krásny kôň ho k nej priviedol. Láskavo mu hladkal hrivu.

Montgomery mu zašepkal: „Myslia si, že ťa nemôžu nechať samého ani na pár hodín."

„Kamarát drahý, dnes by som mohol byť sám aj v celom širom svete," odvetil Rowan. Vrátil sa k stanu, kde postával Daire. Ten bol väčším majstrom pretváranky ako Xante. Rowanovi sa zrazu zdalo, že k nemu nieje taký pohľadavý ako ostatní.

„Počul si už o dievčati, ktoré sa volá Jura?"

Daire na chvíľu zaváhal. „Hej, je to Thalova dcéra."

Rowanovi od hrôzy takmer zabehlo „Moja sestra?"

„Nie celkom. Kráľ ju adoptoval ako malé dieťa."

Od úľavy mu takmer vbehli slzy do očí „Takže nie pokrvná."

Daire ho s prižmúrenými očami pozoroval. „Tvoj pokrvný brat je Geralt. On a Jura majú spoločnú matku. Ty a Geralt máte spoločného otca."

„Aha." Rowana zaujímalo najmä to, aby neboli pokrvní príbuzní. „Aj ona patrí k dámskej stráži? Ako Cilean?"

Daire opäť zaváhal: „Áno, ale je mladšia."

Rowan sa usmial: „Podľa mňa má ten najlepší vek. Dobrú noc."

Tej noci ani oka nezažmuril. Hľadel do tmy a predstavoval si každú chvíľu, ktorú strávil s Jurou.

Ožení sa s ňou. Urobí z nej kráľovnú a spolu budú vládnuť Lankónii... Alebo aspoň Irialčanom. Jura mu pomôže preklenúť nedôveru Lankónčanov. Jej sa bude zdôverovať. Bude jeho najbližšou družkou. Tak, ako to povedal Boh. Prosil Boha, aby mu zoslal znamenie. A on poslal ju.

Pred svitaním zachytil zvuky prebúdajúceho sa tábora. Vstal a pomaly sa obliekol. Vzdialené hory sa ukrývali v rannom opare. Vzduch bol svieži a štiplavý. Nikdy predtým sa mu tento kraj tak nepáčil.

Podišla k nemu Cilean. „Dobré ráno. Idem na ryby. Nechceš sa pridať?"

Rowan venoval Cilean dlhý pohľad a pomaly mu svitlo, že na jeho ceste za šťastím sa môže vyskytnúť malý problém. „Dobre, idem," pristal nakoniec.

Spoločne sa vydali k lesu, za ktorým tiekla rieka.

„Dnes dorazíme do Escalonu," oznámila mu Cilean.

Rowan nereagoval. Čo ak bude Thal nástožiť, aby sa oženil so Cilean? Čo ak to bude podmienka, aby sa mohol stať kráľom? Pred očami sa mu zjavili všetky tresty, ktoré preňho starý Feilan vymyslel. „Môžem ťa pobožkať?" spýtal sa nečakane.

Cilean sa prekvapene obrátila. Do tváre je vbehol rumenec.

„Myslel som, ak máme byť manželia, teda..."

Nedopovedal. Cilean si ho pritiahla k sebe a pritisla sa k jeho ústam. Bol to celkom príjemný pocit. Nevyrovnal sa však tomu nadpozemskému pokušeniu podpísať zmluvu s diablom, ktoré pociťoval v náručí neznámej devy pri rieke.

Jemne sa odtiahol a usmial sa na ňu. Už si bol celkom istý. Boh mu vybral Juru. Spoločne sa priblížili k rieke. V Rowanovej mysli sa rojili predstavy o Jure. Ani si nevšimol šťastie, ktoré vyžarovalo zo Cilean. Bola presvedčená, že ju pobožkal jej budúci manžel. Už sa celkom tešila na svadbu.

Cesta na severovýchod trvala ďalších bezmála šesť hodín. Cesty takmer neexistovali a Rowan si zaumienil, že to bude jedna z prvých úloh, do ktorých sa pustí. Lankónčania ustavične šomrali na štrnásť vozov nábytku a harabúrd, ktoré si Rowan a Lora viezli so sebou. Jedinou istotou a zárukou pohodlia boli pre Irialčanov holé múry ich mesta. Na cesty si brali len to, čo sa zmestilo na konský chrbát. Rowan ich podozrieval, že cestou okrádali biednych dedinčanov.

Escalon ležal učupený v údolí rieky Čiary, z dvoch strán prirodzene chránený riečnym meandrom a z tretej strmým bralom priláhlých hôr. Mesto s rozlohou približne dvoch štvorcových míľ obopínal vyše dvojmetrový múr. Za hradbami bolo vystavané ďalšie opevnenie, ktoré chránilo kamenný hrad, bezpochyby patriaci jeho otcovi.

„Sme skoro doma," skonštatovala Lora. Pred sebou držala malého Phillipa, na smrť utáhaného z dlhej cesty. „Teplé jedlo, teplý kúpeľ, mäkká posteľ a dajaká spoločnosť namiesto týchto vojenských hulvátov," vzdychla si potichu. „Myslíš, že hradní muzikanti budú vedieť zahrat nejaké anglické piesne? Čo asi tancujú Lankónčania?"

Rowan nevedel odpovedať na sestrine všetečné otázky. Feilan mu akosi pozabudol rozprávať o radoch Lankónčanov. Navyše myslel len na jedinú rozkoš, ktorú mu zatiaľ Lankónia poskytla. Jura. Najdokonalejšia zo žien. Sníval o nej celý zvyšok cesty.

Ich príchod nevzbudil takmer nijaký záujem obyvateľov mesta. Mesto bolo špinavé. Vládol v ňom ohlušujúci rachot kovových bubnov, erdžiacich koni a vrieskajúcich mužov. Lora si pritláčala k nosu voňavú guľôčku.

„Kde sú ženy?" usiloval sa prekričať hluk.

„V meste nie sú. Mesto je len pre mužov," odvetil Xante.

„Držíte ich schované pod zámkom v úkryte?" zakričala. „Pripravujete ich o tento nádherný smrad a slnečný jas?"

Daire na ňu zvedavo pozrel. Na tvári sa mu zračilo prekvapenie.

„Kopeme pre ne diery v horách a držíme ich tam," pokračoval Xante. „Raz do týždňa im predhodíme vlka. Kto vyhrá, má hostinu."

Lora naňho uprene hľadela. Rozmýšľala, či si ju len nedoberá.

V severozápadnej časti opevneného mesta, na najlepšie chránenom mieste, sa vypínal Thalov hrad. Na rozdiel od hradov, aké si Rowan pamätal z Anglicka, Thalov hrad bol nižší, rozľahlejší, ale oveľa nedobytnejší. Vystavali ho z kameňov tmavších ako tváre Lankónčanov.

Pred hradom sa vypínal ďalší, dva a pol metra široký a šesť metrov vysoký múr. V opevnení bola masívna dvojité železná brána, pokrytá hrdzou. Vedľa nej menšia, široká len toľko, aby cez ňu prešiel jazdec bez nákladu.

Xante zavelil a Lankónčania sa poslušne zoradili, mieriac k menšej bráne.

„Stojte!" zvolal Rowan, „Pôjdeme veľkou bránou. Inak sa s vozmí dovnútra nedostaneme."

Xante mu zastal cestu. Pohár jeho trpezlivosti pretiekol. Tváril sa, ako keď sa dospelý musí starať o hlúpe, otravné a rozmazané dieťa. „Vozy nemajú prístup do hradu. Všetok náklad sa musí preniesť cez malú bránu. Čo sa nezmestí, bude treba rozobrať."

Rowan zaťal zuby. Všetko v ňom vrelo. Táto zberba nemá ani trocha rešpektu pred mužom, ktorý bude čoskoro ich kráľom. „Prikáž svojim mužom, aby otvorili veľkú bránu!"

„To nebýva zvykom!" odsekol Xante opovržlivo. „Brána je zatvorená už vyše sto rokov."

„Nuž, nastala príhodná chvíľa otvoriť ju!" osopil sa naňho Rowan. Obrátil sa a zbadal štyroch mužov, ktorí ledva teperili štvormetrovú kladu k tesárovi. „Montgomery!"

„Áno, pane," ozval sa Montgomery náramne potešený.

„Vezmite kladu a vyrazte bránu."

Zaraz poslúchli jeho rozkaz. Priam horeli túžbou urobiť Lankónčanom napriek. Zdrapili chlapov za špinavé krky a prinútili ich použiť kladu ako baranidlo. Brána však odolávala silným úderom.

Rowan típol, keď videl, ako znova a znova bezvýsledne dobývajú zhrdzavenú bránu. Ledva sa zachvela. Neodvážil sa pozrieť do tváří Lankónčanom. Všetci sa posmešne uškrňali.

„Brána je pevne zavretá. Neotvoríš ju," povedal Xante, neskrývajúc výsmech.

Rowan si bol istý, že brána je opradená dajakou tajomnou poverou, no hrdosť mu nedovolila, aby sa spýtal. Musí ukázať vlastnú silu. To je v tejto chvíli dôležitejšie, ako povery tunajších ľudí. „Ja bránu otvorím!" Zoskočil z koňa. Na Lankónčanov ani nepozrel.

Rowan a jeho priatelia mali nádherné kone. Mohutné, ťažké zvieratá, schopné utiahnuť ohromnú záťaž. Zišlo mu na um, že na bránu pripevní reťaze a koňmi ju strhne.

Zvedavcov pribúdalo. Všetci sa tešili na predstavenie, v ktorom sa anglický princ navždy zosmiešni. Hradná stráž pobavene sledovala divadlo z kamenného opevnenia. Tak je teda tu, Thalovo podarené chlapčisko, ktoré si zaumienilo, že otvorí bránu svätej Heleny.

„Xante," zavolať ktosi zhora, „toto je náš nový kráľ?"

Zahlaholil hurónsky smiech. Rowan vykročil k bráne. Lora mala pravdu. Mal vyzvať zopár mužov na súboj a hneď v prvý deň im ukázať, kto je pánom situácie.

S rešpektom pozeral na masívnu bránu. Bola pokrytá hrdzou a ťahavým divým viničom. Zúriivo kmásal vinič, aby sa dostal k masívnej závore. Ruky mu krvácali. Zámka z pevnej ocele vôbec nebola porušená. Na prvý pohľad bolo vidieť, že baranidlo jej ani najmenej neublížilo.

„Povedal niekto tomu svetlovlasému privandrovalcovi, že bránu môže otvoriť len Lankónčan?" ozvalo sa z hradieb.

Dav posmešne zahučal.

„Ja som Lankónčan," zašepkal Rowan. Oči pritom nespustil z brány. „V mojich žilách prúdi viac lankónskej krvi, ako si viete predstaviť. Bože, pomôž mi. Pokorne ťa prosím, pomôž."

Zakrvavenými dlaňami zovrel hrdzavú oceľ. Pritisol sa bližšie k závore. Cítil, ako sa brána v jeho dlaniach zachvela.

„Otvor sa," zašepkal, „prosí ťa kráľ Lankónie."

Hrdzavý dážď mu padal na tvár a vlasy. Oči mal zatvorené a všetku energiu sústreďoval do dlaní „Áno. Som tvoj kráľ. Prikazujem ti, otvor sa!"

„Pozrite!" zvolal ktosi za ním. „Brána sa pohla."

Dav i stráže zmlkli. Masívna brána *zavrzgala*. Zrazu sa zachvela ako živá bytosť.

Rozhostilo sa absolútne ticho. Zvieratá znehybneli v nemom úžase, keď stará zámka spadla Rowanovi k nohám. Potisol ľavé krídlo a pány protestne *zavrzgali*.

Obrátil sa k svojim rytierom. „Prevezie náklad!" rozkázal a padla naňho nesmierna únava.

Nikto sa nepohol. Angličania hľadeli na Lankónčanov. Lankónčania, stovky sedliakov i vojakov, upierali zrak na Rowana. Široko roztvorené oči mali plné strachu a očakávania.

„Čo stojíte?" zreval Rowan na Xanteho. „Otvoril som vám bránu, tak ňou láskavo prejdite."

Nikto sa ani nepohol. Montgomery zašepkal: „Čo sa im porobilo?"

Xante zliezol z koňa ako v mrákotách. Jeho spomalený pohyb svedčil o tom, ako naňho zapôsobilo, čo pred chvíľou videl. Ostatní zostali strnulo stáť na svojich miestach. Rowan z neho nespúšťal oči a premýšľal, čo má za lubom tentoraz.

Na jeho nevýslovné prekvapenie sa pred ním Xante hodil na kolená, čelom sa dotkol zeme a povedal: „Bud' pozdravený, princ Rowan."

Rowan sa cez plece pozrel na Loru. Vyzerala rovnako *zarazená* ako on.

„Sláva princovi Rowanovi," ozval sa ďalší hlas. A ďalší. A ďalší. O chvíľu zahučal zborovo aj celý dav.

Watelin, jeden z Rowanových jazdcov, veľmi bdely chlap, pristúpil k svojmu pánovi. „Pane, prevezieme náklad, kým sa ich bezbrehé zbožňovanie nezmení na nenávisť k diablovi?"

Rowan sa usmial. Než stihol odpovedať, Xante vyskočil na rovné nohy.

„Princ patrí nám!" zdôraznil. „Nám, Lankónčanom. My prevezieme jeho veci." Xante sa obrátil a začal vydávať rozkazy vojakom i sedliakom.

Rowan len mykol plecom a vyšvihol sa do sedla. Usmial sa na sestru. „Zdá sa, že otvorenie starej zhrdzavej brány bol správny ťah. Drahá sestra, nech sa páči, vstúp na posvätnú pôdu nášho kráľovstva."

„Drahá sestra princezná, keby to nevadilo," opravila ho Lora so smiechom.

Za hradbami ich už očakávali zástupy mužov a žien. Hlavy mali na znak úcty sklonené. Rowan dúfal, že medzi nimi zazrie krásnu tvár Jury. Dúfal márne.

Pred kamennou pevnosťou Rowan pomohol sestre zostúpiť z koňa. „Je najvyšší čas
zvítať sa s naším otcom," povedal Rowan a Lora na znak súhlasu prikývla.

Osamotená Jura sa obzerala po obrovskom cvičisku. Na každom konci boli terče pre vrh kopijou a strelbu z luku. Prekážková dráha a miesta vyhradené na zápasenie boli v strede pláne. Cítila sa stratená. Ostatné dievčatá sa rozbehli do mesta, len čo posol priniesol správu o príchode mladého princa.

„Cha! Vraj princ!" uškrnula sa a z celej sily hodila oštep. Zabodol sa priamo do stredu terča. Princ bol pre ňu anglický prísľahovalec, samozvanec, ktorý jej brata obral o trón. Nateraz ju uspokojovalo vedomie, že Lankónčania stoja na jej strane. Príchod anglického princa zjednotil všetky kmene. Neuznávali ho, rovnako ako nerešpektovali Edwarda, anglického kráľa.

Začula za sebou šuchot. Zvrtla sa a v sebaobrane zdvihla kopiju. Jej hrot mieril na hrdlo prichádzajúceho muža. Bol to Daire.

„Neskoro!" usmial sa. „Dávno by som ťa skolil šípom. Nemala by si tu zostávať sama, bez stráže." .

„Daire, och, Daire!" objala ho. „Veľmi, veľmi si mi chýbal." Odrazu sa je zmocnila túžba dotýkať sa ho, objímať a bozkávať ho, láskať sa s ním, len aby vymazala z pamäti spomienku na záhadného cudzinca. Minulej noci sa zobudila, telo mala premáčané potom a rozlievala sa v ňom príjemná triaška. Myslela na neznámeho muža. Určite to bol sedliak alebo drevorubač, ktorý náhodou zabľúdil cestou k svojej žene a deťom. „Pobozkaj ma, prosím," zašepkala.

Daire ju pobozkal. Jeho bozk sa jej zdal mdlý. Nedal jej zabudnúť na pery neznámeho. Tentoraz vôbec nepocítila ten opojný záchvat horúcej túžby a nekontrolovateľnej žiadostivosti. Zvodne pootvorila pery a prešla si po nich jazykom.

Daire sa prekvapene odtiahol. Nie je zďaleka taký krásny a príťažlivý, ako ten muž pri rieke, blyslo jej mimovoľne myslou.

„Čo sa stalo?" zachripel.

Jura odvrátila zrumenenú tvár, aby ju neprezradili myšlienky. „Chýbal si mi. To ti nestačí? Prekvapil ťa prejav mojej túžby?" Daire neodpovedal. Opäť sa naňho pozrela. Ich osudy boli neuveriteľne prepletené. Daire patril ku kmeňu Vatelčanov. Počas jedného z nájazdov Irialčanov, ktoré viedol Thal, zahynul Jurin otec. Zabil ho Daireho otec. Thal ho z pomsty v boji zavraždil. Dvanásťročný Daire zaútočil na Thala kameňom a zlomenou kopijou. Boj skončil, Thal prehodil Daireho cez sedlo svojho koňa a odviekol do Escalonu. Jurina matka umrela dva týždne pred týmto nájazdom. Thal pozbieral všetky tri deti - Juru, Daireho a Geralta - a zveril ich do výchovy, na ktorú sám dozeral. Päťročná Jura ťažko niesla nečakanú a rýchlu smrť oboch rodičov. Uzavrela sa do seba a citovo sa naviazala na vysokého a silného Daireho. Jej citová závislosť sa vekom prehlbovala. Zrazu si uvedomila, že síce strávila väčšinu života v jeho blízkosti, ale nemôže mu opísať svoje pocity a myšlienky.

„Už prišiel aj on?" spýtala sa ho len preto, aby na ňu prestal hľadiť ako kedysi, keď mu ukradla miskú s ovocím a oklamala ho, keď sa spýtal, či nevie, kam sa podela.

„Áno, prišiel," ticho povedal Daire. Stále ju uprene pozoroval.

„Dúfam, že ho ľudia privítali ako sa patrí a dali mu jasne najavo, čo si myslia o anglických uzurpátoroch. A..."

„Podarilo sa mu otvoriť bránu svätej Heleny."

Z hrdla sa jej vydral mimovoľný ston. „Koľko koni potreboval? Thal nebude nadšený, ak sa dozvie, že jeho zbabelý synáčik..."

„Otvoril ju holými rukami."

Jura vytreštila oči.

„Chcel, aby mu otvorili bránu. Prikázal svojim mužom, aby ju prerazili baranidlom. Nepomohlo to. Princ podišiel k bráne. Modlil sa k Bohu s rukami na železnej závore. Boh ho vyslyšal. Brána sa otvorila."

Jura opäť zalapala po dychu. Legenda vraví, že brána sa otvorí len skutočnému kráľovi Lankónie.

Zrazu sa spamätala. „Nikto to predsa už celé veky neskúšal. Brána musela byť poriadne nahlodaná hrdzou. Baranidlo ju nalomilo a on len využil príležitosť. To je predsa jasné.”

„Xante pred ním padol na kolená.”

„Xante?” Jura neverila vlastným ušiam. Xante? Ten, ktorý sa išiel od smiechu popučiť, kedykoľvek zaznelo Angličanovo meno? Ten istý Xante, ktorý nám posielal správy o jeho hlúposti a nešikovnosti?“

„Hlboko sklonil hlavu a nazval ho svojim princom. Všetci, všetci do jedného, stráže, sedliaci mu vzdali úctu a uznali ho za svojho princa.”

Jura odvrátila zrak. „To je nič. Sedliaci sú priveľmi poverčiví, ale o strážach som mala lepšiu mienku. Musíme im dokázať, že brána povolila len preto, že bola úplne hrdzavá. Thal už o tom vie?”

„Áno,” odpovedal Daire. „Práve sa zhovárajú.”

„Kto?”

„Princ Rowan, jeho sestra a jej syn.”

Jura sa pohrávala s oštepom a prvý raz sa skutočne znepokojila. Zrazu mala pocit, že sa všetci zbláznili. Vari všetci stratili súdnosť len preto, že sa akési hrdzavé vráta otvorili po úderoch baranidla? Hádám si aspoň Daire zachoval kúsok zdravého rozumu a neverí tomu anglickému votrelcovi. „Musíme presvedčiť Thala, že skutočným následníkom trónu je Geralt. Povedz mi, Daire, veľmi sa od nás líšia? Vyzerajú a správajú sa ako cudzinci?”

Odrazu ju rýchlo ako had zdrapil za vlasy a surovo ju strhol tvárou k sebe.

„Daire!” zasyčala. Na toto vôbec nebola pripravená. Keď bola s ním, absolútne mu dôverovala a cítila sa v bezpečí. Zrazu je to inak, najradšej by svojho ochrancu odohnala.

„Si len moja,” povedal čudným hrdelným hlasom. „Od detstva si ťa pestujem! Si moja a nemienim sa o teba s nikým deliť!”

Plameň v jeho očiach ju vyľakal. „Čo sa, preboha, stalo? Čo ti urobil?” šepla.

„Musíš to vedieť lepšie ako ja.”

Spamätala sa. Stále držala oštep. Pritisla mu ho k rebrám. „Ak ma hneď nepustíš, prebodnem ti brucho.”

Rýchlo ju pustil a na jeho tvári sa zjavil úsmev.

Jura úsmev neopätovala: „Nechcel by si mi niečo vysvetliť?”

Daire mykol plecom: „Hádám milenec nemá právo na trochu žiarlivosti?”

„Žiarlivosti? O čom to hovoríš?” vykrikla nahnevane.

Neodpovedal. Jure sa nepáčil jeho úsmev ani hnev, ktorý mu tlel v očiach. Poznali sa príliš dlho, aby mu vedela čítať myšlienky. Zrejme z prvého bozku vycítil, že niečo nie je v poriadku. Pobádal zmenu v jej hlase, keď hovorila o Angličanovi. Prezradila sa nebudaj svojou žiadostivosťou?

Usmiala sa naňho: „Nemáš nijaký dôvod žiarliť. Možno môj hnev zbytočne...” zaváhala, „vzbudzuje chuť na teba.” Hľadela naňho s obavou, či prijme jej vysvetlenie.

Nakoniec sa usmial. „Tak poď, chceš sa predsa stretnúť s naším novým princom a budúcim kráľom.”

Uľavilo sa jej. Napätie pominulo. Zohla sa po oštep, ktorý jej vypadol z rúk. „O chvíľu sa vrátim do tábora. Sama.” Oči mu opäť zahalil hnev a tvár nadobudla zlostný výraz. Tentoraz radšej nezisťovala dôvody. „Bež, utekaj za ním!” súrila ho. „Thal ťa určite potrebuje. Náš malý princ určite ocení každú ruku, ktorá ho ponúkne dobrotami zo sviatočného stola.”

Daire sa ani nepohol: „Slávnosť bude určite neskôr.”

Jura vrhla oštep a ten sa opäť zabodol presne do červeného stredu terča. „Dnes večer asi nebudem jesť. No choď už, choď. Musím ešte cvičiť.”

Daire sa zamračil, v očiach mal stále nevyslovenú otázku. Napokon sa bez slova obrátil a vydal sa späť k opevnenému mestu.

Jura zlostne vytrhla oštep z pruhovaného terča. Skutočne vydarené stretnutie, pomyslela si. Hodím sa mu okolo krku a on ma odstrčí ako prašivú. Surovo ma zdrapí za vlasy a povie, že žiarli! Cha! Nemohol tú svoju žiarlivosť okoreniť aspoň niekoľkými bozkami? Prečo sa nepokúsil vytrieť jej z pamäti spomienku na neznámeho muža od rieky?

Zlostne hádzala oštepom. Dnes sa musí unaviť. Musí padnúť do postele a zabudnúť na muža, čo ju hladkal po stehnách, na jeho horúce pery, na jeho dotyky... Zakliala a šmarila oštep. Chladná oceľ tentoraz terč netrafila. „Muži!“ vyprskla nahnevane. Daire ju kmáše za vlasy, cudzí chlap jej láska stehná a akýsi Angličan celkom obalamutil Lankónčanov. Opäť hodila oštep, ktorý sa tentoraz zaboril do čierneho hniezda.

Rowan si pred otcovou izbou oprašoval odev, do ktorého sa zažral prach z dlhej cesty. Nemal čas prezliecť sa do niečoho slávnostnejšieho. Odkázali mu, že Thal nestrpí ďalšie čakanie a želá si, aby pred neho ihneď predstúpil.

Dumal, či Thalovi nebudú prekážať jeho špinavé šaty. Určite nie, keď videl špinu a odpadky v každej izbe. Odkopol obhryzenú kosť, vystrel plecيا a vošiel cez ťažké dubové dvere. Chvíľu trvalo, kým si oči zvykli na šero v izbe. Cítil, ako si ho otec pozorne prezerá. Muži sa navzájom premeriavali.

Thal ležal na kope drsných dlhosrstých kožušín. Dokonale sa hodili k jeho výzoru. Bol mimoriadne vysoký, aspoň o pol hlavy vyšší od Rowana. Aj o niečo štíhlejší, no jeho telo nebolo také vypestované. Tvár, možno kedysi dávno príťažlivú, mal poznačenú stopami mnohých bitiek. Vedel si ho predstaviť na chrbte statného žrebca s mečom nad hlavou na čele tisícov bojovníkov, ktorých viedol do víťaznej bitky.

„Pristúp bližšie, synak,“ zašepkal Thal hlbokým hlasom, ktorý prezradil jeho múky. „Pod’ bližšie a sadni si.“

Rowan si sadol na okraj postele. Musel vynaložiť všetko úsilie, aby zakryl obavy, ktoré ním lomcovali. Roky tvrdo pracoval, aby správy, ktoré o ňom pravidelne posielal jeho tútor, boli čo najlepšie. Vždy cítil ohromnú túžbu zapáčiť sa tomuto mužovi, ktorého nikdy nevidel. Chcel splniť predstavy, ktoré Thal doňho vkladal. Pri pohľade na otcove bujné tmavé vlasy mal pocit, že jeho svetlá hriva mu prináša sklamanie. Rowan darmo skrýval svoje pocity.

Thal s námahou zdvihol ruku, poznačenú jazvami z bojov, ale napriek tomu ešte mocnú, a dotkol sa synovej tváre. Tmavé oči mu nečakane zvlhli ťažko zadržívanými slzami. „Veľmi sa na ňu podobáš. Na moju malú, krásnu Annu.“ Ruka mu sklzla po Rowanovom ramene. „Zdedil si postavu mužov z jej rodokmeňa.“ Oči i tvár sa mu usmievali. „Ale si vysoký ako Lankónčan. Aspoň niečo si zdedil po mne. Aj keď si iný. Bože, tie vlasy! To sú jej vlasy.“

Smiech sa zmenil na záchvat kašľa. Rowan vycítil, že starec nečaká prejav súcitu. Zostal nehybne sedieť, kým záchvat neustal.

„Niečo mi zožiera vnútornosti. Viem to už dlho. Odháňal som smrť dovtedy, kým ťa neuvidím. Ako sa o teba staral William?“

„Veľmi dobre,“ odpovedal Rowan. „Nemôžem sa sťažovať.“

Thal sa usmial a privrel oči. „Vedel som to. Vždy ťa miloval. Zbožňoval ťa od chvíle, keď si uzrel svetlo tohto sveta. Keď umrela Anna...“ sťažka preglgol. „Smrť prináša spomienky. Modlím sa k Bohu a dúfam, že čoskoro sa stretnem s tvojou matkou. Po jej smrti som chcel poprosiť Williama, aby ťa vychoval. Chcel som to urobiť dobrovoľne. Zaútočil na mojich ľuďoch ako prvý. Chcel si ťa vziať sám.“

Opäť sa rozkašľal. Kašeľ však čoskoro ustal.

„Mohli ste po mňa poslať, otče.“ odvetil Rowan. „Bol by som určite splnil vaše želanie.“

Thal sa usmial. Odpoveď ho navidomoči uspokojila. „Viem, ale chcel som, aby si dostal aj anglickú výchovu. Anna poskytla mojej duši pokoj.“ Vzal Rowana za ruku. „Lankónčanov nikto nikdy nepokoril. Prežili sme nájazdy Hunov, Slovanov, Avarov, Románov a Frankov.“ Usmial sa a pokračoval. „Zdolali nás kňazi. Inými prostriedkami. Urobili z nás veriacich kresťanov. V boji nás nikto nepokoril. Najväčšou hrozbou pre nás - sme my sami,“ dodal s ľútosťou.

„Kmene sa oslabujú zbytočnými šarvátkami,“ povedal Rowan. „Videl som to cestou sem.“

Thal doslova žmýkal synovi ruku. „Dopočul som sa, že si sa sám postavil proti presile Zernačanov. Že si stál zoči-voči Brocainovi.“

„Zernačania sú tiež Lankónčania.“

„To áno.“ Thal premáhal bolesť a Rowan trpezlivo čakal, kým oslabne ďalší záchvat kašľa. „Keď som odišiel do Anglicka, stretol som Annu a videl som, že krajine môže vládnuť jeden panovník. Hovorí mi, že som kráľom Lankónie. V skutočnosti som len kráľom Irialčanov. Zernačan alebo Vatelčan ma nikdy nenazve kráľom. Vždy budeme rozdelený národ rozhádaných kmeňov. Ak sa nezjednotíme, Lankónia zahynie.“

Rowanovi svitlo, kam otec mieri. „Chcete, aby som Lankóniu zjednotil?“ Nepodarilo sa mu celkom zakryť obavy v hlase. Až v Lankónii pochopil, aké rozdielne kmene ju obývajú. To, že sa postavil trom mladým chlapcom a jednému starcovi, ešte neznamenalo, že je schopný dobyť celú krajinu.

„Dovolil som, aby ťa vychovali v cudzej zemi,“ pokračoval Thal. „Nie si Irialčan. Možno práve prímies tvojej anglickej krvi zjednotí Lankóniu.“

„Rozumiem,“ povedal Rowan a zavrel oči. Už dávno pochopil, že mier je jediným východiskom a veril, že ako kráľovi sa mu podarí udržať prímerie medzi kmeňmi. Ale zjednotiť ich? Otec ho žiada, aby sa zo starého Brocaina a bezočivého Xanteho stali priatelia! Takmer nemožná úloha. Teraz na chvíľu uverili, že je ich kráľom, ale len preto, že otvoril zhrdzavenú bránu. Neveril, že táto viera im vydrží. Stačí jediný chybný krok, jeden anglický omyl a opäť sa z neho stane prišelec, cudzinec. „Vybrali ste ma, pretože som Angličan,“ namietol Rowan. „Ale Lankónčania sú vo svojom vnútri presvedčení, že kráľovská koruna patrí môjmu nevlastnému bratovi - Geraltovi.“

Thalov výraz hnevne stvrdol. „Geralt je Irialčan. Nenávidí každého, kto nepatrí do jeho kmeňa. Počul som, že si zajaľ Brocainovho syna. Ochraňuj ho. Geralt sa ho pri najbližšej príležitosti pokúsi zabiť. Geralt snívá o Lankónii, v ktorej budú žiť len Irialčania.“

„Predpokladám, že ostatné kmene v sebe živia rovnakú túžbu ovládnuť Lankóniu,“ rezignovane povedal Rowan.

„Je to tak,“ prisvedčil Thal. „Keď ešte žil otec môjho otca, spolu sme bojovali proti vonkajším nepriateľom. Boli sme šťastní. Boj koluje v našich žilách. Nájazdy cudzincov ustali, a tak sme začali bojovať medzi sebou.“ Vystrel svoje zjazvené ruky. „Týmito rukami som zavraždil stovky našich bratov. Nevedel som prestať. Prúdi vo mne horúca iriálska krv.“

S prosebným pohľadom chytil Rowana za ruku: „Odovzdávam Lankóniu do tvojich rúk. Musíš ju zachrániť. Máš veľkú moc, otvoril si bránu svätej Heleny.“

Rowan sa na umierajúceho otca usmial. Myslel však na nevestu, ktorú preňho kedysi vybrali v rodnom Anglicku, a on ju odmietol. Dnes sa mohol vyhrievať pri blkotajúcom ohni, na kolenách čičíkať dvoch zdravých synov a pri nohách by mu sedel verný pes. „Tá brána len zázrakom celých dvadsať rokov odolávala náporom vetra.“ Zrazu všetci verili, že dokáže zázraky. Stačilo zajať chlapca, presvedčiť starého zernackého kráľa a zvaliť hrdzavú bránu. Rozum mu navrával, aby vyskočil na koňa a ušiel z Lankónie. Jazva na stehne mu však pripomínala, že musí zostať.

Thal sa usmial a zaboril sa do prikrývok. „Skromnosť a rozvahu si zdedil po matke. Ako sa k tebe správajú moji bojovníci? Neboli hrubí?“

„Hrozne,“ úprimne odvetil Rowan. „Nemajú vysokú mienku o Angličanoch.“

„Lankónčan verí len Lankónčanovi," Thal sa zahľadel na Rowana, akoby si v posledných minútach života vrýval do pamäti jeho plavé vlasy a modré oči. „Zmeniš ich. Dokážeš to, čo sa mne nepodarilo. Možno by som našiel dosť síl priniesť tejto zemi mier. Po smrti mojej milovanej Anny akoby vyprchal aj môj život. Ak sa Lankónčania nezjednotia, časom sa vyvražia. Pohltia nás vnútorné rozbroje. Nie sme schopní rozpoznať nebezpečenstvo, ktoré striehne za končiarimi našich hôr. Vkladám do teba veľké nádeje, syn môj."

Thal privrel oči. Zbieral zvyšky unikajúcich síl. Rowan myslel na obrovskú zodpovednosť, ktorú otec kladie na jeho plecia. Thal sa zamiloval do krásnej ženy, splodil syna a vkladá doňho všetky nádeje. Rowan by bol rád, keby v ňom bola aspoň polovica tej viery, ktorú má jeho otec. Predstava povinností, ktoré ho čakajú, ho naplňovala obavou o vlastné sily. Zmeniť spôsob života a myslenia tvrdohlavých Lankónčanov, ktorý sa vytváral celé stáročia, sa mu videlo takmer nemožné. Opäť sa ho zmocnilo nutkanie ujsť niekam ďaleko. Domov, do Anglicka, do bezpečia. Zrazu jeho myšlienky ožiarila spomienka na Juru. Ona môže byť jeho blízky človek, človek, ktorý mu porozumie. Možno práve s ňou po boku bude schopný splniť otcovo želanie a zjednotiť Lankóniu.

„Otcе, je pravda, že ste mi za ženu vybrali odvážnu Cilean?" spýtal sa.

V Thalových očiach sa zračila únava. „Vybral som ju, keď bola ešte dieťaťom. Pripomínala mi Annu, bola citlivá a milá, s veľkou vnútornou silou. Stojí na čele lankónskych bojovníkov. Je rovnako silná, múdra i krásna. Bude ti výbornou ženou."

„Áno, som si istý, že by mohla byť, ale..." Rowana zarazil Thalov pohľad. Jeho telo už stálo na prahu večnosti, ale myseľ mal stále čulú. „Dúfam, že už nie si ženatý s dajakou Angličankou. V žilách tvojich detí by potom kolovalo priveľa anglickej krvi."

„Nie, nemám putá s inou ženou," povedal Rowan opatrne. Thal ho prebodával pohľadom. Zahniezdil sa na posteli. Rowan mal z tohto muža väčší strach ako z Brocaina. Už vedel, prečo sa mu darilo vládnuť tak dlho. „Ale stretol som iné dievča. Myslím, že je tiež členkou vojenských oddielov. Aj ona splňa všetky podmienky, aby sa stala mojou ženou. Volá sa - Jura."

Thal zlostne hodil hlavou. „Aké hlboké city k nej prechovávaš?"

Rowan bol v rozpakoch. V tvári cítil návaly krvi. Jeho túžba bola dostatočne silná, určite silnejšia ako strach, že rozhnevá otca. „Nesmierne," odvetil jedným slovom, do ktorého chcel vložiť všetku túžbu a potrebu jej blízkosti. Veril, že otec pochopí, že o to dievča je pripravený bojovať.

Thal zdvihol hlavu a tvrdo si Rowana premeral. V jeho pohľade bola úžasná sila. Sústredená sila a tvrdosť lankónskych kráľov. „Keď som chcel získať Annu, tvrdo som o ňu bojoval. Bol by som ju uniesol, keby mi ju anglický kráľ odmietol dať. Myslíš, že Jura prechováva k tebe rovnaké pocity?"

Rowan si spomenul, s akou vášňou opätovala jeho bozky. „Myslím, že áno. Určite. Som si tým istý," povedal.

„Radšej nechcem počuť, ako ste sa spoznali. Určite bola niekde, kde vôbec nemala byť. To je celá Jura. Och, synak, prečo si nemohol pocítiť rovnakú vášeň k Cilean? Jura je problém. Je výbušná ako jej brat a zlostná ako jej matka. Keď sa narodil Geralt, Jurin brat, jej matka sa chcela stať mojou ženou. Keď som ju odmietol, vydala sa za môjho najvernejšieho priateľa Johsta. Urobila mu zo života peklo."

Thal sa odmlčal, naberal dych a triedil si myšlienky. „Ak požehnám tvoj zväzok s Jurou, vzniknú problémy."

Cilean sa stane tvojím najzarytejším nepriateľom. Irialčania Cilean milujú. Budú ňu nenávidieť za to, že si ju ponížil. A okrem toho, Jura je už zadaná..."

„Zadaná?" Rowan zalapal po dychu.

„Áno," pokračoval Thal. „Je skoro zasnúbená s Dairem. Daire je Britin syn a Brita je vatelskou kráľovnou. Nebolo by dobré pohnávať si ju."

Rowanovi poklesla sánka. „Žena stojí na čele kmeňa?" Má nebudaj bojovať so ženou? Azda od neho Lankónčania neočakávajú, že podstúpi otvorený boj so ženou.

Thal sa usmial na syna. „Využíva rozum tam, kde my využívame silu. Má aj iné prednosti. Je na čele kmeňa od smrti svojho muža. Brita nenávidí Irialčanov a mňa predovšetkým. Nebolo by dobré jatriť jej hnev. Mohli by sa proti tebe postaviť všetci, ktorí sú verní Geraltovi. Nechceš si to ešte rozmyslieť? Ožeň sa so Cilean. Alebo si vyber iné dievča podľa tvojej chuti. Jura je...”

„...tá, po ktorej túžim,” dopovedal Rowan. Jeho pohľad stvrdol. Thal sa nadýchol. „Existuje jedna možnosť...”

„Aká?”

„Môžeš stratiť veľmi veľa. Môžeš ich stratiť obe.”

„Ak mám bojovať, budem bojovať.”

„Ty nebudeš bojovať. Súboj musí podstúpiť Jura,” povedal Thal. Nadýchol sa a o chvíľu pokračoval. „Lankónčanky sú mimoriadne silné ženy. Vždy boli. V bojoch chránia mužom chrbát. Vedia sa brániť, aj keď muži nie sú nablízku. Vždy je dobré, keď máš po boku silnú ženu. Niekedy si muž môže vybrať ženu v takzvanom honóriu.

„Čo to je?”

„Súboj podobný anglickému rytierskemu turnaju, ale jeho účastníkmi sú ženy.”

„Ženský rytiersky súboj?”

„Nie celkom. Súboj pozostáva z viacerých disciplín. Hod oštepom, strelba z luky, beh, skok cez prekážku, zápasenie. Víťazka získa muža, ktorý vyhlásil honórium.”

Kým Rowan stihol niečo povedať, Thal pokračoval.

„Ak vyhlási honórium kráľ, výzva musí byť rozhlásená po všetkých kmeňoch. Jura je mladá a ešte nikdy nepodstúpila ostrý boj. Vopred sa nedá odhadnúť, ako obstojí. Môže sa stať, že prehrá,” odmlčal sa. „A rovnako môže prehrať Cilean.”

„Je to riziko, ktoré mi dáva nádej.”

„Synak, obávam sa, že mi stále nerozumieš. Väčšina bojovníčok v našej garde sú krásne ženy. A pretože to bude kráľovská výzva, ostatné kmene pošlú tie najkrutejšie bojovníčky.” Thal zamyslene našpúlil pery. „Myslím, že si nikdy nevidel Ultenčanku. Sú to slizké stvorenia, zradné, zákerné a na výzor odporné. Sú schopné ukradnúť ti aj vlasy z hlavy, ak pre ne nájdu kupca. A Brocain určite pošle nejakú príšeru. Moje býky vyzerajú lepšie, ako zernacké ženy. Dobré si rozmysli, čo robíš. Vráť sa k Cilean. Je krásna a...”

„Zvolali by ste honórium, aby ste získali svoju matku, otče?”

„Neváhal by som ani chvíľu!” zasnene povedal Thal pri spomienke na Annu. „Bol by som pre ňu urobil čokoľvek. Bol som mladý a pri pohľade na jej krásu vo mne vrela krv.”

„Moja krv vrie pri pomyslení na Juru,” odvetil Rowan odhodlane. „Vyhláste honórium.”

Thal pokyvkal hlavou. „Nech je po tvojom, ale vyhýbaj sa jej. Nikto by nemal zistiť, že si želáš jej víťazstvo. Popudil by si si proti sebe Britinho syna. Jeho hnev si nevieš predstaviť. Vyhlásim, že honórium je tvoja vôľa preukázať spravodlivosť všetkým kmeňom. Kráľovnou sa môže stať ktorákoľvek žena z ktoréhokoľvek kmeňa. Teraz odíď. Pošli Siomuna, aby mohol vykonať moje rozhodnutie.”

„Myslel som, že by ste chceli vidieť svoju dcéru a vnuka...”

Thalove oči sa rozšírili: „Loru? To malé dievčatko, ktoré som zanechal v Anglicku? Je tu s tebou?”

„Áno. Prišla vás pozdraviť aj s vaším vnukom. Je mimoriadne šikovný.”

„Stavím sa, že nie až taký šikovný, ako si bol ty v jeho veku,” s úsmevom povedal Thal. „Áno, pošli ich. Modlím sa, aby aj Lora nezatúžila po nevhodnom mužovi.”

Rowan sa usmial. „Z toho nemám strach, hoci ju to ťahá ku Xantemu.”

Thal sa rozosmial, až sa zakuckal. „Ten starý vojenský kôň? To bude perfektný pár. Nikdy sa neoženil. Bude to musieť byť silný plameň, ktorý roztopí jeho staromládecké srdce.”

„Myslím, že Lora to dokáže,” Rowan vstal a v náhlom prívale citu pobožkal otcovi ruku. „Otče, je mi ľúto... je mi skutočne ľúto, že...”

„Mlč!" zarazil ho Thal. „Nijaká ľútosť. Si presne taký, akého som si ťa predstavoval. Ani k jednému kmeňu nepatríš. Si lankónskym kráľom, rovnako spravodlivým ku všetkým. Máš silu zjednotiť túto krajinu. Pevne verím, že aj žena po tvojom boku... Nie, len nijaká ľútosť. Pošli mi dcéru a vnuka!"

„Áno, otče," Rowan sa pobral.

„Počuj!" zareval za ním. „Povedz Siomunovi, aby ti dal poriadne šaty. Vyzeráš ako Angličan."

Rowan prikývol a vyšiel z izby.

Keď bol vonku, oprel sa o múr a privrel oči. Ohromná váha zodpovednosti a dôvery, ktorú naňho naložil Thal, ho tísila k zemi. Vždy sníval o tom, že sa stane kráľom zjednotenej krajiny. Teraz stál pred úlohou zjednotiť šesť rozvrátených kmeňov, šesť kmeňov, ktoré sa nenávidia, okrádajú a zabíjajú bez najmenšieho pocitu viny. V duchu odriekal krátku modlitbu k Bohu. Urobí, čo bude v jeho silách, a bude dúfať v Božiu pomoc. A v Jurinu. Otvoril oči. Jura musí stáť pri ňom. Ponáhlal sa tmavou chodbou, keď začul Lorin výkrik a Xanteho rehot.

„Prepáč, že ruším," povedal namrzený Rowan. „Rád by ťa videl otec. Vezmi, prosím ťa, aj Phillipa. Xante, ihneď zožeň Siomuna!"

„Ako rozkážeš, môj pane," úctivo povedal Xante a odpoklonkoval sa.

„Najskôr Siomuna," zahundral popod nos Rowan, „potom Juru." Rozbehol sa za Xantem.

Jura len s nevôľou odchádzala z cvičiska. Odkaz, ktorý jej priniesol posol, znel naliehavo. Zdalo sa jej čudné, že má ísť do maštale, ale v poslednom čase bolo všetko akési čudné. Odvtedy, ako dal Thal priviesť svojho syna, sa jej svet prevrátil hore nohami. Rozhodla sa, že najskôr zájde do maštale, potom vyhladá Geralta a ponúkne mu všetku nehu, ktorá sa v nej skrýva.

Maštal bola tmavá a pustá. Keby Zernačania nečakane zaútočili, určite by porazili neusporiadanú obranu Irialčanov, pomyslela si znechutene.

„Hej, je tu niekto?" zakričala. V maštali bolo ticho. Podozrievalo vyťahla lovecký nôž a potichu sa zakrádala maštalou. Chrbát si kryla rozvešanými postrojmi.

Tentoraz nebola dosť ostražitá. Z tmy bleskurýchle vystrelila ruka, ktorá jej odzadu zapchala ústa. Druhá ruka jej vyrazila nôž a vliekla ju do tmavého kúta maštale.

Začala sa zúrivo metať. Proti sile neznámeho útočníka však nič nezmohla. Muž ju surovo zvrtol a pritisol sa k nej. Nevidela jeho tvár. Prezradilo ho telo. Vedela, že je to on.

Keď sa pritisol k jej ústam, opätovala bozk s rovnakou vášňou. Už dva dni si nahovárala, že jej správanie pri rieke bolo len náhodným zaváhaním, chvíľkovým únikom. Zaprisahala sa, že sa to už nikdy nebude opakovať. Mohla za to náhoda a nečakaná atmosféra na brehu rieky. Daireho predtým dlho nevidela a navyše v tej chvíli ju vzrušovala nahota neznámeho tela. Reagovala teda celkom normálne. Odvtedy však márne odháňala spomienky na vášeň, ktorá ju vtedy strhla do víru lásky. Ale ktorá žena by odolala takému nádhernému mužovi?

Zabudnúť na tie chvíle bolo takmer nemožné. Akoby stále cítila dotyk jeho rúk, lomcovala ňou vzrušujúca triaška.

Zaklonila hlavu. Rukami mu spočinula na šiji, prstami sa mu zaplietala do vlasov. Rástla v nej túžba mať ho celého.

„Jura," zašepkal. Jeho hlas ju celú rozochvel. „Nesmierne po tebe túžim."

Pootvorila pery ako kvet v očakávaní včielky, ktorá ho opelí. Jeho túžbu mohla a chcela naplniť celou svojou bytosťou. Bola pripravená. Zabudla na svet, na miesto, kde boli. Teraz by jej neprekážalo, ani keby sa milovali priamo na námestí Escalonu.

Mierne rozťahla nohy a pritisla sa k nemu bedrami.

„Moja milovaná," náruživou ju bozkával, hrýzol ju do krku. „Zariadil som, aby sme mohli byť navždy spolu."

„Áno," zašepkala. Viečka mala privreté, „Budeme spolu. Hneď teraz."

Trochu sa odtiahol. Cítila, že jej hľadá do tváre. „Si pre mňa priveľké pokušenie, oveľa väčšie, než som si bol ochotný pripustiť. Jura, láska moja, nemyslel som si, že moje city sú také hlboké. Povedz, že ma miluješ. Chcem počuť, ako to znie z tvojich úst.“

Nemyslela na slová. Bola vzrušená. Cítila jeho telo pri svojom. Cítila jeho mocné stehná, pevne pritisknuté k svojim nohám. Horela túžbou po jeho tele. Celá rozpálená ho objala nohami, bradavky mala vzrušené jemným láskaním jeho zarastenej hrude. Túžila nechtami vniknúť do jeho chrbta, láskať ho po celom tele.

„Jura!“ vykrikoval vzrušene a pobožkal ju tak vášnivo, až stratila rovnováhu. Pritískal ju k chladnej stene maštale. Pevne ju držal a náruživbo bozkával, až mala pocit, že ju zadusí. Vôbec sa nebránila, ba pritiahla si ho k sebe ešte bližšie.

Odrazu prestal.

„Bež,“ šepol, „utekaj, lebo sa neovládne a prídeš o svoju dievčenskú nevinnosť. Nechaj ma osamote.“

Vystrela sa a nechty sa jej mimovoľne zaborili do drsných chladných kameňov. Srdce je išlo vyskočiť z hrude a jej telom zmietali nekontrolovateľné záchvevy neuhasenej vášne.

„Ihneď odíď, kým ťa niekto neuvidí,“ povedal.

Zdravý rozum volal, aby odišla. Nikto ju nesmie vidieť. Ledva stála na nohách. Kolená mala roztrasené ako osika. Urobila zopár nesmelých krokov, ale opäť sa musela oprieť o chladnú stenu.

„Jura!“ zvolal zúfalo.

Neobzrela sa. Nevládala. Svaly ju neposlúchali, boli ochabnuté, neschopné urobiť čo len jediný rýchlejší pohyb.

„Pamätaj, že patíš mne!“ povedal. „Britin syn sa ťa viac nesmie dotknúť!“

Prikývla, priveľmi otupená, aby si plne uvedomila zmysel jeho slov. Tackajúc sa vyšla z maštale. Len po pamäti našla cestu k chatrčiam ženských oddielov. Myslel jej ovládla jediná myšlienka.

„Jura!“ zakričal ktosi. Nereagovala.

„Jura!“ skríkla Cilean, tentoraz dôraznejšie. „Čo je to s tebou? Kde máš nôž? Prečo máš rozpustené vlasy? Čo to máš na krku? Napadol ťa niekto?“

Jura sa s námahou usmiala. „Nič mi nie je,“ zašepkala.

Cilean jej takmer nasilu pomohla dokráčať až k chatrčiam. Izba bola zariadená stroho. Stôl, stolička, posteľ, umývadlo a skriňa plná odevov. Na stenách boli rozvešané rôzne zbrane a nad posteľou visel veľký drevený kríž.

„Sadni si,“ prikázala jej Cilean a posotila ju na posteľ. Namočila kus handry a priložila ju Jure na temeno. „A teraz mi povedz, čo sa s tebou deje.“

Jura sa pomaly spamätávala. „Ja... ja, cítim sa dobre. Nič mi nie je. Naozaj.“ Odhodila vlhkú handru. Ruky sa jej ešte triasli. Tomu chlapovi sa musí za každú cenu vyhnúť. Je ako choroba, ako nemoc, ktorá ju môže zabiť.

„Máš nejaké nové správy?“ spýtala sa nakoniec. „Už si sa stretla s tým anglickým samozvancom?“ Nenávisť k neznámemu Angličanovi bola rovnako silná, ako túžba po neznámom milencovi. Pomôže jej zabudnúť? „Je naozaj taký hlupák, ako sme si mysleli?“

Cilean bola stále znepokojená priateľkiným výzorom. „Vôbec nie je hlupák. V skutočnosti je mimoriadne odvážny. Postavil sa sám voči Brocainovi.“

Jura pohrdavo odfrkla. „To je najväčšia hlúposť, akú som kedy počula. Tentoraz mu pomohla práve jeho naivita. Mala by si zájsť za Thalom, kým žije, a poprosiť ho, aby zrušil svoje rozhodnutie, že sa máš zaňho vydať.“

Cilean sa potuteľne usmiala. „Vôbec nie je taký odporný. Už ma aj pobožkal. Bolo to príjemné. Veľmi príjemné.“

Jura si ju pohrdavo premerala. „Priveľa si dovoľuje. Čo si o nás myslí? Že sme nejaké ľahťákarky? Ako si vôbec dovolil pobozkať veliteľku elitných jednotiek? Trkvas jeden!“ Jura si uvedomila, že do tváre jej vbieha rumenec. Jej neznámy milenec si dovolil oveľa viac. Takmer sa mu sama oddala na dlážke stajne medzi špinavou slamou a konským trusom. O čom to chce kázať?

„Dovolila som mu, že so mnou môže robiť všetko, čo chce,“ pokračovala Cilean. „Ale zdá sa, že o mňa vôbec nestojí. Thal vyhlásil pre dievčatá a ženy všetkých kmeňov honórium, v ktorom môžu bojovať o priazeň budúceho kráľa.“

„Honórium?“ vykrikla Jura neveriacky. Konečne sa vrátila do skutočnosti. „Nespomínam si na nič podobné, čo mi pamäť siaha. A myslím, že aj Thal sa rozhodol pre takýto krok prvýkrát,“ vyskočila na rovné nohy. „Ako si to tento nafúkanec vôbec môže dovoliť? Veď je to urážka! Ako si môže dovoliť dať ti takto okato najavo, že preňho nie si dosť dobrá? Podliak jeden! Zbabelý, usmoklený holobriadok...“

„Mýliš sa v ňom, Jura. Honórium vyhlásil Thal. Chce, aby jeho syn bol kráľom všetkých Lankónčanov, a rozhodol sa, že ženám všetkých kmeňov dá možnosť uchádzať sa o miesto budúcej kráľovnej. Rowan sa zachoval veľmi šľachetne. Vieš si predstaviť, že vyhrá Zernačanka alebo Ultenčanka?“ spýtala sa, zhrozená pri takej predstave. „Nenájde sa veľa mužov, ktorý by sa odvážili podstúpiť takýto krok. Naposledy bolo honórium vyhlásené za kráľa Lorcana. Kráľovnou sa stala Metta, pamätáš? Hovorí sa, že to bola poriadna škrtata. Polovicu nosa stratila v boji a bola o desať rokov staršia ako kráľ. Našťastie nikdy nemali deti. A toto, pre blaho Lankónie, riskuje aj Rowan.“

Jura sa zahlbila do krátkej modlitby. Prečo tohto cudzinca zrazu každý zahŕňa takou úctou? „Pochybujem, že na to myslel. Určite si ani nevie predstaviť, čo sa môže stať. Myslí si, že všetky lankónske bojovníčky sú krásne ako ty. Alebo sa správa ako poslušný pes, ktorý urobí všetko, čo mu prikážu.“ Pri Cileaninom smiechu Jura zdvihla hlavu.

„Možno je všelijaký, ale určite nie slepo poslušný. Jura, mala by si sa s ním stretnúť. Dnes sa koná veľká slávnosť. Príď, zoznámim vás a presvedčíš sa, aký je v skutočnosti.“

Jura tentoraz neskrývala hnev. „Nikdy nezradím svojho brata. Kráľom musí byť Geralt. Všetko, čo som doteraz počula o tom Angličanovi, ma len utvrdzuje v mojej pravde. Chod' si na svoju hostinu, posed' si s ním, ale mňa do toho nezaťahuj. Nieкто musí dozrieť na tábor. A okrem toho si musím nabrúsiť meče.“

„Aj lovecký nôž?“ podpichla ju Cilean a ukázala na jej prázdnu pošvu.

„Ja... spadla som,“ vyjachtala Jura. Spomenula si, že len málo chýbalo, aby došlo v maštali k naplneniu jej prerodu na ženu, a znova sa jej do tváre nahrnula krv. „Musím sa vrátiť a pohľadať ho. Chod' si len na hostinu. Zajtra sa uvidíme.“ Náhlivo vyšla z izby, lebo sa chcela vyhnúť ďalším všetečným otázkam o svojom noži, či o podliatinách na krku.

Stačila spomienka a telom jej prebehla vlna vzrušenia. Rozpálenú tvár nastavila sviežemu vzduchu.

V maštali nôž nenašla. Bola si istá, že si ho vzal jéj neznámy ctiteľ. Oprela sa o chladný múr, privrela oči a zlostila sa pre vlastnú hlúposť. Dva razy sa stretla s tým surovým nemehlom a takmer sa mu oddala ako neukožená panna. A dosiaľ nevie, ako sa volá, odkiaľ pochádza a čo je zač. Bola presvedčená, že je to niektorý z otrokov, ktorí pracujú v pevnosti. Na otroka je neobvyčajne čistý. Má čudný prízvuk a na otroka hovorí čistou irialčinou, ktorá ani trochu nepripomína odpornú skomoleninu cudzích otrokov.

Môže jej narobiť veľa problémov. Ak našiel jej nôž, môže ju vydierať. Na rukováti má vyrytý svoj znak -dvoch zápasiacich levov. Ľudia v pevnosti by hneď zistili, že nôž patrí jej. Stačilo, aby ho ukázala Dairemu. Ako to povedal? Britin syn? Keby Daire zazrel jej nôž v rukách cudzinca, mohlo to spôsobiť veľa zla, ba dokonca zasiať nepokoje medzi Irialčanov a Vetellčanov.

„Som hlúpa!“ vynadala si. „Hlúpa, bláznivá ženská, ktorá nevie držať kolená pri sebe. Nezaslúžim si byť členkou gardy.“ Vyšla z maštale a v duchu si jednostaj nadávala.

Tej noci Jura nespala dobre. Ráno ju vytrhlo z driemot búchanie na vráta. Musela si obliecť tuniku a nohavice. Do izby vpálil nahnevany Geralt a zlostne za sebou tresol závorou.

„Už si ho videla?" spýtal sa zostra. „Nášmu otcovi počaril. Podarilo sa mu otvoriť dávno zhrdzavenú bránu a Thal si teraz myslí, že má zázračné schopnosti. Už dávno som mal tú kopu železa zhodiť z pántov!"

Driemotami otupená Jura ledva žmurkala na brata. Geraltova snedá pokožka bola ešte tmavšia, ako mali ostatní muži. Havranie vlasy mu padali na plecيا a husté tmavé obočie sa takmer zlievalo do hrubej čiary. Mračil sa, dokonca aj pery mu od hnevu stmavli.

Udrel si pästou do dlane. „Už začal tárať o stavbe akýchsi ciest a..." v polovici vety sa odmlčal. V rozčúlení nemohol nájsť správne slová. „Hovorí o akýchsi trhoch. Nemá ani potuchy, ako ťažko sme museli bojovať s votrelcami, ktorí nás chceli porobiť. Nikoho sme nepustili na naše územie. Neprenikli sem Vikingovia, ani Huni. Nedovolili sme prísť ani bande špinavých kupcov. Ktovie, či vo vozoch neskrývali zbrane. A teraz tento... tento uzurpátor chce otvoriť naše brány dokorán. Zničí nás za pár rokov!"

Geralt sa nadýchol, ale Juru k slovu nepustil. „Zajal Brocainovho syna a chráni ho ako oko v hlave. Keby bolo po mojom, toho sopliaka by som obesil a keby Brocain zaútočil, rozdrvil by som ho na prach a poslal do večnosti. Zernačania sú naši nepriatelia. Máme predsa právo brániť sa!"

„Čože? On chce otvoriť hranice?" zamrmala Jura. „To počujem prvýkrát. Vyhubia nás ako psov. Pohltia nás kočovníci a iní dobyvatelia." Jura mala ďalší argument proti tomu, aby sa ten Angličan stal kráľom Lankónie. Thal očividne stráca aj posledné zvyšky zdravého rozumu. Pozrela na Geralta. Konečne niekto, kto rozmýšľa ako ona. Kto si nemyslí, že ten privandrovalec je poloboh.

„Máš pravdu. Thalovi sa múti rozum. Keď som mu to chcel vysvetliť, jednoducho ma vyhodil z izby." Geralt zdvihol hlavu. „A už si počula, že vyhlásil honórium? Je ti jasné, že našou kráľovnou sa môže stať cudzinka. Počul som, že aj Brocain má dcéry. Čo ak vyhrá niektorá z nich?"

Jura hľadela na brata s badateľným strachom. Toto jej ani vo sne neprišlo na um.

Geralt si k nej prisadol a objal ju okolo pliec. „Musíš vyhrať."

„Ja?" opýtala sa zmätená.

„Musíš pomôcť Cilean. Prihlásiš sa do honória a budeš bojovať ako o život. Musíš poraziť všetky súperky. Ty a Cilean sa musíte stretnúť vo finále."

„Rozumiem," prikývla Jura. „A potom nechám Cilean zvíťaziť."

Geralt znechutene prehodil: „Tvoja priateľka je doňho načisto zbláznená. Pozerá naňho zbožným pohľadom. Je zaslepená, nevidí a nepočuje, čo ten chlap vyvádza."

Jura sa priateľky ihneď zastala. „Cilean je členkou gardy. Musí predsa vidieť, že je to hlupák."

„Nezabúdaj, že Cilean je aj žena. Správa sa ako dievča, ktorému sa práve zapalujú lýtky." Pohoršene zdvihol obočie. „Ty si ho už videla?"

„Ešte nie. Jeho výzor však sotva zmení môj názor."

„Má svetlú pokožku a plavé vlasy. Niektorým ženám sa to páči. Sú to hlúpe husi, nemajú rozum." Nespúšťal z Jury pohľad. Chcel zistiť, ako zareaguje.

Zadívala sa naňho. „Myslíš, že i ja som taká?" odsekla urazene. „Aj keby bol urastený ako boh Naos, na mojom názore to nič nezmení. Nemá právo stať sa kráľom Lankónie a hotovo!"

„Veľmi dobre!" povedal spokojne a prudko ju drgol do chrbta, akoby bola jedným z jeho strážcov. Takmer spadla. „Otec si želá, aby si prišla na hrad. Chce ťa tomu falošnému princovi predstaviť. Bol rozladený, keď ťa nenašiel na včerajšej hostine."

„Vari tam prišiel aj Thal?" spýtala sa prekvapene.

„Nechcel spustiť z očí svojho podareného synáčika," Geralt sa odvrátil. Jura pochopila, že sa snaží ovládnuť hnev pri pomyslení, ako otvorene Thal prejavuje lásku k synovi, ktorého nevidel od útleho detstva. Geralt si otca od malička predchádzal, ale Thal ho nikdy nepokladal za vhodného následníka trónu.

Keď sa upokojil, obrátil sa k Jure. „Musíme urobiť všetko pre záchranu Lankónie. Ten Angličan nám určite bude klásť prekážky. My ich musíme prekonať a postupne ho zbavovať moci a vplyvu v mene našej krajiny. Mali by sme mu nájsť ženu medzi Irialčankami. Nesmieme pripustiť, aby žena z iného kmeňa ohrozila čistotu nášho mesta. Privedie si poskokov, a tí budú po nociach podplácať strážu a otvárať brány mesta. Musíme tomu čo najskôr zabrániť. Kráľovnou sa musí stať Cilean. Myslíš, že by si mohla poraziť ostatné súperky?"

„Samozrejme, bez problémov." Keď to vyslovila, bola presvedčená, že aj jej priateľka to zvládne.

„Výborne!" Vstal. „Pod' so mnou. Zoznámim ťa s tvojím nevlastným bratom."

Jura sa uškrnula. „Teraz? Chceš mi znechutiť raňajky?"

„Hneď teraz. Želá si to môj otec."

Mala pocit, akoby ju viedli na popravu. Rýchlo na seba hodila šaty a utekala za Geraltom. Neunúvala sa s obliekaním dlhej róby. Natiahla si vojenské nohavice a tuniku. Cez plece si prehodila hrubý vlnený šál. Chvíľu rozmýšľala, či si má vziať prázdne puzdro na nôž. Nakoniec sa rozhodla, že si ho nechá, ale schová ho pod tuniku.

Geralt šomral, že jej všetko trvá prídlho. Vybehla za ním, ani nezatvorila dvere. Jej starší brat sa neobťažoval zbytočnými zdvorilosťami. Rýchlym krokom kráčal dlhou chodbou, zatiaľ čo Jura sa za ním drmolila ako malé dievčatko, ktoré ho jednoducho otravuje. Koniec koncov, bola to pravda.

Priviedol ju k mužskému cvičisku, na ktorom sa vypínali okrúhle terče pre lukostrelcov. Jura sa na chvíľu zastavila a pozorovala pláň pred sebou. V tieni starého duba, podoprený množstvom vankúšov ležal na posteli vychudnutý Thal. V tvári bol nezdravo zelený. Nikdy si nepotrpel na prepych, ale teraz bol obložený mäkkými vankúšmi, na ktorých boli dokonca kde-tu čipky. V kresle vedľa neho sedela krásna mladá žena s dlhými plavými vlasmi. Šaty z neznámej látky sa jej trblietali v slnečných lúčoch. Neďaleko sa hral malý plavovlasý chlapec. Všetci traja hľadeli k strelnici, kde stáli dvaja muži, obrátení k nim chrbtom.

Jedného z nich Jura zaraz spoznala podľa zvláštne sfarbeného oblečenia. Fialovočervená tunika prezrádzala, že je to mladý zajatec, Zernačan. Jura mu venovala len zbežnú pozornosť. Oveľa viac ju zaujal druhý muž.

Bol vysoký skoro ako Lankónčan, avšak veľmi dobre stavaný. Vyzeral tučný, akoby mu chýbal pohyb. Vlasý mal zviazané do vrkoča. Klebety nehovorili pravdu, čo sa týka farby jeho vlasov. Z diaľky vyzerali ako zlato pokryté nánosom patiny. Jure sa však zdali rovnako hladké ako Lorine.

Nenávidela ho od prvej chvíle, ako o ňom počula. Jej nenávisť sa ešte prehĺbila, keď zistila, že má oblečenú tuniku, ktorú jej matka vyšívala pre Thala. Thalovi bola voľná, ale neznámemu cudzincovi úzko obopínala okrúhle plecia a zelená výšivka zvýrazňovala jeho široký chrbát. Pod tunikou sa črtali svalnaté stehná. Kožené sandále mal priviazané a remencami upevnené o silné lýtko.

Jura zavetrla. Možno sa mu podarilo zvieť a oklamať iné ženy. Jej sa to nesmie stať. Poznala veľa pekných mužov. Vari nie je aj Daire dosť príťažlivý?

Vystrela sa, aby mohla vzdať hold svojmu kráľovi. Geralt medzitým podišiel k dvom mužom v strede cvičiska.

Thal sa jej vôbec nepozdával. Vyzeral slabý a bezbranný. Zdalo sa jej, že sa nevie dočkať oslobodzujúcej smrti. Nemohla mu to povedať do očí. Ich vzťah bol napätý. Vždy mu dávala najavo nepriateľstvo, čo on opätovoľ, hoci uznával jej bojové schopnosti. Nikdy mu neodpustila, že zavinil predčasnú smrť jej rodičov. Sirotou sa stala, keď mala päť rokov. Thal šiju prisvojil a priviedol na svoj dvor. Potrebovala cit a lásku, a on jej namiesto toho zakázal truchliť a strčil jej do ruky meč, aby sa zabávala. Keď dovŕšila šiesty rok, Daire ju začal učiť vrhať oštep a strieľať z luku.

„Dali ste po mňa poslať?" spýtala sa Jura. Z jej pohľadu bolo jasné, čo si myslí o pohodlí Thalovho lôžka. Na Angličanku ani nepozrela.

„Á, Jura," usmial sa Thal. Pôsobil ako starý senilný chlap. Ani trochu nepripomínal veľkého vodcu Lankónčanov, ktorý odvážne bránil krajinu pred nájazdmi votrelcov. „Je nádherný deň, všakže? Už si sa zoznámila s mojou dcérou?"

Jura naňho vrhla spupný pohľad. „Máte len jedného skutočného syna, ktorému prúdi v žilách lankónska krv.“ Angličanka zalapala po dychu. Jura sa v duchu usmiala. Konečne týmto privandrovalcom niekto ukáže, že tu nie sú vítaní.

Thal si vzdychol a zaboril sa do podušiek. „Prečo si taká tvrdohlavá? Aj toto sú moje deti, rovnako ako Geralt.“ Jeho pohľad zabľúdil do diaľky a usmial sa. Pochopila, že sa k nim blíži Thalov druhý syn. „Pozri, tu prichádza niekto, kto by ti vari mohol zlepšiť náladu.“

Jura sa vystrela a stisla pery. Odhodlane sa obrátila, aby sa zoznámila s človekom, ktorého už dávno z celej duše nenávidela.

V tej chvíli sa jej podlomili kolená a po chrbte jej prebehol mráz. Takmer spadla. Neznámy cudzinec ju jemne zachytil. Stačil jeho dotyk, aby jej telom prebehla príjemná zimomravá triaška. Thalov anglický syn.

On! Rozumom odmietala uveriť, že to je práve ten muž, s ktorým ju spájajú najtajnejšie dobrodružstvá. Ako to, že predtým si nevšimla jeho zlaté vlasy? Zrazu si uvedomila, že pri ich prvom stretnutí mal vlasy mokré a pri stretnutí v maštali bola tma. Vymanila si ruku z jeho zovretia a provokatívne sa mu obrátila chrbtom.

„Mal som dojem, že vy dvaja ste sa už stretli,“ pokýval hlavou Thal.

„Nie!“ precedila Jura

„Áno!“ takmer súčasne povedal Rowan.

Jura meravito stála, ani sa nepohla. Otrčala mu chrbát a za nič na svete mu nechcela pozrieť do očí. Jeho blízkosť jej bránila jasne uvažovať. Zrazu sa cítila zneužitá, pokorená. Chcel ju len preto, aby získal na svoju stranu Geralta a jeho priateľov.

„Mal som česť zazrieť túto vznešenú dámu len z úctivej vzdialenosti,“ ozval sa posmešne Rowan.

Na jej prekvapenie ju odrazu schmatol za šnúрку, ktorou mala vlasy zviazané do uzlíka.

„I ja som o tebe už čosi počula,“ povedala Lora. Jura na ňu ani nepozrela. „Hovorili mi len o tvojom bojovom umení. Chýr o tvojej kráse sa ku mne nedostal.“

Jura stála vzpriamene, tvrdohlavo hľadiac do koruny stromu.

„Jura,“ začal Thal, ale premohol ho záchvat kašľa. Lora sa k nemu naklonila, zatiaľ čo Jura s odporom hľadela, ako stariec nielen trpí, ale dokonca víta jej prejav starostlivosti. Chcela od Rowana odstúpiť, ale ten ju pevne držal.

„K mojim deťom sa budeš správať slušne,“ prerývane povedal Thal. Hlas mal chrapľavý. „Ihneď poďakuješ mojej dcére za poklonu!“

Jura mlčky hľadela do diaľky. V blízkosti toho muža si len ťažko vedela utriediť myšlienky.

Thal sa opäť pokúsil nadvihnúť. Lora mu pomáhala. „Otecko, nehnevajte sa na ňu. Určite už počula veľa takých poklôn. Rowan, vidí sa mi, že náš priateľko a tvoj zajatec si čoskoro vyškriabu oči. Mal by si ich trocha schladiť.“

Jura cítila, ako zaváhal. Zovretie uvoľnil až vtedy, keď začul zvuk rinčiacich mečov. Chvatne vykročil k dvom chlapcom, ktorí robili, čo mohli, aby si vzájomne podrezali krky. Jura sa neovládla a obzrela sa za ním. V druhom z bojovníkov spoznala chlapca, ktorý jej priniesol odkaz, aby hneď utekala do maštale. Bol počerný ako Lankónčan, ale predtým si neuvedomila, že by mohol byť cudzinec. Odkaz jej odovzdal v lankónčine. Rozmýšľala, či pozná jej jazyk, alebo sa naučil naspamäť len tú jednu vetu.

Rowan bez strachu vstúpil rovno medzi rozzúrených bojovníkov. Každému z nich uštedril poriadny úder do hrude. Odleteli od seba, spadli a spod zadkov sa im zdvihol kúdoľ prachu.

„Moji muži medzi sebou nebojujú,“ povedal Rowan ticho, ale hrozivo.

„Ja nie som tvoj priateľ,“ odsekol Keon. „Môj otec Brocain je...“

„Tvoj pán som ja!“ prerušil ho Rowan. „Ty nie si len Zernačan, patíš k Lankónčanom a ja som tvoj kráľ. A teraz sa berte a vyčistite mi drôtenú košeľu.“

Montgomery sa so šomraním hrabal z prachu. Drôtená košeľa sa čistila v koženom vaku, do ktorého sa nalial olej. Vak si potom dvaja muži prehadzovali. Bolo to také ťažké, ako hádzať poriadnou skalou.

Thal odobril spôsob, akým Rowan vyriešil hádku. Jura skrivila tvár. „Ste nadšený všetkým, čo urobí, pane," zasyčala. „Nárokuje si kráľovstvo, ktoré mu nepatrí. Vyhlasuje sa za kráľa všetkých kmeňov, ale inak ako vojnou to nepôjde. Chce poraziť Britu a Brocaina? A čo Marek a Yaine? Teraz žijeme v mieri. Podarí sa nám ho udržať, ak tento samozvanec vyvraždí vodcov ostatných kmeňov len z márnomyseľnosti, aby sa stal kráľom všetkých Lankónčanov? Úpenlivo vás prosím, neurobte toho chvastúňa kráľom. Vojny medzi kmeňmi sú to posledné, čo potrebujeme. Ak zničíme jeden kmeň, druhý zničí nás. Prosím vás, my všetci vás prosíme, ustanovte kráľa, ktorý nám rozumie."

Thal na ňu pozeral a vrel v ňom hnev, od ktorého mu Očervenela tvár. Chcel hnev odohnať, ale to vyvolalo ďalší záchvat kašľa, ktorý už nevedel ovládnuť.

„Odíd'!" prikázala jej Lora. Vstala, akoby chcela kráľa brániť vlastným telom. „Tvoje slová ho príliš rozčúlili."

Jura sa bez slova zvrtila a nehladiac vpravo ani vľavo mlčky odišla z cvičiska.

Rowan sa vracal k otcovi, no pohľadom sledoval odchádzajúcu Juru.

„To nie je rozumné," prehodil Thal smerom k synovi. „Urobí ti zo života peklo."

Rowan sa usmial: „Nemám na výber. Ak mám byť kráľom, musí byť moja."

„Tvoja?" prekvapila sa Lora. „Čo sa tu, preboha, deje? Rowan, hádam mi nechceš povedať, že... že s tým dievčaťom niečo plánuješ. Je hrubá, nevychovaná, sebecká a spochybňuje tvoje právo stať sa kráľom. Do tvojho domu sa nehodí ani ako slúžka, nieto ako žena kráľa so všetkými poctami."

„Hmm," Rowan sa vrátil na strelnicu.

V nasledujúcich dňoch sa Jura venovala mimoriadne tvrdému výcviku. Nezúčastňovala sa na slávnostiach na počesť hostí, ani na iných spoločenských príležitostiach. Vstávala dlho pred svitaním a do úmoru behala v ťažkom teréne. Preskakovala dravé potoky, balansovala na úzkych kmeňoch stromov, zvalených nad priepasťami, vrhala oštep, strieľala z luku. V krátkych chvíľach odpočinku sotva stihla zhltnúť jedlo. Do postele líhala celkom vyčerpaná a vzápätí upadala do bezsenného spánku.

„Jura, mala by si zvoľniť," presviedčala ju Cilean po štyroch úmorných dňoch. „Priveľmi sa snažíš, preženieš to."

„Musím byť pripravená. Musím zvíťaziť."

„Ty chceš zvíťaziť?" spýtala sa Cilean so záujmom.

„Vítazstvo je pre mňa istota, že vyhráš ty. Nieкто rozumný mu musí pri vládnutí pomáhať. Jeho plytkosť a hlúposť volajú do neba. Ak nebudeš stáť pri ňom, Lankónia zahynie."

Cilean sa zamyslela: „Jura. Nevie, či máš pravdu. Vôbec nie je plytký. Cvičí rovnako tvrdo ako ty a popri tom ešte dozerá na výcvik svojich mužov. Pri riešení sporov je spravodlivý a nestranný a k ženám, ktoré sa chystajú zúčastniť honória, sa správa mimoriadne úctivo." Usmiala sa. „Pamätáš, ako sme sa pred troma rokmi takmer ocitli na zernackom love? Boli sme samé a prišli sme vo chvíli, keď umývali kone."

„Pamätám sa. Skryli sme sa v kríkoch a trpezlivo čakali, kým odídu."

„Pamätáš sa na ich vodkyňu? Bola to žena s veľkou jazvou na tvári."

„Keď prehovorila, mysleli sme si, že je chlap."

„Aj ona sa prihlásila do honória," povedala Cilean. Volá sa Mealla a bude sa uchádzať o ruku budúceho kráľa."

Jura sa prefíkane zasmiala. „Tá by sa k nemu akurát hodila." Potom zvažovala. „Nehodí sa to však nám, Irialčanom. Vyhrať musíš ty!"

Cilean prísne pozrela na priateľku: „Prečo ho tak nenávidíš? Odkedy sa mu podarilo otvoriť bránu, všetci mu chceme poskytnúť príležitosť, aby ukázal, že bude dobrým kráľom."

„Áno, všetci sa tvárite, akoby ste chceli zabudnúť, že nie je jedným z nás," odsekla Jura. „Nevidíte, že sa usiluje vytlačiť Geralta. Vidíte len pevné telo a svetlé vlasy, zabúdate na jeho zradnú dušu."

„Neviedla som, že ho tak dobre poznáš.“

„Vôbec ho nepoznám,“ odvetila Jura a oľutovala, že sa preriekla. Predstava princa Rowana ju prenasledovala v každom okamihu. V noci sa zobúdzala a hľadala ho vedľa seba v posteli. „Nechcem ho spoznať. Počúvaj, zbytočne preklebetíme celý deň, alebo sa dáme do práce?“

Jura pri výcviku porazila všetky súperky.

Honórium zvyčajne trvalo tri dni. Každý deň sa uskutočnilo niekoľko súťaží a kandidátky si zapisovali body podľa umiestnenia. Po prvom dni bola vyradená tretina súťažiacich s najnižším bodovým ohodnotením. Na druhý deň nasledovala druhá tretina. Na tretí deň sa súťaže zopakovali, tentoraz však vyradovacím spôsobom, pričom do ďalšieho kola postupovala vždy len víťazka. Na konci posledného dňa zostali iba dve kandidátky, ktoré súťažili v poslednej disciplíne - v boji s drevenými palicami. Víťazka získala hlavnú cenu. Cenou bude v tomto prípade miesto po boku kráľa Lankónie. Jura dva razy dostala odkaz, že má prísť do akejsi tmavej, špinavej diery. Oba odkazy ignorovala.

Myslí si o nej, že bude ľahkou korisťou. Dvakrát sa dostala do jeho žiadostivých pazúrov, no tú chybu viac nezopakuje. Rozmýšľala, koľko žien takto tajne dostal. Vždy keď sa niektoré z dievčat vrátilo z Escalonu s rozžiarenými očami, zapýrenými lícami a zastretým hlasom, zišlo jej na um, že práve prežila príjemné chvíle s Rowanom.

„A koho si dnes večer vyberie do postele?“ vyštekla raz na Cilean. Odev mala premočený potom, svaly ju boleli. Cvičiť však neprestávala.

„Kto?“

„Thalov syn, ty hlúpa!“ povedala Jura. „O kom tu každý hovorí? Kto pobláznil celú Lankóniu?“

„Ani ty nevyzeráš ako výnimka,“ zadumane prehodila Cilean.

„Ja? Ja ho nenávidím!“ Zúriivo vrhla oštep a neomylné trafila stred terča.

„Ako môžeš nenávidieť niekoho, koho si stretla len raz? Dnes večer by si mala ísť so mnou a porozprávať sa s Rowanom.“

Jura vytiahla oštep. „To je všetko, čo spolu robíte? Len sa rozprávate? Drží hádam celibát ako svätec. Určite má každú noc v posteli inú ženu.“

„Nepočula som jedinou klebetu o tom, čo robí v noci. Ak aj má nejaké ženy, nevystatuje sa tým ako iní chlapi.“

Skôr mám pocit, že to nie je celkom tak. Myslím, že spáva sám. Inak by o tom aj vrabce čvrikali. Aj keby mlčal on, určite by sa pochválili jeho družky.“

„Prosím ťa, čím by sa chválili? Že mali niečo s tým slabochom...?“

„Slabochom?“ zasmiala sa Cilean. „Kadečo mu môžeš vyčítať, ale slaboch nie je. Pod' so mnou a pozri sa, ako cvičí. Ako vyzerá, keď si vyzlečie tuniku...“

„Nemám záujem,“ zaškrípala zubami Jura. „Mala by si ísť trénovať skoky. Vieš, že ti nejdú.“

Cilean sa pozorne zadívala na priateľku. „Jura, nepreháňaj to s tou svojou tvrdohlavosťou. Môže to vypáliť presne naopak, ako očakávaš.“

Jura chcela niečo povedať, ale v poslednej chvíli si to rozmyslela a zlostne odhodila oštep.

Jura cvičila tak tvrdo, že vôbec nevnímala, v akom štádiu sú prípravy na honórium. Remeselníci stavali drevené tribúny. Čestná časť hľadiska bola vyhradená pre Thala a pre vodcov ostatných kmeňov, ktorí sa na honóriu zúčastnia ako čestní hostia. Čakalo na nich bohaté pohostenie, celé býčky, barany, košíky so zeleninou, čerstvé pecné chleba. Každého, kto v týchto dňoch navštívi Escalon, pohostia na Thalov účet.

Na záver prvého dňa bola pripravená prehliadka všetkých kandidátok pred tleskajúcim davom, ktorý nadšene privíta každú ženu. Tá sa potom predstaví princovi Rowanovi.

Kandidátky sa zhromaždili na bojovom poli krátko pred úsvitom. Jura prvý raz videla svoje súperky. Boli medzi nimi aj dve ženy zultenského kmeňa. Jura vedela, že ich hlavnou pohnútkou je vzrušenie z boja, a pritom, samozrejme, využijú každú príležitosť, aby niečo uchmatli. Boli nižšieho vzhľadu, ale pôsobili mimoriadne pohyblivo a zdatne. Gúľali veľkými očami a bezočivo si prezerali každého chlapa, čo Juru nesmierne rozčulovalo. Medzi ženami postávalo päť či šesť Vatellčaniek, každá s nádherným náramkom na ramene. Budú nebezpečnými protivníčkami, pomyslela si Jura.

Osem Faerčaniek Jura nerátala medzi vážne súperky. Ľudia z tohto kmeňa boli vynikajúcimi jazdcami, ale mimo sedla sa cítili ako ryby na suchu.

Poilenčanky vôbec neprišli a nikto ich ani neočakával. Poilenčania boli kultivovaný kmeň. Keby sa súťažilo v prednese poém, určite by vyhrali. Bojovali len vtedy, keď nebolo iné východisko. Vtedy sa však držali statočne a bolo nesmierne ťažké poraziť ich.

Zvyšných päťdesiat žien patrilo ku kmeňom Zernačanov a Irialčanov. Zo ženských légii sa zúčastnili všetky bojovníčky, vrátane najmladších. Všetky s nádejou, že sa im podarí získať ruku princa Rowana. Za pohľad stáli zernacké ženy - masívne, svalnaté, zjazvené zo vzájomných súbojov. Práve tie budú najťažším orieškom. Irialčanky mali nespornú výhodu v súťažiach, ktoré vyžadovali rýchlosť a obratnosť. Tam, kde je potrebná hrubá sila, budú vo výhode zernacké ženy.

Cilean šťuchla Juru a pohľadom ukázala na Meallu. Zernacká bojovníčka bola najväčšia, najstaršia a najhrozivejšia zo všetkých súperiek. Zahlaholili trúby a prehliadka sa mohla začať.

Ženy sa zoradili pred tribúnou, z ktorej zostúpil Rowan, oblečený do tradičnej lankónskej tuniky. Pristúpil ku každej žene a *zaželal* jej úspech. Pri Mealle zotrval dlhšie. Hľadel do jej jedného oka a na zvyšok nosa, ktorého konček stratila v bojoch. Cilean sa na rozdiel od Jury usmiala, keď aj jej *zaželal* veľa úspechov.

Keď došiel k Jure, ani naňho nepozrela. Hľadela mimo neho, kamsi do diaľky. „Pomáhaj ti Pán Boh,” zašepkal.

O niekoľko minút zaznel signál a honórium sa začalo.

Prvý deň bol pomerne jednoduchý. Jura zvládla všetky disciplíny a pritom si šetrila sily na nasledujúci deň. Chcela sa v každej súťaži umiestniť čo najlepšie, aby si vytvorila dobré východisko pre postup v súťaži. Vždy bola medzi prvými štyrmi, no ani v jednej z disciplín nezvítazila. Nemienila hneď na prvý deň ukázať, čo vie. Mealla, naopak, zvítazila vo všetkých disciplínach, vrátane behu, aj za cenu toho, že v posledných metroch odsotila mladú Irialčanku.

Jura nemala predstavu, ako pôsobia Mealline výsledky na Rowana. Zakaždým, keď hlásateľ oznámil výsledky a vyhlásil tú zernackú príšeru za víťazku, v Rowanovi odumrel kus duše. Na konci prvého dňa bol vyčerpaný väčšmi ako súťažiacie ženy.

Jura bola s výsledkami spokojná. Vrátila sa do barakov, umyla sa a šla spať.

Na konci druhého dňa zostalo v súťaži len šestnásť žien, ktoré budú navzájom bojovať o postup do finále.

„Ktokoľvek narazí na Meallu v zápasení, prehrá,” povedala jej Cilean.

„A čo ak nie?” namietla Jura. V hĺbke duše však neverila vlastným slovám. Zajtra ráno žreb určí, kto sa stretne s kým a v akej disciplíne. Väčšina súťažiacich mohla Meallu poraziť v behu, ale niekto určite vypadne, ak na ňu narazí v zápasení. „Možno si ju vyžrebuje niektorá iná.”

„Obávam sa, že sa to môže prihodiť jednej z nás.”

„Keby som to bola ja,” rýchlo povedala Jura, „možno nado mnou zvítazí, ale ty sa dostaneš až do záverečnej súťaže a v boji s tyčou máš väčšie šance. Okrem toho ti sľubujem, že po zápase so mnou bude poriadne unavená.”

Cilean to vôbec nerozveselilo. „Pod’ so mnou. Ideme do mesta.”

„Načo?” opýtala sa Jura ostro. „Nemáme tam čo hľadať a teraz si potrebujeme dobre oddýchnuť.”

„Mám sa stretnúť s princom Rowanom,” pokojne povedala Cilean.

Jura sa neovládla, hoci sa o to zo všetkých síl usilovala. „Vari sa mu *zažiadalo* ochutnať z toho, čo mu môže patriť? A to spáva aj s ostatnými kandidátkami? Skúsil to už aj s Meallou?”

„Prestaň!” zarazila ju Cilean. „Od jeho príchodu si sa veľmi zmenila. Vôbec som sa s ním nechcela vyspať. Ak chceš vedieť, toto stretnutie dohodol Daire.”

„Daire?” Jura strýpla od strachu.

„Cvičila si tak urputne, že si zrejme zabúdala na svojho vyvoleného. Ja toho svojho nechcem zanedbávať. Rowan je môj vyvolený, aspoň dúfam, a chcela by som ho vidieť, aby ma mohol osobne povzbudiť a zaželať mi šťastie. Myslela som, že by si mohla ísť so mnou a stretnúť sa s Dairem.”

„Áno, určite,” zašomrala Jura. Na Daireho si už dávno ani nespomenula. „Umieram túžbou stretnúť sa s ním.”

Za hradbami mesta bolo všetko osvetlené ako za bieleho dňa. Stovky fakieľ a pochodní osvetľovali tanečné kreácie opilcov, ktorí v dobrom rozmare využívali oslavy pri príležitosti honória. Veľa mužov pri pohľade na dve mladé ženy pociťovalo nutkanie vyjadriť im priazeň buchnátom do chrbta. Jura už-už siahala po noži, ale zistila, že puzdro je beznádejne prázdne.

V tieni hradných múrov ich už čakal Rowan. Stál tam už veľmi dlho a ostré kamene sa mu zarezávali do chrbta. Bol by však ochotný čakať aj celé dni, len aby uvidel Juru. Lepšie ako on vedela predstierať, že sa nepoznajú. Na začiatku pretekov sa mu dokonca ulľavilo, že naňho ani nepozrela. Ináč si nebol istý, či by sa ovládol.

Počas súťaží, keď sa väčšinou umiestnila na druhom, treťom, či dokonca na štvrtom mieste, začal pochybovať, či Jura zvíťazí. Daire ho ustavične musel presviedčať o jej schopnostiach. Na konci druhého súťažného dňa to už nevydržal, a napriek riziku požiadal Daireho, aby mu s Jurou dohodol tajné stretnutie.

A teraz tu čakal.

Jura podvedome vycítila jeho prítomnosť, ešte ho ani nevidela. „Tam je,” povedala ticho. Hlas jej pritom preskočil. Z tmy sa vynorila ruka a pritiahla k sebe Cilean. Jura si v tej chvíli s hrôzou uvedomila, že nebola jedinou ženou v jeho živote. Zovrela päsť. Je to teda pravda, je len jednou z mnohých. Tento zvrhlík sa vrhá na všetky ženy, ktoré má na dosah. Určite sa Cilean nepriznal, že jeho srdce patrí inej. Každý jej hovoril, ako tvrdo cvičí. Ale kedy, keď väčšinu času trávi v tmavých maštaliach a ohmatáva svoje milienky?

„Cilean?” začula Jura prekvapený Rowanov hlas. Videla, ako obaja vyšli z tieňa. Sama pritom ustúpila do tmy.

„Vari ti Daire nepovedal, že sa chcem s tebou stretnúť?” spýtala sa Cilean.

„Áno, hovoril čosi o tom, že sa mám stretnúť so svojou vyvolenou... Ach, áno, určite mi to hovoril. Prišla si sama?”

Jura videla, ako pohľadom jastrí do tmy.

„Prišla so mnou aj Jura. Aby si nás obe podporil.”

Jeho oči ďalej pátrali v okolitej tme. Nakoniec sa zastavili na mieste, kde stála Jura. Tá vedela, že ju nemôže vidieť.

„Jura,” zvolal do tmy a vystrel ruku.

Jura sa ani nepohla.

„Rowan,” oslovila ho opäť Cilean vo chvíli, keď sa pohol do tmy.

Rowan s vystretou rukou naslepo kráča k Jure.

„Môžem ťa pobožkať pre šťastie?” spýtal sa ticho.

Rýchlo sa spamätala „Už si sa dnes večer nabozkával dost,” odsekla nazlostene.

Zachichotal sa, a to ju ešte väčšmi rozzúrilo. „Niečo pre teba mám,” povedal a podal jej nôž. Schmatla ho. Dávala pozor, aby sa ho nedotkla ani končekmi prstov. „Ani nepodakuješ?”

Jura si zrazu uvedomila, že ich rozhovor počula Cilean, ukrytá za Rowanovým chrbtom.

„Už musím ísť,” povedala. „Nechám vás osamote. Daj Cilean požehnanie.” Zvrtla sa a zmizla v tme.

Hnev ju natoľko opantal, že nepočula ani dupot Daireho, ktorý ju ledva dobehol. Keď ju odzadu schmatol, začala sa zúrivo brániť. Nazdávala sa, že je to Rowan.

„Kto ti ublížil?“ spýtal sa rozhnevaný. „Pred kým utekáš?“

Zavesila sa naňho. Nikto si ich nevšimol. Všade naokolo sa povalovali v objatí opité dvojice, rozliehal sa krik a ohlušujúci rev.

„Podť,“ ťahal ju Daire k prístavbe pri kováčovom dome. Bolo tam ticho a spoločnosť im robil len kováčov kôň. „Porozprávaj mi, čo sa stalo!“

Objala ho okolo krku. „Nič sa nestalo. Vôbec nič. Mohol by si ma objat' a pobožkať.“ S radosťou jej vyhovel, no myšlienky na Rowana nedokázala vyhnat' z hlavy. „Ak zajtra Cilean vyhrá, vydá sa za Rowana. Čo keby sme v rovnaký deň mali svadbu aj my?“

Daire na ňu neveriacky zísal. „Odkiaľ sa vzal tento náhly záujem o mňa a moje objatia? Prečo sa odrazu správaš ako žena?“

Odstrčila ho. „Veď som žena, ak si si to doteraz nevšimol. Nie som ňou o nič menej ako tá Angličanka, hoci sa tak neobliekam.“

„Jura, už ťa poznám dlho. Od útleho detstva. Nikdy si sa nenechala unášať citmi.“

„Až doteraz!“ odstrčila ho a rozbehla sa k vojenským barakom, kde bývala.

Cilean na ňu čakala poriadne nazlostená. „Zradkyňa! Sama chceš zvíťaziť,“ vyštekla a dusila v sebe zúrivosť. „Pobožkal ma, ale len preto, lebo si myslel, že drží v náručí teba. Za mojím chrbtom si mu nadbiehala a mne si klamala do očí. Nikdy si ma nepovažovala za svoju priateľku. Naše priateľstvo bola len znôška lží.“

Cilean tresla dvermi. Jura zostala sama, celá roztrasená. Je to jeho vina. Odkedy sa objavil v Lankónii, zmenil sa celý jej život. Thal i Cilean ju nenávidia, Daire ju začal podozrievať.

Cilean musí zajtra zvíťaziť! To je jediný spôsob, ako všetkým dokázať, že sa mýlia. Cilean zvíťazí a stane sa kráľovnou. A Rowan zmizne z jej života. Sama sa vydá za Daireho a zariadi si život tak, aby už nikdy nepomyslela na iného muža. Jej vzťah k Rowanovi bol založený len na živočíšnej žiadostivosti, čo ju vôbec neprekvapovalo, keďže bola stále pannou. Nástoľčivo potrebovala mocného a schopného muža, ktorý by jej dal aj v posteli zabudnúť na kyprého Rowana.

Kyprého? Zarazila sa v myšlienkach. Keby bol naozaj taký kyprý, nemala by teraz nijaké starosti. Lenže Rowan bol urastený chlap.

V posteli sa zaprisahala, že zajtra urobí všetko preto, aby pomohla Cilean k víťazstvu. Obe sa dostanú do finále a v boji s palicami padne ako podťatá vo chvíli, keď Cilean prvý raz zaútočí. Zdolaná, porazená.

Zajtra o tomto čase bude Cilean kráľovnou a Daire jej mužom. Zajtra o tomto čase bude jej panenstvo minulosťou.

Ráno vyzerala Cilean veľmi unavene. S Jurou neprehovorila ani slovo. Tá sa jej prihovárala, ale Cilean sa s odporom odvrátila.

Všetky súperky vyšli spoločne na bojisko. Jure od hnevu búšila v žilách krv. Bola odhodlaná nevzdať sa ani jednej súperke - ani keby jej mali obe ruky odpadnúť!

Žreb určil dvojice. Jura sa zdesila, lebo Cilean sa v zápase mala stretnúť s Meallou. Ostatné súperky si vydýchli. Najmä preto, že Mealla nebrala súťaž ako hru. Bojovala na život a na smrť.

Jura chcela priateľku povzbudiť, no tá na ňu len úkosom zazrela: „Malo by ťa to potešiť, nie? Staneš sa kráľovnou. Chystáš sa otráviť Rowana a venovať trón bratovi? Alebo ti ide o Rowana?“

Jura sa vzpriamila. „Ak si nevieš poradiť so Zernačankou, nezaslúžiš si byť kráľovnou!“ Nechala nazlostenú priateľku tak a hrdodokráčala.

Dnes musí poraziť tri súperky. Poslednou bude Cilean, ak pravda zvíťazí v zápase s Meallou. Ak vyhrá Mealla, stretne sa nakoniec s ňou. Táto možnosť sa jej vôbec nepozdávala. Buď by sa musela stať Rowanovou ženou, alebo by sa kráľovnou stala Mealla.

Cilean musí vyhrať!

Jura hravo porazila všetky súperky. V behu poľahky zdolala Irialčanku. V súboji v hode oštepom zdolala Faerčanku šiestimi presnými zásahmi priamo do stredu terča. No postup mladej Faerčanky do záverečných bojov bol prekvapením. Najťažšie to bolo v treťom kole. Musela preskočiť prút, zavesený vysoko nad zemou. Veľmi tesne sa jej to podarilo na prvý raz. Takmer sa rozplakala od radosti, keď mocnejšie stavaná Zernačanka prút zhodila.

Zostávalo už len to, aby Cilean porazila Meallu v zápasení. Potom by sa stretla s Jurou v boji o víťazstvo.

Zápas sa začal. Obecenstvo podvedome vycítilo, že ide o kľúčový súboj dňa. Vyzeralo to, akoby proti bizónovi nastúpila krehká laň. Mealla vážila takmer o tridsať kíľ viac ako Cilean. Hlavnou zbraňou Cilean bola bystrosť, pohyblivosť a rýchlosť. V duchu si však musela priznať, že jej to bude málo platné, keď sa do nej pustí tento dub a začne jej lámať rebrá v dusivom objatí svojich ramien.

Jura sledovala súboj spolu s ostatnými súperkami. Nevrieskala ako ostatní, ale za Cilean sa modlila.

Mealla súperku zovrela a začala ju dusiť. „Poškriab ju!“ zašepkala Jura. „Hľadaj slabé miesta, nesmie ťa poraziť.“ Túžobne si priala, aby ju Cilean vypočula. Stalo sa. Cilean zaťala nechty do súperkinej šije. Tá od bolesti uvoľnila zovretie.

Jura sa trochu upokojila. Cilean a Maella krúžili dookola a jedna čakala na chybu druhej. Mimovoľne pozrela na hlavnú tribúnu. *Zazrela* Rowana, ktorý z nej nespúšťal zrak. Mal veľmi ustarostený výzor. Rovnaký strach sa blysol aj v Daireho očiach, ktorý stál tesne za Rowanom. Jura sa opäť sústredila na súboj.

Ukázalo sa, že pre Meallu je veľkou nevýhodou slabá pohyblivosť. Nevedela sa priblížiť k Cilean tak, aby ju zhodila na zem. Nakoniec sa to podarilo Cilean a Mealla uviazla v pasci.

Cilean dlho tisla súperku k zemi. Dav začal šaliať. „Doraziť! Doraziť!“ Čas sa zdal pre Cilean večný. Vedela, že zovretie neudrží veľmi dlho. Mealla sa napokon vzdala.

Cilean vstala, ale na tvári sa jej neobjavil triumfálny úsmev. Tvár mala od bolesti a únavy bledú, ba priam popolavú. Na znak víťazstva zdvihla len jednu ruku. Druhá jej zostala bezvládne visieť.

Jura vycítila, že jej priateľka je ťažko zranená. Pribehla k nej, aby zistila, nakoľko je to vážne. „Upokoj sa,“ šepala jej Jura, keď Cilean začala protestovať. „Opri sa o mňa, ale tak, aby to nebolo vidieť z tribúny. Čo ťa bolí?“

„Mám zlomené najmenej tri rebrá,“ povedala Cilean, lapajúc dych.. „Mám posledný súboj vzdať?“

„Nie, začneme ihneď. Rýchlo sa vzdám. Ak si sadneš, už nevstaneš. Teraz sa obráť a pozdrav hostí a lankónskych divákov. Nemaj strach. Čoskoro bude po všetkom.“

Keď si Jura pripravovala tyč na pomyselný súboj so Cilean, srdce jej búchalo od vzrušenia ako zvon. Ani vo sne jej nezišlo na um skutočne bojovať. Jediné, po čom túžila, bolo víťazstvo jej priateľky. Znamenalo by pre ňu oslobodenie z pazúrov anglického princa.

Bok po boku kráčali do arény.

„Len čo začneme, zaútoč a udri ma do hlavy“ zašepkala Jura. „Úderom ma zrazíš na zem a staneš sa víťazkou. Musíš to však urobiť veľmi rýchlo. Nesmieš riskovať, že ti zlomené rebro prerazí pľúca. Jasné?“

Cilean prikývla. Jej tvár bola úplne popolavá.

V strede bojiska sa obe bojovníčky postavili zoči-voči. Dav stíchol. Nastal rozhodujúci súboj.

Opäť zahlaholili trúby a súboj sa mohol začať.

Jura sa uhla vľavo. „Udri!“ zasyčala.

Cilean sa nehýbala. Oči mala otupené neznesiteľnou bolesťou. Podkožné rany jej začali nebezpečne modrieť.

„Udri!“ krúžila okolo nej Jura. „Pomysli na svojho krásneho princa! Udri ma! Stačí raz. Alebo chceš, aby patril mne? Chceš, aby som sa dostala do jeho postele? Hrala sa s ním, milovala?“

Cilean sa malátne rozohnala na úder. Jura podvedome zdvihla tyč, aby úder odrazila. Tyče o seba s rachotom udreli a Cilean pritom stratila vratkú rovnováhu. Stačil slabý úder do spánku a Cileanino ubolené telo nevydržalo viac bolesti. Omdlela a zviezla sa na zem.

Zavládlo hrobové ticho. Všetci ohúrené hľadeli na nehybnú Cilean. Keď dav začal nadšene prevolávať: „Jura. Jura, Jura,“ víťazka si kľakla k svojej priateľke. Jej zúfalý výkrik prehlušil rev davu. „Cilean, vstávaj! Ty musíš vyhrať!“ Fliaskala ju po tvári a lomcovala bezvládnym telom, ktorého duša sa už lúčila s pozemským svetom. „Cilean!“ opäť a opäť vykrikovala zúfalá Jura.

Medzitým už netrpezlivý dav vtrhol na bojisko a odtrhol Juru od priateľky.

„Nie, nechajte ma!“ kričala Jura. „Ona len omdlela. Nevzdala sa. Zápas sa ešte nezačal. Ja som prehrala. Víťazkou je Cilean. Cilean, preber sa a povedz im to!“

Nikto ju však nepočúval. Ocitla sa na pleciach jasajúceho davu. Irialské dievčatá - kadetky ženskej gardy - utekali k Cilean, aby ju rozvášnený dav nerozšliapal, a sledovali, ako Jura mizne v uliciach mesta. Irialčania prejavovali bezhraničnú radosť z víťazstva svojej bojovníčky.

Jura vrieskala a driapala, prosila a zo všetkých síl sa usilovala vyslobodiť z rúk irialských bojovníkov. Vliekli ju ako vrece a o jej pocity sa vôbec nestarali. Jej osamotený hlas nemohol prekričať ohlušujúci rev nadšeného davu.

Keď dorazili k mestským hradbám, už zúrila. Nikto nič nechápe. Vyhrala predsa Cilean! To všetko je omyl! Právoplatnou kráľovnou je Cilean!

Lora a Daire ju vítali na koňoch za bránami mesta. Obaja zazerali.

„Ja nie som víťazka!“ zakričala Jura na Daireho. Nemohol ju však počuť. Vládol tam priveľký hluk, ktorý všetko ostatné prehlušil. Chcela sa vytrhnúť a rozbehnúť sa k Dairemu. Mocné mužské ruky ju však nepustili.

Keď dorazili k hradbám Thalovho paláca ovládol ju pocit hrôzy. To sa predsa nemôže stať. Asi sa jej sníva. Trápi ju nočná mora.

Pri bráne ju už víta Thal, ktorého podopieral Xante. Zdvihol vycivenú ruku. Horda razom stíchla.

„Vitaj, dcérenka,“ privítal ju. „Tvoj ženích ťa už očakáva.“

„Nie!“ skríkla Jura do ticha, ktoré sa rozhostilo. „Zvíťazila Cilean, ja...“

Thalova tvár sa skrivila od hnevu. Xante ju prerušil hromovým hlasom. „K vznešeným vlastnostiam kráľovnej patria skromnosť a vernosť.“

Dav odmenil jeho slová hurónskym súhlasom a vniesol Juru do vnútra hradu. Tam ju už čakali kňaz a princ Rowan.

Rowan stál ako prikovaný a nechápavo na ňu vyvaľoval oči. Jura sa chcela zbaviť rúk, ktoré ju ohmatávali, keď ju chlapi skladali z pliec. Nemala čas umyť sa ani prezliecť. Keď ju doslova zhodili k nohám anglického uzurpátora, kňaz bez otáľania začal odriekať prvé verše svadobného obradu. Bola odhodlaná povedať „nie“, dať votrelcovi najavo, že nepatrí do tejto krajiny, medzi jej ľud. Pri pohľade na okolitý dav sa však zarazila. Ľudia boli rozvášnení. Už tretí deň žili v alkoholickom opojení. A teraz chceli vidieť jediné - vyvrcholenie trojdňovej hostiny.

Kňaz na ňu skúmavo hľadel. Pomaly sa na ňu upreli všetky oči. Jura preglgla. Jej odmietnutie a odchod by mali nedozerané následky. Všetky kmene vyhlásia, že celé preteky boli len podfuk. Rowanovo úsilie nastoliť medzi kmeňmi mier a jeho schopnosť vládnuť budú spochybnené, ak ho žena pokorí odmietnutím. Vysmiejú ho. Čestne zápolila a šancu zvíťaziť využila.

„Jura,“ Rowan do nej jemne šťuchol. „Vezmeš si ma, alebo nie?“

Pozrela naňho. Mala pocit, že jeho hlboké modré oči vidia až na dno jej iriálskej duše.

Pozrela na kňaza: „Oddávam sa tomuto mužovi,“ zašepkala. V ústach jej od napätia vyschlo.

Dav prepukol v ohlušujúci jasot, v ktorom celkom zanikli slová kňaza. Rowan k nej pristúpil a objal ju. Čosi jej zašepkal, ale jeho slová zanikli v okolitom hluku. Odvrátila sa, keď sa ju pokúsil pobožkať.

Jej reakcia vyvolala ďalšiu vlnu nadšenia.

„Ešte o ňu budeš musieť bojovať, princ!“ vykrikoval ktosi.

Jura využila situáciu a pohla sa smerom k bočným dverám, utekajúc od svojho muža. Dav sa dobre zabával, no vôbec si to nevšímala. Musí sa čo najrýchlejšie dostať preč. Musí nájsť Daireho a Cilean. Musí sa s nimi porozprávať.

„Ty si už načisto rozum potratil!“ vrieskala Lora na brata. „Ešte vždy sa jej môžeš zrieкнуť. Zbav sa jej teraz, skôr ako ťa celkom lapí do svojich pazúrov!“

Rowan sa už hodinu v kuse hltavo napchával. Za posledné tri dni nebol od nervozity a obáv o výsledok súťaží schopný prehltnúť ani sústo. Obával sa, že niektorá z adeptiek Juru porazí. Predstava, že vyhrá niektorá zo zernackých „krásavíc“, mu sťahovala žalúdok.

„Jura je žena, po ktorej túžim,“ povedal s plnými ústami.

„Ty možno áno, ale ona o teba, zdá sa, vôbec nestojí! Kde je teraz? Há? Prečo ti utiekla? Ako to, že nie si so svojou manželkou?“ dobiedzala doňho posmešne.

Rowan si vychutnal hlboký dúšok zázvorového piva. „Má svoje ženské starosti. Čo ja viem aké? Možno sa išla „vykúpať a prezliecť do slávnostného rúcha. Či ja viem, čo robí nevesta pred svadbou?“

Lore od zlosti zbeleli hánky a hlavu si chytila do rúk. Zvonka sa ozýval krik oslavujúceho, rozjareného davu.

„Rowan, ty si bol vždy rozumný muž,“ povedala naoko pokojne, ale hnev ju neprechádzal. „Musel si sa veľa učiť, aby si pochopil Lankóniu. Vždy si mi hovoril, akú ohromnú zodpovednosť cítiš voči tejto krajine. A teraz všetko riskuješ pre jedno dievča. Vôbec ťa nechápem! Vždy si si vedel poradiť so ženami. Minule, keď nás poctila návštevou lady Jane Whottonová, všetkých očarila svojou povrchnou krásou. Len tebe neušlo, akú podlosť v sebe ukrýva. Mal si vtedy pravdu. Prezrad' mi, čím ti učarovala táto lankónska čarodejníca? S Jane sa krásou vonkoncom nemôže rovnať!“

„Tisíc žien sa krásou nevyrovná Jure,“ odsekol Rowan a uprene hľadel ponad misu plnú čerstvého ovocia.

„Preháňaš!“ vyhrkla Lora. „Uvedom si konečne, že jej brat by ťa najradšej videl pod zemou. Púšťáš si zmiju do postele. Jedného rána sa nezobudíš, to mi ver! Podreže ti krk!“

„Lora, prosím ťa, upokoj sa. Vezmi si radšej jahodovú tortičku,“ upokojoval ju. Lorin výraz tváre jasne svedčil, že svoje slová myslí smrteľne vážne.

„Dobre,“ takmer odhodil stoličku. „Možno konám unáhle, ale v srdci cítim, že je to správne. Od prvej chvíle viem, že mi je súdená.“

Lora si sadla oproti.

„Čo o nej vieš? Okrem toho, že ti chutia jej bozky a opájaš sa jej telom, čo o nej ešte vieš?"

„Všetko, čo potrebujem vedieť."

Lora si vzdychla. „Dobre, teraz ti o tvojej Jure niečo poviem. Sama som si to zistila. Oddane miluje svojho brata, ktorého si obral o kráľovský trón. Ak ho chce získať späť, musí ťa odstrániť. Dnes vôbec nechcela zvíťaziť v honóriu. Všetky členky ženskej gardy si šepkali, že Jura urobí všetko preto, aby vyhrala Cilean. Keby si sa díval na ich súboj s chladnou hlavou, určite by si si všimol, že Jura sa Cilean ani nedotkla. Jednoducho zamdlela. Teraz ju ošetrujú v ženských barakoch. Má zlomené štyri rebrá a vyklbené rameno. Iba zázrakom sa postavila na nohy po zápase s Meallou."

Rowan sestrinmu vyčítaniu takmer vôbec nevenoval pozornosť. Z jeho prázdneho pohľadu bolo jasné, že jej slovám neprikladá veľkú vážnosť.

„Okrem toho má milenca," pokračovala Lora.

Rowan sotva badateľne pohlol brvou. „Viem, Britinho syna."

„Áno, je to prvorodený syn vatellskej kráľovnej."

„Daire?" začudoval sa Rowan, „Daire je predsa..."

„Tvoj priateľ? Iba si namýšľaš, že je tvoj priateľ. Už si mu povedal o svojej láske k Jure? Nepriznal sa ti pri tej príležitosti, že s Jurou od malička vyrastajú a ich osudy sú zviazané pupočnou šnúrou?"

Rowan sa zamračil. Lora sa dostávala na koňa. Konečne začal venovať pozornosť jej slovám.

„Jura ťa v kútiku duše nenávidí," útočila ďalej. „Jej jediným prianím je vypudíť ťa z Lankónie. Najskôr možno chcela, aby si sa oženil so Cilean, ale ako tvoja manželka bude k tebe oveľa bližšie. To je jediný dôvod, prečo pred kňazom povedala áno. Rowan, prosím ťa, počúvaj ma konečne. Mám o teba strach! Žena má vždy veľmi blízko k svojmu mužovi. Môže ťa otráviť alebo podrezať. Poľahky zvalí vinu na iného. Si ňou taký zaslepený, že ťa môže ľahko zmanipulovať. Staneš sa nástrojom v jej rukách. Už si kvôli nej dal zvolať honórium. Malá Cilean teraz leží s dolámanými kosťami iba preto, že si chcel dostať Juru. Kto iný by preliat krv len z lásky k tebe? Jura nenávidí mňa i Philippa. Čo urobíš, ak ti prikáže, aby si sa nás zbavil?"

„Prestaň!" zahriakol ju Rowan. Vstal a začal sa prechádzať po miestnosti. Možno má Lora pravdu. Vedel, že Jura má nad ním moc, ale nikdy nerozmýšľal o tom, že by ju mohla obrátiť proti nemu.

„Nechce sa mi veriť, že by si želala moju smrť," povedal nakoniec. „Miluje ma." V poslednom čase ho ako mor kváрили pochybnosti. O svojich citoch k Jure a o tom, že mu ich opätuje, bol však presvedčený. Láska k Jure bola jediným pevným bodom jeho života od chvíle, keď vkročil do Lankónie.

Lora vystrúhala grimasu. „Nezabúdaj, že som žena a viem, čo ženy dokážu. Každý muž si o sebe myslí, že je najlepší, že vie všetko a je jediný, koho žena miluje. Ibaže Jura miluje najmä svojho brata a Daireho. Za teba sa vydala len kvôli nim. Keď ťa odstráni a nebudeš im stáť v ceste, vydá sa za svojho milého Daireho. A Geralt sa stane kráľom."

„Neverím ti ani slovo!" zvolal nahnevaný Rowan. „To dievča... ma miluje."

„Keď ťa tak miluje, kde je teraz?" nedala sa Lora. „Prečo nie je s tebou? Je niekde v náručí svojho miláčika a spolu kujú plány, ako sa ťa čo najrýchlejšie zbaviť."

Rowan neveriacky hľadel na sestru. Nad jeho doteraz jasný rozum sa začal vkrádať mrak žiarlivosti. Ak je to pravda... „Dobre, kde je teda?" opýtal sa nakoniec.

„Neviem," odpovedala jednoducho. „Poslala som Montgomeryho, aby ju našiel, ale nikde ju nevidel. Daire odcválal z mesta, len čo sa Jura po víťaznom zápase vrátila za jeho hradby. Možno sú už niekde spolu."

Rowan si spomenul na krištáľovo čistú, pokojnú tónu, kde sa prvý raz stretli. Možno je tam. Vykročil k dverám.

„Kam ideš?" Lora neovládla zvedavosť.

Rowan jej venoval chladný a odmeraný pohľad. „Idem za svojou ženou."

„A čo ak bude s Dairem?"

„Nemaj strach, nebude!" povedal a zatvoril dvere.

Lora chvíľu stála ako primrznutá. Predstavila si, čo by nasledovalo, keby Rowan našiel svoju vyvolenú v náručí iného muža. Vybehla z izby s odhodlaním vyhľadať Xanteho. On jej azda poradí.

„Ženská jedna hlúpa. Strkáš nos do vecí, do ktorých ťa nič nie je," karhal ju Xante, keď mu vyrozprávala o svojich podozreniach. Medzitým osedlal koňa. „Jura nie je vrahyňa, je to ešte len mláďa, dievča. Neoklamala by ho s Dairem. Zbytočne sa do toho pletieš. Mala si si radšej dávať pozor na jazyk!"

„Je to môj brat. Musím ho chrániť."

„Aj Geralt je Jurin brat. Chceš snád' otráviť Geralta? O nič viac sa Jura neusiluje o život tvojho brata."

„Poznám ženské maniere lepšie ako ty!" vzdorovito odvetila Lora.

„To pripúšťam, no ja poznám Juru." Na chvíľu zastavil koňa a pozrel na Loru, ktorá si od nervozity hrýzla spodnú pery. Upravoval si sedlo. „Aj svojho muža si milovala tak silno, ako miluješ svojho brata?"

Otázka ju prekvapila. „Áno," odpovedala takmer bez váhania.

Xante sa bez slova vyšvihol do sedla. „Myslím, že viem, kde je Jura. Ženy majú svoje tajné zákutia," zvysoka na ňu pozrel. „Teraz bež do chalupy! Rowana treba v prvom rade chrániť pred ním samým."

V Rowanovej hlave mákali pochybnosti, ktoré zasiala Lora. Od prvého okamihu, keď ho osud priviedol k Jure, vedel, že je tá pravá. Nijaká žena mu nikdy tak neučarila. Bola to láska na prvý pohľad, ale Lorine slová v ňom zasiali zrnko pochybnosti. Už si nebol taký istý, či k nemu Jura prechováva rovnaké pocity. Uvedomil si, že to boli len jeho domnienky, ale nikdy mu to sama nepovedala. Rozmýšľal o ich troch krátkych, ale búrlivých stretnutiach. Jura mu nikdy sama nevyznala lásku.

Zoskočil z koňa neďaleko zátočiny. Ticho sa predieral tmou. Zrazu k nemu doľahli vzrušené hlasy. Potichu sa priblížil, aby mohol rozoznať slová.

„Klamala si ma, Jura!" spoznal Daireho hlas. „Koľkokrát si sa s ním tajne stretla? Sám mi vyrozprával, nevediac o nás, ako si za ním doliezala."

„To nie je pravda!" bránila sa Jura. Hrdlo mala stiahnuté a ledva *zadržovala* plač. „Stretla som ho dvakrát, aj to len náhodou. Raz ma oklamal a vylákal na schôdzku. Nikdy som za ním nedoliezala. Vieš dobre, že som ho vždy nenávidela. Nepatrí sem. Geralt je skutočný kráľ Lankónie. Angličan nemá právo..."

„Zdá sa, že teraz má všetky práva," odsekol Geralt. „Má právo dotýkať sa ťa, držať ťa v náručí. Dosiahla si, čo si chcela? Preto si tak tvrdo trénovala a cvičila? Aby si sa s ním mohla váľať v jednej posteli? Túžba po ňom ti zatemnila mozog a ovládla telo. Teraz ho budeš oddane vyčkávať, starať sa oňho vo dne v noci a zabudneš na všetko ostatné. Zabudneš na mňa, na nás, na Lankóniu! Zradíš nás len pre svoje túžby?"

„Nie!" vykrikla. „Nie som zradkyňa. Vôbec po ňom netúžim." Klamala. Vedela to veľmi dobre, ale nemohla sa zmieriť s tým, že stratí človeka, ktorý toľké roky stál po jej boku. S ktorým vyrastala. Ktorý ju chránil pred Thalom a ukrýval, keď nevlastného otca rozhnevala.

„Násilím sa na mňa vrhol. Nikdy som netúžila po jeho dotykoch."

„Pehe! Som zvedavý, či mu to povieš aj dnes večer, keď s ním vlezieš do postele."

„Modlím sa k Bohu, aby som nikdy nemusela plniť túto povinnosť!" povedala Jura.

„Dobre teda! Nech Boh vyslyší tvoje želanie!" Rowan vystúpil. Ovládal sa, ale hlas sa mu triasol od hnevu. Stál pred zaľúbencami, zaliaty mesačným svetlom.

„Ale ty, zradca, budeš pykať za to, že si sa opovážil dotknúť mojej ženy!" povedal Rowan a vytasil meč.

Daire už stál v strehu. Zbraň v jeho rukách sa zlovestne blysla.

„Nie!" zúfalo skríkla Jura a vrhla sa na Rowana „Neubližuj mu. Urobím všetko, čo si zažiadaš."

Rowan zavrčal. „Od teba, holubička, už nechcem vôbec nič." Odsotil ju do močaristej trávy ako dotieravý hmyz.

Pozorovala, ako obaja muži začali krúžiť v bojovom postoji a priala si jediné - zastaviť ich. Už-už siahala po noži, pripravená skočiť medzi dvoch sokov, keď na pleci zacítila dotyk mocnej ruky. Zostala sedieť, no keď sa obrátila, uvidela Xanteho.

Xante sa s ľadovým pokojom odvážne postavil medzi dvoch sokov. Tvár obrátil k Rowanovi. „Máš absolútne právo potrestať tohto nešťastníka. Smrť bude preňho vykúpením za zradu, môj pane.“ povedal rozvážne. „Zaprisahám ťa však, nečín to! Tento muž trpí stratou svojej vyvolenej. Prišiel o ňu verejne, ale čestne. Musí sa s tým vyrovnáť ako chlap.“

„Odstúp mi z cesty. Dopustil sa vážneho prečinu.“ Rowan odtískal Xanteho.

„Nie, pane, mylíš sa,“ nedal sa odradiť Xante. „Tento muž sa nedopustil zrady. Len dvaja diví kohútí skrížili meče o mladú devu.“

Rowan sa pomaly upokojoval. Feilan ho vždy trestal, keď sa nechal uniesť citmi. Keď sa nesprával ako chladnokrvný Lankónčan, ale ako mäkký Angličan. Za každú cenu sa musí ovládať. Jazva na ľavom stehne ho zabořila ako vtedy, keď mu Feilan do toho miesta vrazil nôž. Narovnal sa a meč zasunul do pošvy. „Máš pravdu, Xante. Daire, ber si to dievča. Nebudem sa jej prosiť. Je tvoja.“

Rowan sa pomaly obrátil a vykročil k tátošovi. Ostatní stáli ako skameneli.

Xante sa spamätal prvý. „Je to kráľovná, pane. Nemôžeš sa jej tak jednoducho zbaviť. Urazíš tým svoj ľud, môžeš ho rozhnevať a popudíť...“

„Kašlem na váš kmeň!“ zakričal Rowan „Tá žena ma nenávidí. Nemôžem si predsa pustiť do domu niekoho, kto ma nenávidí. Oznám ľuďom, že posledný zápas nebol spravodlivý. Ožením sa so Cilean. Zariad' to ako chceš!“

„Budem prvý, kto sa postaví proti tebe a vyženie ťa z Lankónie, veličenstvo,“ trúfalo opáčil Xante. „Do Lankónie nemôže kdekoľvek len tak vtrhnúť, pošpiniť jej tradície a česť. Prial si si túto ženu, kvôli nej bolo vyhlásené honórium, a teraz, pomáhaj ti Boh, môžeš si vybrať. Buď budeš rešpektovať naše zákony, alebo anglické. Zavrhneš túto ženu, ale prídeš aj o kráľovskú korunu.“

Rowan vedel, že Xante má pravdu. No ako môže žiť so ženou, ktorá ho tak nenávidí? Žena, ktorá pokladá jeho dotyky za nechutné a násilné. Žena, ktorá sa modlíla k Bohu, aby s ním nemusela ísť do posteľe.

Rowan zaťal zuby. „Dobre, nech je po tvojom. Ale sľubujem tu, pred vami a pred Bohom, že sa jej nedotknem, kým ma nepožiadá o odpustenie a nebude prosiť na kolennách.“

Ich diskusiu prerušil dupot koni. Bol to Geralt a jeho družina. Jeho tmavá tvár sa takmer strácala v slabom svite mesiaca.

Geralt pozrel na Rowana. „Náš otec je mŕtvý.“ Po týchto slovách sa obrátil a odcválal späť do Escalonu.

Rowan zabudol na ostatných. Pomaly pristúpil ku koňovi. Od tohto okamihu je kráľom Lankónie. Kráľom, ktorého nechce vlastný ľud, a mužom, ktorého nechce jeho vlastná žena.

Jura sa oprela o drsný kmeň stromu. Sotva lapala po dychu. Od dlhého behu ju rozboleli rebrá. Od Thalovej smrti a veľkého kráľovského pohrebu uplynulo už niekoľko dní. Väčšinu času Jura trávila na cvičisku. Do jej myšlienok sa ustavične vracal deň, keď stáli nad hlbokým hrobom, v ktorom spočívalo nevládne telo jej otca. Vedela, že Rowan ju takmer celý čas ukradomky sledoval, ale vždy, keď mu opätovne pohľad, odvrátil sa.

Hnevalo ju to, ale tak sa k nej správali takmer všetci. Najmä potom, ako sa rozkrítklo, že kráľ od nej nežiada všetky manželské povinnosti. Ostatné členky ženských oddielov na ňu prezieravo hľadeli a ich veselá vrava ustala vždy, keď k nim podišla bližšie. Tri dni po honóriu ju prestali poslúchať aj dievčatá z jej oddielu. Onora, jedno z dievčat, ktoré sa zúčastnilo honória a netajilo sa túžbou po víťazstve, na ňu povýšenecky hľadelo a opovrhlivé jej vmietlo do tváre, že predsa nebude poslúchať niekoho, koho kráľ zapudil. Aj ostatné mladé dievčatá sa k nej správali drzo a ľahostajne.

V prvej chvíli chcela na Onoru zaútočiť nožom, ale včas si uvedomila, že sa proti nej postaví desať dobre trénovaných dievčat. Tento súboj by bol vopred prehraný. So zvyškom hrdosti, ktorý v sebe našla, sa obrátila o odkráčala.

Zdalo sa, že ju všetci opustili. Bývalé kamarátky ju obvinili z klamstva a falše. Podozrievali ju, že v skutočnosti túžila získať Rowana a priateľku jednoducho oklamala. Medzitým Cilean ležala vo svojej izbe a pomaly sa uzdravovala. S Jurou sa vôbec nechcela stretnúť.

Pocit nenávisťi ku kráľovi Rowanovi v nej každým dňom silnel. Aj teraz si to uvedomovala, sťažka dýchajúc, opretá o kmeň stromu.

Nával hnevu bol taký silný, že nepočula ani zvuk približujúcich sa krokov. Muž už stál takmer pri nej, keď sa spamätala a vytiahla nôž. Bol to jeden z anglických rytierov, ktorí tvorili Rowanovu družinu. Uvedomila si, že ho vníma ako svojho nepriateľa.

„Pokoje to schovaj!“ prikázal jej rázne. Bol to ešte mládenec, oblečený v dlhej anglickej róbe. Zagánil na ňu. „Môj pán si želá, aby si k nemu prišla. Ihneď!“

„Nebude mi rozkazovať nijaký Angličan!“ odsekla Jura. Nôž mala stále v ruke. Muž urobil ešte jeden krok.

„Nepribližuj sa! S rozkošou ti rozpáram tú tvoju jemnú anglickú kožu. Tvoji kumpáni sú mi absolútne ľahostajní, o tebe ani nehovoriac.“

„Neile!“ začula hlboký hlas.

Pohotovo sa obrátila, s nožom pripraveným odraziť prípadný útok. Za ňou stál ďalší z anglických rytierov. Bol o niečo starší, aspoň tak vyzeral. Starším ho robila jazva na hlave, z ktorej mu vyrastal úzky pás šedín.

Starší muž sa obrátil k Jure. „Moja pani,“ začal. Mladší nesúhlasne zamrmľal, ale starší pokračoval. „Kráľ Rowan si želá, aby ste ho poctili svojou prítomnosťou.“

„Mám prácu,“ odvetila Jura.

„Beštia!“ neudržel sa mladší z rytierov a urobil ďalší krok.

Starší ho gestom zastavil. „To nie je príkaz, ale prosba. Poďte, prosím, so mnou.“

Napriek úctivosti staršieho muža si Jura všimla výstrahu v jeho očiach a uvedomila si, že ak neposlúchne, môžu ju potrestať. Pochopila, že nadišiel čas zaplatiť za víťazstvo v honóriu. Zasunula nôž do puzdra. „Dobre. Som pripravená.“

Poslušne nasledovala staršieho z rytierov. Mladší bez slova kráčal za nimi. Osedlaný kôň už netrpezlivo čakal na svoju pani. Vo vakoch na jeho bokoch boli zbalené jej veci. Mysleli na všetko, napadlo jej, ale nepovedala nič. Vysadla na koňa a odcválala s nimi do Escalonu.

Od svadby žila takmer sama, izolovaná od ľudí. Spočiatku si vôbec nevedela predstaviť, ako ľudia zareagujú na to, že nezdieľa spoločný domov s ich kráľom. Veľmi skoro pocítila ich reakcie na vlastnej koži. Všetci sa smiali a urážali ju. Nedotknutá kráľovská panna, vykrikovali na ňu posmešne. Vyžívali sa v predstave, že túto krásnu, mladú a hrdú ženu, po ktorej túžilo srdce nejedného muža v meste, odmietol a ponížil sám kráľ.

Jura si nevšímalá urážky a hrdo kráčala so vztýčenou hlavou. Prešli hlavným mestským opevnením a o chvíľu prekročili vnútorné hradby Thalovho paláca. Vnútorné priestory paláca boli teraz, na rozdiel od nedávnej minulosti, čisté a voňavé. Pohľadovo zaprskala. Aká zbytočná strata času.

Anglický rytier jej otvoril dvere do izby, ktorú veľmi dôverne poznala. Thal v nej plánoval vojenské výpravy. Vstúpila dovnútra a dvere sa potichu zavreli. Oči si chvíľu zvykali na pološero, ktoré bolo v miestnosti.

Rowan sedel na druhom konci. Slabé svetlo mu dopadalo na vlasy.

„Môžeš si sadnúť," ponúkol ju.

„Radšej zostanem stát'," odpovedala trucovito.

Cítila, že sa hnevá. Jej pocity boli navlas rovnaké.

„Mali by sme sa pohovárať," precedil cez zuby.

„Nemám ti čo povedať. Všetko sme si už povedali," odsekla.

„Dočerta!" zúrila. „Je to všetko tvoja chyba, tvárila si sa, že po mne túžiš!"

Tón jeho hlasu a spôsob reči jej pripomenul Thala. Ani ten si nikdy nepriznal chybu. Vinu hľadal vždy v komsi inom.

„Túžiť po niekom ešte neznamená vydať sa zaňho," odpovedala o niečo pokojnejšie. „Môžem túžiť po dobre stavanom drsnom kováčovi, ale to neznačí, že sa chcem zaňho aj vydať."

„Som tvoj kráľ, nie kováč."

Uprene naňho hľadela. „Nie si môj kráľ. Si anglický privandrovalec, ktorý sa krutou hrou osudu stal mojim manželom. Našťastie je dosť spôsobov, ako môžeme náš zväzok ukončiť."

Rowan sa postavil a pomaly prešiel do úzkeho výklenku, ktorý viedol k oknu na druhom konci izby.

„Áno, rozmýšľal som o tom. Obávam sa, že to teraz nebude možné. Spomienka na honórium je ešte veľmi čerstvá." Odmlčal sa. Jura si všimla, že mimovoľne mykol plecom.

„Preklinám deň, keď sa môj otec stretol s mojou matkou. Mohla sa radšej vydať za otroka, len nie za Lankónčana. Ťažko som niesol úlohu nechceného princa, ale toto je oveľa horšie." Hovoril tak ticho, že ho sotva počula.

Obrátil sa k nej. „Mojím cieľom je zjednotiť Lankóniu a ak zavrhnem nevlastnú sestru ich kráľovského syna, môžem si proti sebe popudiť Irialčanov."

Jura sa usmiala. „Ty chceš zjednotiť lankónske kmene? To bude oveľa ťažšie, ako pohnúť Tarnovským pohorím. Mohol by si ho preniesť trochu južnejšie. Alebo čo keby si presmeroval rieky proti svojim tokom?"

Jeho oči zahoreli a opäť sa nahnevali. „Nikdy nepochopím, ako si ma mohla tak zaslepiť. Mal som si ťa zavolať, než som vyhlásil honórium."

„To si bol ty? Myslela som, že to bolo Thalovo rozhodnutie, aby ženám všetkých kmeňov dal možnosť usilovať sa o priazeň anglického princa."

„Bol som zaslepený, úplný hlupák. Myslel som si, že je to jediný spôsob, ako ťa získať. Bol som si istý, že zvíťazíš."

Najprv naňho chvíľu meravo hľadela, vzápätí sa naňho vrhla päťami. „To ty si zapríčinil, že Cilean sa teraz zvíja v bolestiach. Len pre svoju sebeckú túžbu?" kričala. „Prekazil si mi zásnuby s Dairem len preto, aby si uspokojil svoju chlapeckú márnomyseľnosť?"

Podarilo sa mu odraziť jej útok. Uhol o krok a oprel sa o kamennú stenu. Bol nesmierne nazlostený, zúrivy. Privádzala ho do nepríčetnosti. Ale vo chvíli, keď sa ho dotkla, jeho hnev sa zmenil na nekonečnú túžbu. Objal ju, ich pery sa spojili a Jura mu vášeň opätovala s rovnakou silou, dychtivá zotrvať v jeho objatí. Objala ho okolo ramien, pritiahla sa k nemu a jej pery sa mimovoľne pootvorili. Jej zlosť, beznádej a samota sa v okamihu premenili na rovnakú túžbu, akú k nej pociťoval jej milenc a manžel. Patrila mu telom i dušou.

Zrazu ju nešetrne odsotil, až spadla na tvrdú, chladnú kamennú podlahu.

„Musíme si pohovoriť," precedil.

Dýchal ťažko, ako kôň unavený dlhým behom. Zabľúdený lúč slnka mu ožiaril vlasy. „Prekliat som ťa, Jura," povedal nakoniec. „Prisahal som Bohu, že sa ťa už nikdy nedotknem. Zruším svoj sľub, ak ma požiadaš o odpustenie."

Jura sa márne pokúšala usporiadať myšlienky.

„Sme muž a žena," povedala. Len s námahou sa dokázala sústrediť. Návaly túžby po tomto mužovi ju stále prepadávali a zahmlievali jej rozum.

„Musíš ma požiadať o odpustenie," povedal.

„Čože?" neverila vlastným ušiam.

„Ak chceš, aby som ťa pomiloval, musíš pekne poprosiť."

Jura nechápavo zažmurkala: „To je nejaký anglický zvyk? Či azda vaše anglické bábičky ponížene prosia manželov, aby ich obšťastnili svojou priazňou? Je to ďalšia cesta k ich poníženiu, ktorá vám zvyšuje sebavedomie? Lankónčania nemusia ponížovať ženy. Lankónski muži sú ozajstní chlapi."

Opäť ho ovládol hnev. Urobil krok smerom k nej, vzápätí sa uhol, akoby ho ošľahol jazyk plameňa: „Prisahal som Bohu a tento sľub neporuším. Teraz sa môžeme porozprávať."

„Neviem, o čom by sme hovorili," odvetila Jura a pobrala sa k dverám.

Chytil ju za rameno. Vzápätí stisk uvoľnil: „Sadni si!" prikázal jej.

Mykla plec, ale poslúchla.

Rowan sa od nej odvrátil a začal sa nervózne prechádzať po miestnosti.

„Nech to už zapríčinila akákoľvek nečakaná hra osudu, ty a ja sme manželia. Máš pravdu, mohol by som zrušiť náš zväzok, nebyť dvoch skutočností, ktoré mi v tom bránia. Koluje vo mne polovica anglickej krvi, čím som pre mnohých neprijateľný, a ty si v pokrvnom zväzku s Geraltom, plnokrvným Lankónčanom. Nemôžem teda aspoň nateraz zrušiť naše manželstvo, čo nevyhnutne smeruje k tomu, že obaja musíme robiť kompromisy. Zajtra odchádzam rokovať s vatellským kráľom. Ty ma budeš sprevádzať."

Jura sa postavila: „To vôbec neprichádza do úvahy!"

Rowan sa nad ňu sklonil tak, že sa im nosy takmer dotýkali: „Neverím ti ani trochu a nemôžem si dovoliť nechať ťa v Escalone, aby ste ty a tvoj podarený braček pozbierali zopár nepodarených kamarátov a posadili Geralta na trón. Budem vás mať - oboch - pod kontrolou. Pôjdete so mnou."

„Alebo máš strach, že ľudia si začnú šepkať, že nie si schopný ani pripraviť svoju milovanú ženušku o panenstvo," odušila jemne. Bola tak blízko, že zacítil jej dych na perách.

Prižmúril oči. „S tým by som si poradil. Nemusíš sa obávať," pozrel na jej pery a späť do očí. „Ale nemám záujem."

Odtiahla sa. Nevedela, čo vedie jeho anglickú dušu k tomu, aby ju odmietal. Ale robil to dôsledne. Ďalší dôvod nenávidieť ho ešte viac.

„Zostanem tu a..."

„Nie," povedal nahlas. „Či sa ti to páči alebo nie, si moja žena a budeš sa tak aj správať. Ak so mnou nechceš zdieľať manželskú posteľ, budeš obývať náš spoločný dom, stan, či čokoľvek by to bolo. Nič mi nezabrání dosiahnuť cieľ - zjednotiť lankónske kmene. Ak si národ želá, aby videl svojho kráľa a jeho nepoškvrnenú ženu - doprajem mu to. Nespustím ťa z očí, pretože ti nemôžem dôverovať, že ma nezradíš."

„Ak mám do teba vraziť meč, urobím to priamo do srdca, nie do chrbta."

„To ma skutočne upokojilo," dodal sucho.

„Rob ako chceš," hľadela naňho. Odrazu sa jej výraz zmenil. Bol v ňom náznak záujmu.

„Ako budeš zjednocovať kmene? Porazíš ich v boji?"

Rowan podišiel k oknu. „Nie. Budem s nimi vyjednávať. Postupne ich zjednotím vytvorením pokrvných zväzkov medzi nimi. O niekoľko generácií bude ich krv pomiešaná natoľko, že všetci budú Lankónčania."

Jura sa usmiala. „A ako si to predstavuješ? Prinútiš ich, aby sa sobášili, aj keď sa z duše nenávidia?“ Úsmev z tváre sa jej vytratil. „Nevieš o nás vôbec nič. Kmene si radšej zvolia smrť, než by sa mali dobrovoľne vzdať územia a slobody. Prečo sa radšej nevrátiš do svojho Anglicka. Skôr než zapríčiniš vojnu. Nechaj nás žiť v mieri.“ „Vrátiš sa so mnou?“

Jura stuhla od strachu. „Chceš, aby som žila v Anglicku? V krajine, kde ženy musia ponížene prosiť mužov o trochu lásky?“

Rowan potlačil nutkanie pustiť sa do vysvetľovania. „Nemusím ti nič vysvetľovať. Si moja žena a budeš poslúchať moje príkazy. Nič viac. Zúčastníš sa mojich ciest po Lankónii. To je všetko. Nečakám tvoje rady, ani o ne nestojím. Budeš jednoducho poslušná družka.“

„Anglická puťka," povedala zadumane. „Zabudni na to, že sa ti podarí nájsť rovnako povolnú lankónsku ženu, ako tie vaše bledé bábičky. Dobré, pôjdem s tebou. Čo na tom záleží. O mesiac aj tak budem vdova," zvrtila sa na päťach a vyšla z miestnosti.

Keď prechádzala dlhými kamennými chodbami, v hlave sa jej prehánala jediná myšlienka - ten muž je šílený. Rozhodol sa, že navštívi všetky hlavné mestá kmeňov a presvedčí ich, aby sa navzájom prestali nenávidieť. Táto predstava ju len utvrdila v presvedčení, že niekto ho musí zabiť.

Zarážala ju jeho výdrž, s akou sa bránil milovaniu. Vari po nej netúži? To sa jej nepozdávalo. Ibaže by všetci Angličania boli takí chladní ako on. Možno si len nevie zvyknúť na ich vzťah spečatený kňazom. Mimovoľne mykla plec. Kto by sa vyznal v myšlienkach toho blázna?

„Ty musíš byť Jura," začula tichý, ustráchaný hlas. „To ty si zvíťazila v honórii.“

Pod nohami sa jej plietol Lorin syn. Mala dojem, že bol mladší, ako v skutočnosti vyzeral. Jeho bledá pokožka a svetlé vlasy jej pripomínali nedopečený chlieb. Svetlo z facky len umocňovalo dojem, že chlapcova tvár je vykresaná z perly.

„Čo tu chceš?" pozrela naňho. Ešte je len dieťa, ale už teraz vedela, že je jej nepriateľ.

„Videl som ťa," povedal chlapec a hľadel na ňu nezábudkovými očami. „Videl som, ako si zvíťazila. Porazila si všetky. Naučíš ma behať tak rýchlo ako ty? Aj zápasíť? Aj strieľať z luku?“

Jura sa nemohla ubrániť úsmevu. „Možno.“

Chlapec sa na ňu usmial.

„Už ťa mám," zaznel hlas na konci chodby. Patril Montgomerymu. Jura inštinktívne siahla po noži. Mladý rytier si ju vôbec nevšimol. Jeho pohľad nepatril jej. Uvoľnila sa. „Toto je Jura," povedal chlapec s hrdosťou v hlase.

„Áno, ja viem," povedal Montgomery a usmial sa. Jura zbadala v jeho pohľade šibalstvo a opätovne jeho úsmev.

„Čo sa to tu deje?" začuli Rowanov hlas. „Montgomery, čo sa tmolíš okolo mojej ženy? Nemáš inú prácu? Zbrane si už vyčistil? Naostril? Nemáš sa čo učiť? Už aj sa prac odtiaľto!"

„Áno, môj pane," mladý rytier si neodpustil ešte jeden úsmev adresovaný Jure.

Malý Phillip sa medzitým schoval za Juru. Pritisol sa k stene. Nesmelo vykúkal spoza jej bokov. Jura prekvapene hľadela na chlapcovo počínanie.

„Phillip!" ostro ho oslovil Rowan, „Čo sa tu obšmietaš?"

„Toto je Jura," ustrašene zopakoval chlapec namiesto odpovede.

„Viem veľmi dobre, kto to je. A teraz nechaj pani na pokoji.“

Jura sa na Rowana sladko usmiala. „Ak si neporadíš s dieťaťom, ako chceš ovládnuť Britu a Yaineho? A čo vodcovia ostatných kmeňov, ako tlstý Marek?"

Rowan ťahal chlapca za rameno, no ten sa ešte tesnejšie primkol k Jure. Dievča sa postavilo medzi Rowana a dieťa.

Zrazu sa Rowan vzpriamril. „Máš nado mnou silnú moc," povedal mierne. „Zrazu sa správam ako môj malý priateľ. Nebudem s tebou predsa zápasíť o chlapca. Aj jemu si učarovala. Pamätaj si, on nie je mojím následníkom. Nič tým nezískaš, ak mu ublížiš.“

„Ublížiť diet'at'u?" zhrozila sa Jura. „Nikdy by som neublížila diet'at'u. Ani anglickému. Zachádzaš príďaleko. Nepotrebujem ubližovať akémusi Angličanovi. Vy, Angličania, si oveľa viac škodíte sami. Už ma unavuje vaša povýšenosť a namyslenosť. Skôr či neskôr sa nájde niekto, kto zotne zopár hláv. Ja sa o to starať nemusím." Oči sa jej zúžili, „Ten tvoj Neile bude prvý, kto príde o hlavu."

„Neile?" začudoval sa Rowan. „Snáď ti nedvoril?"

„Kedy si už vytiahneš mozog z nohavíc? Ten chlap nenávidí Lankónčanov a dáva to najavo. Teraz som hladná a cítim pečené mäso. Myslím, že najesť by som sa mohla, alebo aj to mám zakázané?"

Rowanove nozdry sa chveli od hnevu. Radšej nič nepovedal.

„Choď sa najesť. Nevieť, či mám právo starať sa ti do života," povedal a vydal sa dlhou chodbou.

Jura ho chcela nasledovať, ale Phillip ju chytil za ruku.

„Lankónski bojovníci sa nedržia ženskej sukne," povedala. „A vystri sa. Ako z teba môže byť bojovník, keď sa tak hrbíš?"

„Áno, pane," odpovedal chlapec. Jura ho neopravila.

Usmiala sa naňho: „Možno by sme ti mali nájsť šaty hodné irialskeho bojovníka."

„A nôž?" opýtal sa. Oči mu svietili.

„Samozrejme, potrebuješ poriadny nôž."

V hlavnej hale už boli pripravené dlhé stoly na štvornohých stojanoch. Sluhovia prinášali podnosy plné mäsa a zeleniny. Jura si hľadala miesto na kraji stola, Rowan jej pohľadom naznačil, aby si prisadla k nemu. Phillip sa jej držal ako tieň.

„Phillip," zakričala Lora z druhej strany stola. Rowan pokynul chlapcovi, aby zaujal miesto po boku matky.

„Jura mi dovoľ, aby som sedel s ňou," oponoval chlapec. Chrbát stále držal krčovitou vzpriamene.

Lora sa chcela postaviť, no Rowan jej to nedovolil.

Kňaz posvätil jedlo a asi päťdesiat stolovníkov sa vrhlo na podnosy, akoby niekoľko dní hladovali. Prekrikovali sa a hádali, kto má lepšieho koňa, ostrejšiu zbraň, kto je najlepším bojovníkom.

Uprostred hodokvasu dvaja stolovníci neudržali nervy na uzde a vrhli sa po sebe.

Rowan, aj napriek mnohým prejavom lankónskeho temperamentu, stále nebol pripravený na podobné správanie. Rozprával sa s Lorou a nevšimol si hroziacu bitku.

Zato Jura zareagovala bleskurýchle. Vyskočila na stôl, vrhla sa na oboch mužov, ktorí pod ťarchou jej tela stratili rovnováhu. Všetci traja sa ocitli na zemi, medzi zvyškami jedla a štekajúcimi psami.

V páde stihla vytiahnuť nôž. „Vyrežem srdce každému, kto sa opováži prerušiť môj obed!" zarevala.

Muži sa upokojili a pomaly pozviechali. Ostatní bojovníci sa malým incidentom nenechali rozptyľovať pri hodovaní. Čo bolo bežné pre domácich, pôsobilo celkom inak na stolujúcich Angličanov. Jura vstala a oprašovala si odev, pričom sa jej pohľad skrížil s Rowanom a jeho troma rytiermi. Lora stála vydesená, chlapca si privinula k sebe.

Jura nechápala, čo vyvolalo taký údiv na tvárach Angličanov. Rowanova tvár bola červená ako zapadajúce slnko, na krku mu navreli žily. Pevne stískal sánky, až bolo vidieť, ako mu pulzuje krv. Jeho traja priatelia hľadali na výjav v nemom úžase.

Jura zasunula nôž. „Čo zízate? Vychladne vám jedlo."

Phillip sa vytrhol z matkiných rúk a rozbehol sa k Jure. Objal ju okolo bedier.

Jura ho pohladila po svetlej hlávke, usmiala sa a čupla si. Chytila chlapca za plecia a držala ho tak, aby mu mohla vidieť priamo do očí. „A toto má byť čo? Vari nemáš strach z Lankónčana?"

„Ženy by nemali biť mužov," zašepkal chlapec.

„To je pravda. Tí dvaja sa volajú Raban a Sexan. Vždy sa hádajú a bijú. Teraz sa vystri a stoj pekne vzpriamene..." Jura sa zarazila, pretože Lora, ktorá sa už spamätala z prvého šoku, jej vytrhla syna.

„Ako sa opovažuješ?" povedala. „Ako sa opovažuješ dotýkať sa môjho syna a učiť ho násilnostiam? Ty nie si žena. Vôbec nevieš, ako sa správať k deťom."

Jura sa postavila a vykročila k Lore. V očiach mala tvrdý a chladný výraz. Rowan sa zamiešal medzi ne. „Pod' so mnou," prikázal jej. Prekvapil ju výraz v jeho tvári.

Lankónčania prestali prežúvať v očakávaní ďalšieho divadla. Nejaká bitka či Jura poskakujúca po stole pre nich nieje nič nové. Ale počínanie Angličana áno. Bol nahnevany za to, že bojovníčka zamedzila bitke? Ved' je to jej povinnosť.

„Už aj pod' so mnou!" zopakoval Rowan. Pery mal zovreté do tenkej čiary.

„Som ešte hladná," Jura hľadela s ľútosťou na potravu, rýchlo miznúcu v žalúdkoch hladných mužov a žien.

Rowanove prsty, sa jej zaborili do pleca. Ťahal ju von z miestnosti. Pokúšala sa vymaniť z jeho zovretia. Držal ju veľmi pevne. Jednostaj mu nadávala, že ju ponižuje pred vlastnými ľuďmi.

Strčil ju do prvých otvorených dverí. Bola to akási malá komora, ktorá slúžila na uskladnenie súdkov s medovinou a zázvorovým pivom.

„Už nikdy viac!" vyštekol jej priamo do tváre, len čo sa dvere za nimi zatvorili. „Moja žena sa nebude správať ako bitkár." Od zlosti ledva hovoril. „Ako posledný krčmový bitkár, čo skáče po stoloch a... a..." Takmer mu zabehlo. „Vrhá sa na klbčiacich chlapov."

Naozaj nič nechápe, pomyslela si. „Je to predsa moja povinnosť," vysvetľovala mu trpezlivo. „Ženské členky vojenských oddielov majú výcvik na urovnávanie takýchto sporov. Bola to jednoducho moja povinnosť, som predsa vychovaná Thalom. Keby tu bol Geralt, vyriešil by to on."

Rowanova tvár sa sfarbila do purpurová. „Thal je mŕtvý," povedal. „Ja som kráľ. Ja budem riešiť spory medzi mojimi mužmi. Nie moja žena!"

Tentoraz hnev zalomcoval Jurou. „Začínam chápať. Je to všetko preto, že som žena? Myslíš si, že Lankónčanky sú rovnako zbabelé a neschopné, ako tá tvoja neduživá sestra?"

Hrozivo sa naklonil. „Nechaj moju sestru na pokoji. Prikazujem ti, aby si sa prestala správať ako môj telesný strážca. Si žena a podľa toho sa budeš chovať." Už nechápala vôbec nič!

„Na to, aby som ti dokázala, že som žena musím podľa teba poslušne sedieť na zadku a vyšívať? Vyzerám azda ako chlap?"

Rowanov pohľad mimovoľne sklzol po jej pevných prsiach, dobre formovaných bokoch a oblom zadočku, ktorý zmyselne obopínala tunika. Už tisíckrát preklial sám seba, že sa unáhlil, keď sľúbil Bohu, že sa tejto ženy ani nedotkne.

„Budeš ma poslúchať, ináč oľutuješ," zopakoval.

„A čo urobíš? Necháš ma zavrieť? Kto by potom počúval tvoje príkazy? Myslíš, že Lankónčania? Nikdy neopustíš živý brány Escalonu, ak mi skrivíš čo i len vlas na hlave. A bol by to koniec tvojich detinských plánov o zjednotení lankónskych kmeňov."

Rowan zaťal päste. Nikto si predtým netrúfol hovoriť s ním takým tónom, ako toto dievča. Poradil si s hlúpymi synmi svojho strýka. Ani raz mu nezlyhali nervy. Ešte nikdy ho žena nevyviedla z miery. Ženy boli krásne, krehké stvorenia, ktoré vedeli, ako utíšiť bolesť a s obdivným pohľadom načúvali svetským starostiam svojich mužov. Keď sa muž vrátil z poľovačky, farbisto opísal nebezpečenstvá lovu. Úlohou ženy bolo vzdychať od údivu nad odvahou svojho vyvoleného. Nebol by vôbec prekvapený, keby Jura skolila väčšieho jeleňa ako on.

„Máš vôbec nejaké ženské šaty?" spýtal sa. „Musíš byť vždy zabalená do tejto maškarády?" Ukázal na jej voľné nohavice a vysoké topánky uviazané šnúrkou.

„Nemáš ani toľko rozumu ako malé dieťa," odsekla. „Vari na tom záleží, čo mám oblečené? Je to praktické pre to, čo robím..." nedokončila. Rowan ju znenazdajky vzal do náručia.

„Tvoja povinnosť som ja," povedal zachrípnuté. „Tvojou povinnosťou je netúliť sa k iným mužom."

„Máš na mysli počas boja?" Jej hlas bol pomalší a hlbší. S jeho dotykmi strácala schopnosť triezvo uvažovať.

„Jura, porobila si mi. Nepoznávam sám seba."

„Poviem ti teda, kto si. Si Angličan v kraji, kam nepatríš. Mal by si sa vrátiť tam, kam patríš a prepustiť kráľovské kreslo môjmu bratovi."

Odsotil ju. „Radšej už choď. Choď a naplň si žalúdok. Do mojich mužov sa viac nestaraj."

„To nie sú tvoji muži. Sú to Lankónčania," povedala a ponáhľala sa do haly, v ktorej, ako dúfala, sa ešte stále hodovalo. Bude mať šťastie, ak sa jej podarí uchmatnúť aspoň zvyšky jedla. Služobníctvo už zbieralo zo stolov. Na poslednú chvíľu uchmatla nedojedený srnčí chrbát a hltavo sa doň pustila. Opustila studené steny hradu a vyšla na dvor nadýchať sa čerstvého vzduchu.

Vydala sa smerom k mužským barakom, keď ju dobehol Geralt. „Prečo si nebola na večeri?" „Nebudem sedieť s nepriateľom," povedal výsmešné. „Počul som, že si sa k nemu nasťahovala."

„Áno, musím ho sprevádzať na jeho cestách. Ten blázon je presvedčený, že sa mu podarí zjednotiť všetky kmene," povedala zároveň s posledným hitom srnčieho mäsa.

Z Geralta sa vydral posmešný smiech. „Umrie, skôr ako vstúpi na územie iného kmeňa."

Cítila, ako ju pozoruje.

„Chcela som mu to vysvetliť. Nepočúva ma. Možno ho čoskoro zabijú a azda to tak bude aj lepšie. Niektorí naši muži ho majú radi. Xante sa stáva jeho blízkym priateľom."

Geralt k nej podišiel bližšie a stíšil hlas. „Máš možnosť urýchliť jeho smrť."

Vyplula mu k nohám kus chrupky. „Nie som vrahyňa. Skántri sa sám."

„Takže je to pravda. Si na jeho strane. Cilean tvrdí, že si ho chcela získať pre seba a preto si ju porazila v honóriu. Povedz, pre koho bije tvoje srdce - pre toho cudzinca, alebo pre tvoj ľud?"

Nozdry sa jej zachveli. „Myslíš, že ma tými narážkami vyprovokuješ, aby som ho zabila? Vôbec ma nepoznáš. Hovorím ti, je to hlupák. Zabije sa sám, bez našej pomoci a pričinenia. Staneš sa kráľom a ruky si nepoškvrníš krvou svojho brata."

„Ak mu neprivedieš na svet potomka," povedal.

„O to nemám strach!" zaznela odpoveď.

„Čože, vari nemôže...?" opýtal sa Geralt s nádejou.

„Neviem. Hovorí, že sa zaprisahal Bohu, že..." *zarazila sa*. „Aj tak nestihne splodiť deti. Jeho život bude krátky. Čakaj a buď trpezlivý. Zakrátko sa staneš kráľom." Obrátila sa a cez vnútorné hradby vošla do mesta. Ruch na uliciach utíchal. Ľudia i zvieratá sa hotovali k spánku.

Zjednotiť kmene, prebleslo jej myslou. To je nemožné. Nenávisť medzi nimi je príliš hlboká, aby ju mohli odrazu prekonať. Rowan to nikdy nepochopí. Len Lankónčan pochopí myslenie iného Lankónčana.

Všetko je aj tak jedno. Pokrčila plecami. Na tom nezáleží, Rowan zahynie, skôr ako sa nazdá. Na chvíľu sa zamyslela. Bola by škoda, keby sa pred jeho smrťou aspoň na chvíľu nedostala do jeho postele. Veď sú manželia.

Zívlo sa jej. Rozhodla sa vrátiť do Thalovho zámku. Dnes prekízne do jeho spálne a možno už zajtra príde o panenstvo. Usmiala sa a pridala do kroku.

Jure hneď zišlo na um, že jej muž bude používať Thalovu starú izbu ako svoju spálňu. Keď otvorila dvere, Rowan sedel za stolom a pracoval. Začudovane na ňu pozrel.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa nevrlo.

„Nechal si ma presťahovať,“ odpovedala trpezlivo. „Tvoji trúfali priatelia ma vystaľovali zo ženských barakov, zbalili mi veci a dovliekli ma sem. Myslela som si, že mám prevziať povinnosti kráľovnej - teda, keď to musí byť,“ dodala jedným dychom.

Skúmavo na ňu pozeral. „Zdá sa, že ťa tu budem musieť strpieť,“ povedal rezignovane. „Vojdi teda, niekam sa posad' a nevyrušuj ma.“ Opäť sa vrátil k stolu, ktorý bol zaprataný knihami a zvitkami starých papierov.

Jura uvažovala, či si knihy priviezol z Anglicka, alebo ich vybral z Thalovej skromnej a takmer nepoužívanej knižnice. Ani jej na um nezišlo poslúchnuť ho. Pristúpila k nemu a cez plece hľadala na záplavu papiera na stole. Nervózne sa zavrtil. „Čo tu robíš?“ vyštekol zlostne.

„Pozerám sa,“ odpovedala a kývla hlavou k mape, ktorú práve študoval. „Tá mapa je stará. Hranica vatellskej provincie leží severnejšie. Thal dobyl časť ich územia, ešte keď som bola dieťa. V tej bitke zabili môjho otca,“ povedala a usadila sa na okraj postele. Pomaly, akoby mimovoľne, si začala uvoľňovať šnúrkou tuniky.

Rowan sa k nej so záujmom obrátil. „Čo ty o tom môžeš vedieť?“

„Možno viac ako ty... Zdá sa mi.“

Vstal, zobral mapu zo stola a položil ju na posteľ: „Tak mi ukáž, ako sa odvtedy zmenila hranica. Túto mapu nakreslil Feilan asi pred dvadsiatimi rokmi. Koho ešte môj otec zmasakroval, len aby ukojil svoje mocenské chůtky?“

Jura začala nespokojne mrviť bosými prstami: „Thal robil len to, čo bolo nutné. Polovica vatellského územia leží v horách. Pôda je tam neúrodná. Vatellčania podnikali lúpežné nájazdy na naše územie a rabovali dediny.“

„Takže otec iba zastavil ich nájazdy,“ zamyslel sa Rowan. „Ako môžu Vatellčania vôbec prezimovať?“

„Majú veľké problémy, hladujú,“ odpovedala Jura. „Mám pocit, že nenávidíš všetko, čo otec urobil.“

Rowan na ňu prekvapene pozrel. „Ako by som mohol nenávidieť vlastný ľud? Tu máš, ukáž mi dnešnú hranicu.“ Položil pred ňu ďalšiu mapu.

Naklonila sa bližšie k nemu a prstom nakreslila na mape územie Vatellčanov. Bolo o poriadny kus menšie ako na mape, ktorú mu dal Feilan. „Vatellčania sú celkom rozumní, aspoň tak vyzerajú,“ povedala. „To sa však nedá povedať o Zernačanoch alebo Ultenčanoch. Vatellčania...“

„Ja viem,“ prerušil ju netrpezlivo. „Teraz mi ukáž, kde sú naše obilné polia.“

„To by si mal vedieť, keď si taký múdry.“

Ukázal na mapu. „Ak je všetko po starom, mali by byť tu. Z troch strán sú chránené riekou. Pravidelne tam hliadkujú irialskí vojaci. Pestuje sa na nich najmä raž, pšenica a jačmeň. Ovčie farmy sú na tejto pláni. Pastieri majú kone, ktoré boli vyšľachtené zo zvierat ukradnutých Faerčanom. Mladý Irialčania doteraz podnikajú nájazdy na faerské osady. Prešmyknú sa územím Vatellčanov, v tomto mieste, kde je les dosť hustý, potom pokračujú týmto horským chodníkom až...“

„Odkiaľ to všetko vieš?“ spýtala sa udivene.

„Kým sa ultenský chlapci hrávali na záhumienku, pozorovali sme ich s Feilanom z úkrytu a ja som sa usiloval porozumieť ich reči.“

„Ultenčine?“ Jura sa zatvárila neveriacky. „Tej ich hrdelnej hatlanine predsa nikto nemôže rozumieť. To nie je jazyk, to je zmes chrochtania a vzdychania.“

Rowan sa natiahol. Hlavu si podložil rukou: „Môže tak znieť, ale v skutočnosti je to určitý druh lankónskeho nárečia. Napríklad žena je po lankónsky *telna*, ultensky *te'na*. V podstate len hovoria rýchlejšie a prehltávajú slová."

Jura stiahla nohy pod seba: „Sú leniví, hovoria lenivo. Sú slizkí. Nikto ich nemá rád."

„Tým väčšie nádeje vkladám do myšlienky o postupnom spájaní kmeňov. Čím častejšie sa budú stretávať a čím silnejšie väzby sa medzi nimi vytvoria, tým väčšia bude pravdepodobnosť, že sa budú vzájomne obohacovať."

„Mne sa vidí, že tvoj plán je odsúdený na neúspech," oponovala Jura. „Povedz mi, kto by si chcel vziať ultenskú ženu?"

Rowan na ňu chvíľu pobaveno pozeral. „Například Zernačan," povedal nakoniec.

Jura sa rozosmiala a pohodlne sa natiahla na posteli. Medzi nimi ležala len rozprestrela mapa.

„Počas honória ma prenasledovali nočné mory, že Mealla, tá Zernačanka, vyhrá," priznal sa Rowan. „Práve zernacké ženy mi robia starosti. Kto by sa už chcel s nimi oženiť. Nevieš, či sú všetky také odporné ako Mealla a ostatné Zernačanky, ktoré sa prihlásili do honória?"

Jura sa oprela o lakeť. „Mohli by sa páčiť Faerčanom. Faerčania sú malí, krpací mužíci. Thal sa vždy zabával na tom, ako sa zlostili pre svoj malý vzrast. Zernacké ženy by ich mohli zaujať. Ich deti by mohli byť vyššie, silnejšie."

Rowan vystrúhal grimasu a tiež sa oprel o lakeť. „Dobre, a čo Poilenčania? Koho im prisúdime za partnerov?"

„To nebude jednoduché," zamyslela sa Jura. „Poilenčania veľa premýšľajú, žijú vo svojom duchovnom svete. O majetok sa nestarajú, radovánky ich nezaujímajú."

„Nuž, tak im teda ponúknime niektoré z malých, ale energických faerských žien. Tie by mohli premeniť vzletné myšlienky mužov na pozemské radosti."

Jura ho zamyslene pozorovala. Veľmi sa jej páčil. Svetlo sviečok vytváralo okolo jeho hlavy svietiacu aureolu. Zrazu pocítila nevýslovnú túžbu dotknúť sa jeho vlasov. Mimovoľne pohla rukou.

Rowan nečakane vyskočil z postele. „Môžeš spať tu," ukázal na akúsi pričnu, pripevnenú na širokom kamennom múre. Jura sa zdal krátky a nepohodlný.

Už ani neprotestovala. Zmierila sa s myšlienkou, že budú spať oddelene. Zavčasu si uvedomila, že tak to bude lepšie. Keby ho zabili - čo sa určite čoskoro stane - bude lepšie nezačínať si s ním. Aj pre budúcnosť lankónskeho trónu bude lepšie, ak z ich zväzku nevzájde potomok, ktorý by si neskôr mohol nárokovať kráľovský trón. Nebola si istá, či by dokázala odmietnuť právoplatnú požiadavku svojho syna. Ako o tom rozmýšľala, bola si celkom istá, že by to neurobila. Nie, takto to bude lepšie. Z manželstva s Rowanom vyjde nepoškvrnená. Keď sa stane vdovou, Geralta vyhlásia za kráľa Lankónie, ona sa vydá za Daireho a bude mať veľa detí."

Postavila sa. „Hovoril si, že zajtra sa vydáme na cestu?"

Otočil sa k nej chrbtom. „Áno, vydáme sa k Vatelčanom, ale najskôr sa zastavíme v niekoľkých iriaských osadách a vezmeme ďalších mužov i ženy."

„Preboha, načo?" spýtala sa, odvádzajúc si voľné nohavice.

Obrátil sa k nej: „Aby sme ich mohli ponúknuť vatelským..." zarazil sa pri pohľade na jej polonahé telo. „Chod' spať," povedal vzrušeným hlasom. „A zakry sa!"

Otočil sa. Jura sa usmiala, hľadela na jeho široký chrbát a zamotala sa do ovčích koží, ktoré ležali na prični pod oknom. Kútikom oka ho pozorovala, ako sa vyzlieka. Pre istotu na ňu ani nepozrel. Rozviazal si remene sandálov, potom si pretiahol cez hlavu vyšívajú tuniku. So zatajeným dychom sledovala svalnaté telo, pre ktoré stratila všetky zábrany a zabudla na okolitý svet, keď sa stretli po prvý raz. Bolo to dávno. Pri divokej rieke. Vtedy zabudla na všetko, na svoju minulosť, nemyslela na budúcnosť.

Svalmi na nohách jej prebehla triaška, akoby práve absolvovala namáhavé cvičenie. Jej dych sa stával pravidelným a hlbším.

Rowan sfúkol sviečku, na Juru ani nepozrel. Izba sa ponorila do tmy.

„Rowan," zašepkala do tmy. Prvý raz ho oslovila menom.

„Spi už!“ povedal hlasnejšie, ako si sám želan. „A hovor mi Angličan. Nepáči sa mi, keď ma voláš po mene.“

Jure klesla brada a v duchu sa vyhrešila. Čoraz väčšmi si bola istá, že Rowanovo hrubé správanie k nej a nezmyselnosť jeho činov, na hony vzdialených od lankónskeho života, sú predzvesťou jeho skorého konca. Veľa šťastia, chlapče, pomyslela si. Lankónii sa bez teba bude dýchať oveľa ľahšie.

Prevalila sa na brucho a spomenula si na Daireho. Bude krásne stratiť panenstvo práve s ním počas nekonečnej svadobnej noci.

„Vstávaj!“

Lenivo sa otočila. Nechcelo sa jej opustiť príjemne vyhriate lôžko. Vonku bola ešte tma, ale Rowan bol už oblečený, netrpezlivo postával a uprene na ňu hľadel.

„Všetky Irialčanky sú také lenivé ako ty?“ vyštekol. „Vozy už čakajú pred hradom.“

„A všetci Angličania sú takí grobiani ako ty?“ odsekla, preťahujúc sa pod baranými kožušinami.

Uprene na ňu pozeral a jeho bledá tvár zbledla ešte viac. „Zbal si veci a príď dolu!“ prikázal a vyšiel z izby.

Náhľivo na seba nahádzala zopár kúskov odevu a svoje osobné zbrane. Na zadnom dvore už bolo rušno. Kone fíkali, muži sa pri nakladaní prekrikovali. Geralt, celý v čiernom, velil skupine vojakov. Daire už čakal pripravený na koni. Vedľa neho postávala Cilean.

Jura sa na priateľku usmiala. Cilean sa odvrátila. Jurin úsmev zmrzol. Sluha jej priniesol trochu chleba a rozriedené víno.

Rowan sa stratil kdesi v chaotickom pobežovaní mužov a žien, ktorí sa chystali na odchod. Jura musela uznať, že chlapov vedel dobre zorganizovať. Zároveň si všimla, že všetci uznávajú jeho autoritu.

Vozy boli naplnené rôznym tovarom. Na kozlíku jedného z vozov sedeli vedľa kočiša Lora s Phillipom.

„Jura!“ zakričal Phillip. Jura sa usmiala a vykročila k nemu.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho a podala kúsok chleba.

„Môže lankónsky bojovník jesť chlieb?“ spýtal sa čo naj dôstojnejšie.

„Určite,“ odpovedala rovnako dôstojne a venovala úsmev aj Lore. Angličanka ju s ohrnutým nosom ignorovala. Jura vysadla na koňa. Jej miesto bolo pri Xantem. Karavána sa konečne vydala na cestu.

Trvalo im celý deň, kým dorazili do prvej irialskej dediny. Na území Lankónie sa nachádzalo viacero malých dedín. Táto patrila medzi tie väčšie. Obývali ju zväčša roľníci, najnižšia vrstva v hierarchii Irialčanov. Boli veľmi popudliví. Sedliacke rody sa nezriedka hašterili aj niekoľko generácií. Sedliaci sa vôbec nestarali, ku ktorému z kmeňov patrili. Dokonca ani nevedeli, či sú Irialčania, Vatellčania, alebo Angličania.

Väčšina Irialčanov sa usadila neďaleko hlavného mesta Escalonu. Aj svojich životných partnerov si zväčša vyberali zo susednej dediny či osídla. Spomedzi detí vybrali tie najzdatnejšie, ktoré neskôr podstúpili vojenský výcvik. Potom sa vrátili do svojich dedín a bdeli nad ich bezpečnosťou, ochraňovali ich pred prípadnou inváziou. Blízkosť hlavného mesta im ponúkala istotu. Irialské deti sa pokojne hrali, ženy si pospevovali pri zbere obilia, tkali látky a nosili vyšívané odevy. Starali sa o chorých, pochovávali mŕtvych. V minulosti však tisíce Irialčanov prišlo o život pri nájazdoch iných kmeňov, ktoré sa pokúšali narušiť mier a poriadok.

Jura sa väčšinu cesty držala pri Xantem. V jednej chvíli začula, ako sa malý Phillip sťažuje, že ho tlačí kozlík. Vrátila sa k vozu. „Nechceš sa previezť so mnou?“ ponúkla mu miesto pri sebe a spýtavo sa pozrela na Loru.

Bolo vidieť, že Lora zvädza vnútorný boj. Odvrátila sa, ale na znak súhlasu sotva badateľne kývla hlavou.

Phillip doslova vletel Jure do náručia. Posadila ho do sedla pred seba. Zvyšok cesty mu rozprávala povesti o starých bohoch, ktorých pôvodní obyvatelia Lankónie uznávali. O bohoch a ich zvykoch, ich súbojoch a slávnostiach. O bohoch, ktorí boli lepší ako kresťanský Boh a Ježiš Kristus."

„Prečo sa zabávaš s týmto fafrnkom?" oboril sa na ňu nahnevaný Geralt. „Si akási čudná a v poslednom čase akosi tým Angličanom podliezaš."

„Veď je to len dieťa," oponovala Jura.

„Môže z neho vyrásť vojak, ktorý bude proti nám."

Znechutene naňho pozrela: „Teba nemôže ohroziť. Nemá nárok na tvoj trón."

Geralt na chlapca neprívetivo zagánil a odcválal.

„Nemám ho rád," zašepkal Phillip.

„Neboj sa, obľúbiš si ho. Je to budúci kráľ Lankónie. Bude dobrým kráľom, uvidíš."

„Strýko Rowan je kráľom. On je najlepší kráľ."

„To sa ešte uvidí."

Karavána dorazila k dedine až po zotmení. Vozy, náklad, kone i muži sa museli prebrodiť cez rieku.

Dedinčania s fakľami im prišli v ústrety. Chceli si uctiť svojho kráľa. Priviedla ich aj zvedavosť. Chceli vidieť Angličana, ktorý zasadol na trón Lankónie.

Jura mala v dedine niekoľko príbuzných. Všetci ju prišli privítať. Keď sa krajom rozniesli chýry o jej víťazstve v honóriu, vzrástla jej vážnosť.

„Aký je?" pýtali sa s neskrývanou úctou v hlase. „Neobdaroval ťa ešte kráľovským potomkom? Je rovnako urastený ako Daire? Rovnako silný ako Thal?"

Vrava zaraz ustala, keď sa za jej chrbtom zjavil Rowan. Jura si všimla, že viacerým obyvateľom dediny sa pri pohľade na kráľa tisli slzy do očí. Z hrdiel sa im vydral mimovoľný vzdych.

Jura sa na nich usmiala a dokonca pocítila aj trocha hrdosti. S úsmevom sa obrátila na Rowana. „Dovoľíš, aby som ťa predstavila mojej rodine?" požiadala ho úctivo.

Po predstavení ich jedna z Juriných tiet odvieďla do izby, kde mali prenocovať. Bola to malá izbička s jedinou posteľou, v ktorej nebola nijaká okenná peľasť.

Rowan vyzeral pokojne.

„Určite ťa dlhá cesta zmohla," skonštatovala Jura.

„Ani veľmi nie," pokojne odpovedal Rowan. „Bolo od teba milé, že si sa postarala o Phillipa. Zdá sa, že chlapec si ťa obľúbil."

„Je veľmi príjemný a učenlivý. Možno má v sebe viac lankónskej krvi, ako som si myslela."

Rowan sedel na kraji postele. Rozväzoval si remene sandálov a vyzeral zadumane. Juru svrbel jazyk, ale potlačila nutkanie spýtať sa, čo ho trápi. Musím sa od neho držať čo najďalej, pomyslela si. Nesmiem pripustiť, aby som sa naňho citovo naviazala, veď je mi mužom len dočasne.

„Predpokladám, že opäť budeme spať oddelene," povedala.

„Čože? Áno, tam som videl nejaké kožušiny. Usteliem si na zemi. Ty sa ulož v posteli."

Jura na okamih zaváhala, zhodila odev a zaliezla do veľkej postele. Ležala s otvorenými očami, kým si Rowan ustielal na zemi. Vo vzduchu cítila zvláštne napätie. Spánok ju stále obchádzal.

„Noc je veľmi jasná," zašepkala.

Rowan neodpovedal. Pomyslela si, že už spí.

„Jura," ozval sa nečakane nežne. „Áno," odpovedala s nádejou v hlase.

„Pochybuješ niekedy o sebe? Máš niekedy pocit, že tvoja cesta je správna, ale kdesi hlboko v duši hľadáš semienko neistoty?"

„Áno," odpovedala. „Poznám ten pocit."

Ďalej nepokračoval. O chvíľu už počula, ako sladko odľukuje. Dlhú chvíľu premýšľala, čo mal na mysli, ale uspokojujú odpoveď hľadala márne.

Nasledujúce ráno boli všetci Irialčania na nohách veľmi zavčasu. Všetci sa chceli čo najdlhšie porozprávať so svojimi priateľmi a známymi, ktorých dlhé mesiace nevideli. A všetci boli zvedaví na nového kráľa. Na Angličana, ktorý bol ich novým panovníkom.

Jura stála po jeho boku a zvedavo sledovala tváre dedinčanov. Videla, ako sa ich oči rozjasňujú, keď sa im prihovárал ich rodnou rečou. Po jeho impulzívnosti nebolo ani stopy. Pred sedliakmi stál rozvážny, rozumný mladý kráľ, ktorý vzbudzoval úctu a rešpekt.

„Jazyk má podrezaný ako diabol," povedal Geralt Jure. „Musíme si zachovať chladnú hlavu. Možno sa nám jeho dôvtip zíde, najmä v prípade, že by nás chcel zavliecť do vojny."

Jura srkala zázvorové pivo, „Myslím, že o to mu vôbec nejde. Chce zachovať mier."

„Cesta do pekla je dláždená dobrými úmyslami. Skutočnosť býva iná. Môžeš si byť istá, že keď vstúpime na územie Vatellčanov, strhne sa pekná mela. Brita sa celá trasie, aby nám vykrútila krk a pomstila smrť svojho muža, ktorého zavraždil Thal."

„Možno už ani Brita nie je taká bojachtivá ako predtým," oponovala Jura. „Možno by sa chcela stretnúť so svojím synom."

Geralt sa rozzúril: „Mám pocit, že nás zrádzaš kvôli tomuto Angličanovi."

„Toho sa nemusíš báť. Nikdy sa mu nepodarí zjednotiť všetky kmene. Nech sa popáli. Kto si myslíš, že ho bude nasledovať? Chce vytvoriť manželstvá medzi Irialčanmi a Vatellčanmi. Ukáž mi Irialčana, ktorý by súhlasil. Jeho myšlienka je vopred odsúdená na neúspech."

Xante postával vedľa a nevdojak si vypočul celý rozhovor. Obrátil sa k Jure. „Pozri sa okolo. Všetci naňho hľadajú zbožnými pohľadmi. Budú ho nasledovať. Počúvajte! Niečo im hovorí."

Jura s nepredstieraným záujmom hľadela, ako Rowan vystúpil na drevenú lavicu a prehovoril k zástupom dedinčanov. Ľudia sa celé dopoludnie zhovárali o tom, ako otvoril bránu svätej Heleny. Opakovane začula, ako sa legenda podáva z úst do úst. Videla v ich tvárach aj náznaky pochybností. Uvedomila si, že jedna legenda je málo, aby mu u týchto ľudí zaručila absolútny rešpekt.

Rowanov hlas a perfektná lankónština zapôsobili takmer opojné. Postupne zmlkli aj posledné hlasy a šum celkom ustal. Nikto ani nezakašľal, nezavrtel sa. Ešte aj deti nehybne počúvali.

Rowan im rozprával o krajine mieru a pokoja, v ktorej ľudia môžu bez obáv cestovať, nemusia sa strachovať, že ich prepadnú kočovné lúpežné kmene. Hovoril o dobrých cestách. Hovoril o obchode medzi kmeňmi, o rozdelení prác. Irialčania môžu predávať svoje tkaniny Vatellčanom za ich šperky, alebo získať za ne od Faerčanov kone. Hovoril o ukončení zbytočného krviprelievania a smrti mladých chlapcov. O zastavení vzájomného rabovania. Opisoval svet harmónie a bezpečnosti, svet, v ktorom môže Irialčan bez strachu a obáv cestovať územím Vatellčanov a Faerčanov k Poilenčanom a získať od nich vedomosti o rastlinách, bylinkách a liečivých prípravkoch. V očiach mnohých sa zjavili slzy, keď opisoval, koľko životov by nemuselo vyhasnúť, keby bylinky a liečivé mastičky Poilenčanov mohli používať všetky lankónske kmene.

„Mali by sme ich jednoducho obsadiť a orabovať," vyhlásil Geralt. Hneď však stíchol, pretože sa naňho obrátilo niekoľko pohoršených dedinčanov.

Jediný spôsob, ako využiť spoločné skúsenosti a zručnosť všetkých kmeňov pre naše dobro, je tieto kmene zjednotiť.

„Všetkých porazíme!" vyhlásilo z Geralta.

Ľudia nespokojne zasyčali. Rowan vyčkal, kým sa znova utíšili.

„Lankónsky národ sa musí zjednotiť," pokračoval rozvážne. Ľudia napínali uši od zvedavosti a záujmu.

Opísal svoj plán, ako by chcel zjednotenie dosiahnuť.

Povedal ľuďom o zmiešaných manželstvách a rodinných zväzkoch. Skôr, ako sa niekto stíhol spýtať, vyzval odvážnych mladých ľudí, chlapcov i dievčatá, aby sa dobrovoľne prihlásili do jeho výpravy. Aby už nemuseli obetovať životy pre blaho svojho národa, ale aby pre tento národ žili. Vyzval všetkých, ktorí boli ochotní zanechať doterajší život a vybrať si partnera spomedzi vysokých, noblesných, mladých a zdravých Vatellčanov.

Jura a Geralt onemeli od úžasu, keď videli nečakaný záujem mladých ľudí, ktorí sa hlásili do Rowanovej výpravy. Jura bola sama udivená, ako Rowan vedel zaujať prostých dedinčanov.

Geralt mal iný názor. Rozbehol sa k dedinčanom. „Posielate ich na istú smrť. Tento anglický samozvanec vôbec nepozná naše zvyky a obyčaje. Vedie vás na istú smrť! Vatellčania všetkých pozabíjajú ako ovce!”

Jura zdesene pozerala, ako traja Rowanovi rytieri bez milosti zhodili Geralta z koňa. Jura, Xante a ďalší dvaja irialskí bojovníci zaraz zareagovali. Jura chytila Neila za vlasy a priložila mu k hrdlu nôž. „Už aj ho pusť!” Pritlačila, až sa nôž zaboril do kože na krku. Krv zafarbila biely golier strážcovej košele. Neile pustil Geralta a začal sa dvíhať. Ostatní dvaja rytieri tiež uvoľnili zovretie a vstali.

Dedinčania s hrôzou sledovali nové divadlo.

Rozzúrený Rowan pristúpil k Jure. „Už aj prestaň!” prikázal jej.

„Dovolil si siahnuť na môjho brata,” zúrila Jura. „Mala by som ho podrezať ako psa.”

Neile sa cítil ponížený ženou. Nezmohol sa ani na slovo.

Wateli striasol zo seba Xanteho. „Čin tohto podliaka je jednoducho zradou kráľa.”

Rowan pevne uchopil Juru za predlaktie. Odtiahol ju do ústrania, aby ich nevideli ľudia.

„Prečo?” spýtal sa jednoducho. „Prečo chceš zničiť všetko, čo som povedal? Tí ľudia ma počúvali. Si moja žena, mala by si byť mojou pravou rukou. Napriek tomu mi podrážáš nohy všade, kde môžeš.”

„Ja?” zalapala neveriacky po dychu. „Veď na Geralta zaútočili tvoji muži. Mala som sa vari nečinne prizerať, ako ho roztrhajú na kusy?”

„Som tvoj kráľ. Keď niekto zaútočí na kráľa, je to zrada,” vysvetľoval jej trpezlivo. Tak ho to učili.

„Zrada?” oči sa jej rozšírili. „V Lankónii musíš o kráľovský titul tvrdo bojovať. Thal ťa síce určil za svojho zástupcu, my ťa však môžeme kedykoľvek zvrhnúť. Nie sme ako hlúpi Angličania, ktorým od malička vtiekajú do hláv, že následníkom trónu je kráľov prvorodený syn. Aj keby to bol najväčší hlupák, ktorý chodí po tejto zemi. Geralt má právo hovoriť ako ktokoľvek iný. Jeho právo je možno ešte väčšie, pretože je tiež Thalovým synom. Okrem toho mal pravdu.”

„Dedinčanov som presvedčil, chcú ísť so mnou,” povedal Rowan. „Ale vidíš sa mi, že ty a tvoj brat mi budete hádzať polená pod nohy. Je tak? Ak sa mi nepodarí zjednotiť lankónske kmene, ľudia si posadia na trón tvojho podareného bojachtivého bračeka. O to ti ide? Robíš všetko preto, aby som utrpel porážku.”

„Si hlupák, nenapraviteľný hlupák!” rozkričala sa naňho. „Každý chce žiť v mieri. Každý chce mať pokoj. Veľa ľudí si želá, aby si uspel. Ale my tu žijeme dosť dlho na to, aby sme vedeli, že ideš nesprávnou cestou. Áno, títo prostí ľudia ťa počúvajú. Dokonca aj ja som na chvíľu podľahla tvojim sladkým rečiam a zatúžila vydať sa za Vatellčana. Ale ak privedieš k Brite hŕstku mladých, naivných a neozbrojených ľudí, odsúdiš ich na smrť. Brita si od samej radosti pomädlí ruky a všetkých do jedného pozabíja. S radosťou oslabí náš kmeň, aby sa mohla dostať k úrode a k pôde. Potrebuje naše polia.”

„Dobre teda,” povedal Rowan. „Pôjdem sám. Pozhováram sa s ňou osamote.”

„Si naivný hlupák. Budú v presile. Zajmú ťa a my budeme musieť zaplatiť vysoké výkupné.”

Rowan sa k nej naklonil, až sa takmer dotkli nosmi. „Nezaplaťte to. Ak sa dostanem do zajatia, nezaslúžim si kráľovský titul.”

„Pre nás to bude veľká urážka, ak sa náš kráľ dostane do rúk Vatellčanov,” vmietla mu do tváre. „Takú potupu možno zmyť iba vojnou. Zmetieme ich z povrchu zeme, zničíme...”

Zmlkla. Rowan našiel jediný spôsob, ako ju umlčať -pobožkal ju. Jura jeho bozk opätovala so všetkou silou, ktorá sa v nej od hnevu nahromadila.

Veľkou rukou ju chytil za vlasy a pritiahol si ju k sebe. Ich pery sa spojili vo vášnivom bozku.

„Nebojuj so mnou, Jura," zašepkal. „Staň sa mojou ozajstnou ženou. Stoj po mojom boku."

Odstrčila ho. „Ako mám stáť po tvojom boku, keď ty vedieš môj ľud na istú smrť? Budem prvá, kto sa proti tomu postaví."

Rowan sa vystrel. „Môj otec ma poveril dôležitým poslaním. Urobím všetko preto, aby som jeho poslednú vôľu splnil. Môžeš si myslieť, čo chceš. Aj to, že jediným spôsobom, ako tento cieľ dosiahnuť, je vojna. Ja verím, že jestvuje aj iná cesta. Želám všetkým Irialčanom, aby po ich boku stáli ľudia, ktorí ich budú milovať. Aby mali viac šťastia, ako mám ja."

„Nie, nerob to!" chytila ho za ruku. „Tentoraz ťa prosím, žiadam o to. Nerob to. Tí ľudia ti dôverujú. Videla som im to na očiach. Pôjdu za tebou, ale nesmieš ich sklamať. Nemôžeš ich vohnať priamo do náručia smrti."

„Len v jednom stojím o tvoju prosbu. V ostatnom si mojou ženou. Máš sa starať, aby som mal pokoj, keď sa vrátim z boja. Máš sa starať, aby som mal čo jesť a možno sa budeš niekedy starať o moje deti. Do môjho kráľovania však zasahovať nebudeš," povedal a vyšiel von.

Jura chvíľu stála v tmavom chladnom kúte výklenku a usilovala sa ovládnuť svoj hnev. Musí toho blázna zastaviť. Vedela, že ľudia ho budú poslúchať, ba niektorí za ním pôjdu slepo, pudovo. Tak ako ona v deň ich prvého stretnutia. Keby ju bol vtedy požiadal, aby ho nasledovala, urobila by to. Áno, dnes má v hlave opäť jasno. Už nie je zaslepená jeho krásou, vidí jeho činy.

Musí niečo urobiť, aby ho zastavila. Chcela vyjsť z výklenku, keď do nej niekto vrazil.

„Cilean?" zašepkala neveriacky.

„Som to ja," odpovedal Cilean. „Môžeme sa porozprávať?"

Jura začula, ako dav čoraz nepokojnejšie hučí. Možno sa jej podarí prekaziť Rowanove plány.

„Ešte stále ho nenávidíš?" spýtala sa Cilean.

Jura v duchu zúrila. Sotva sa dokázala ovládnuť. „Nazdávala si sa, že som ho od začiatku chcela získať pre seba, však? Uverila si, že by som kvôli nemu zradila aj svoju najlepšiu priateľku."

„Mýlila som sa," povedala Cilean. „Nechala som sa uniesť žiarlivosťou." Cileanin hlas pôsobil na Juru upokojujúco.

„Ty si žiarlila? Stále ho miluješ?"

„Áno," odpovedala jednoducho Cilean. „Lúbim ho od prvej chvíle. Má veľmi dobré srdce, Jura. Je úprimný a pozorný. Teraz je ochotný riskovať všetko, aby zjednotil naše kmene. Vie veľmi dobre, že ho môžu zabiť."

„O život môžu prísť aj stovky Irialčanov," namietla Jura. „Ich úprimnosť a bezbrannosť im nezachráni holé životy, ak Brita zaútočí."

„Možno nezaútočí. Možno mu Boh pomôže, tak ako mu pomohol otvoriť bránu svätej Heleny."

„Čože?" Jura *zalapala* po dychu. „Bohovia neochraňujú zlých vodcov, a už vôbec nie ich služobníkov a poskokov. Cilean, ty si potratila aj posledné zvyšky zdravého rozumu. Vari si nemyslíš, že Brita nezaútočí, keď tristo bezbranných Irialčanov prekročí hranice jej územia. Ty si nebudaj schopná uveriť aj tomu, že im pošle poslov na privítanie, nie? Ak niekoho pošle, tak opravčiu čatu."

„Odchádzam s ním," povedala Cilean. „Začula som, ako ti oznámil, že za Britou sa vyberie sám. Rozhodla som sa, že pôjdem s ním. Vieš, že som bola tri roky vo vatelskom zajatí. Poznám cestu k ich sídlu."

„Zabijú ťa," šepla zhrozená Jura. „Je to príležitosť, ktorú chcem využiť. Cítim, že má pravdu. Pamätaj si, urobí to bez ohľadu na to, či pôjdem s ním, alebo nie. Mala si ho vidieť cestou do Escalonu. Keď sa zjavili traja zernackí bojovníci, vydal sa k nim bez strachu, akoby mal okolo seba ochranný štít všemohúcich bohov. Aj s Brocainom sa stretol bez svojich ochrancov a presvedčil ho, aby mu zveril svojho najstaršieho syna. Brocain ho poslúchol. Mala si ho vidieť."

Jura pokrútila hlavou. „Som s ním každý deň a vidím, že sa nechce prispôbiť našim obyčajom. Naopak, vnucuje nám svoje zvyky.“

„Mýliš sa, Jura. Ovláda náš jazyk, pozná našu históriu. Oblieka sa ako my...“
„Nosí tuniku, ktorú moja matka ušila pre Thala.“

Cilean k nej pristúpila bližšie. „Jura, aspoň ma vypočuj. Daj mu šancu. Možno sa mu raz podarí zjednotiť všetky kmene. Pouvažuj o tom. Mysli na to, že sa budeš môcť preháňať po Lankónii bez osobného strážcu. Uvažuj o jeho slovách - chce obchodovať, nie kraďnúť a lúpiť.“ Stíšila hlas. „Predstav si, čo všetko si budeme môcť priviezť z ďalekých krajín. Budeme môcť nosiť hodvábne šaty ako jeho sestra.“

„Tá...!“

„Prosím ťa, Jura!“

„Ako mu môžem pomôcť? Pre mňa - za mňa nech si ide tancovať s tou svojou Britou. Ja len nechcem, aby viedol mojich ľudí do záhuby.“

„Pod' s nami.“

„Čože?“ prekvapene vykrikla Jura. „Mám sa vydať do celkom neznámych končín, kde nás nikto nechce. Mám obetovať život pre bláznivé sny akéhosi Angličana, ktorého ani nemám rada?“

„Áno,“ povedala Cilean. „On je naša jediná nádej. Ak sa nám podarí získať Britu a presvedčiť ju, aby ho vypočula, bude to úspech. Myslím, že by ju to mohlo zaujať. Ten chlap presvedčí aj mulicu, aby sama od seba vyliezla z kože.“

Jura sa oprela o kamennú stenu. Ak pôjde s nimi, už sa živá nevráti. Museli by tajne preniknúť do hlavného mesta Vatellčanov, uniesť ich kráľovnú a nesmeli by ich pri tom chytiť. To sa nikomu nepodarí. Ak padnú do zajatia, čaká ich kruté mučenie a napokon istá smrť.

Ale čo ak zvíťazia? Čo ak im opäť pomôžu bohovia a tento zlatoústý kráľ Britu presvedčí? Podarí sa ju však presvedčiť aj o tom, aby poslala svojich ľudí na vohľady k Irialčanom?

„Predstav si, akí budeme silní,“ presviedčala ju Cilean. „Ak sa nám podarí zjednotiť len naše kmene, budeme dvakrát silnejší ako ktorýkoľvek iný kmeň.“

„Geralt sa to nesmie dozvedieť,“ vykľzlo Jure. Svoje slová hneď oľutovala. Vyzeralo to, že za bratom nestojí dostatočne pevne. „Už si hovorila s Angličanom? Pôjde s nami aj niekto iný?“

„Určite pôjde Daire,“ povedala Cilean. „Brita nevidela svojho syna už roky. Thal ho uniesol, keď bol ešte malý chlapec. Vlastnému synovi určite neublíži.“

„Ak ho ešte vždy pokladá za svojho syna. Kto ešte?“

„To je všetko,“ uzavrela Cilean. „Rowan chce, aby išla len malá skupina. Čím nás bude menej, tým budeme nenápadnejši. Môžem to teda povedať Rowanovi? Budeme ho musieť dostať z rúk rozvášnených dedinských dievčat, ktoré sa naňho vrhli ako osy na med. Ešte dobre, že som sa zaňho nevydala. Asi by som sa zbláznila od žiarlivosti.“

Jura pozrela k dverám. Slnko opäť obklopilo Rowanove zlaté vlasy aureolou. Teraz sa takmer strácali pod rukami desiatok mladých obdivovateliek. Každá z nich sa chcela aspoň na okamih dotknúť svojho kráľa. Rowan sa tváril ako bezbranné neviniatko. Tento výraz vždy zaručoval úspech u žien.

„Ty by si žiarlila na nevinný hlúčik dievčat?“ začudovala sa Jura. „Muselo by v tom byť niečo iné, aby ma ten chlap primäl k žiarlivosti. Pod', povieme mu o našich plánoch. Možno to bude naše posledné dobrodružstvo, ktoré zažijeme na tomto svete. Musíme sa poponáhľať, kým sa opäť nepustí do presviedčania úbohých matiek, aby mu zverili svoje dietky.“

Rowanove modré oči stmavli od hnevu. „Musela by sa otvoriť zem a mŕtvi by museli precitnúť z večného spánku!“ zahrnel. „Ani keby sa nebo zmenilo na ohnivé peklo a spálilo všetky stromy a rastliny! Nevydám sa na túto výpravu s dvoma ženami a bývalým milencom mojej manželky, ani keby sa hneď všetok chlieb na skalú obrátil!“

Jura sa pozrela na Cilean. „Vidíš, vrela som ti to,“ hovorili jej oči.

„Rowan, prosím ťa," naliehala Cilean. „Aspoň chvíľu ma počúvaj. Poznám skratku cez les. Daire je silný. Nezabúdaj, že je to Britin syn. Jura má za sebou dlhý výcvik. Je obratná a..."

„Ale je to žena!" oponoval. Všetci boli v dome, ktorý patril Jurinej tete. Ukryli sa tu pred zvedavými ušami dedinčanov. „Vari nevidíte rozdiel medzi mužom a ženou? Žena predsa nemôže bojovať."

„A čo sme podľa teba robili, keď sme sa o teba na život a na smrť bili v honóriu?" vmietla mu do tváre Jura.

„Nezabúdaj, s kým hovoríš!" odsekol a pozrel opäť na Cilean. „Vezmem si svojich mužov. Poznám ich veľmi dobre a môžem sa na nich spoľahnúť. Ty nám teraz nakreslíš podrobný plán. Môže sa k nám pripojiť aj Daire, ale len ak mi odprisahá, že si nebudem musieť dávať pozor na jeho zákernú čepel'."

„Chceš povedať, že Daire je z..." začala Jura, ale vetu nedokončila. Cilean ju ihneď zahriakla.

„Nič ti nenakreslím. Všetko, čo viem, nosím v hlave. Jedinou nádejou na úspech tvojho plánu je rozhovor s Britou. A ja jediná ťa k nej môžem priviesť. Daire pôjde s nami. Brita je jeho matka."

„Ale Jura zostane tu!" uzavrel debatu Rowan.

„Nie," nedala sa Cilean. „Jura pôjde so mnou. Ty dôveruješ svojim chlapom, ja sa spolieham na svoju priateľku."

Jura si sadla a oprela sa o kamennú stenu. Už tušila, kto vyhrá tento slovný súboj. Tentoraz Rowan potreboval Cilean a Jura vedela, že jej priateľka sa len tak ľahko nevzdá.

Jura spala sama v malej komôrke. Prehadzovala sa na posteli, márne hľadajúc vhodnú polohu, a netrepežlivo načúvala, či sa náhodou neotvorí dvere. Ale Rowan tej noci neprišiel. Hodinu pred svitaním to už nemohla vydržať a po špičkách sa vykradla z domu. Bola mrzutá. Už jej neprekážalo, že ten čudácky Angličan s ňou nechce spávať z dajakých hlúpych zásad, ale keby ho našla v náručí cudzej ženy, zabila by ho!

Všetci ešte hlboko spali. Každý sa uložil tam, kde našiel teplé miestečko, ale Rowana nikde nevidela. Zobudila Cilean. Chvíľu hľadali spoločne, neskôr sa rozdelili.

Slnko už bolo vysoko, keď sa opäť stretli. Cilean pokrútila hlavou. Jura vystrúhala grimasu a vydala sa hľadať Montgomeryho, jedného z Rowanových rytierov. Vysoký tmavý chlapec práve česal hrivu Rowanovho koňa.

„Kde je?“ spýtala sa priamo.

Montgomery sa zatváril naoko prekvapene: „Vari náš kráľ nestrávil noc v tvojom náručí?“

V Jure začalo klíčiť podozrenie. „Kedy si ho videl naposledy?“ uderila naňho.

„Predtým, ako som si išiel ľahnúť. Podišiel ku mne a zamrmľal niečo o tom, že má pred sebou ťažkú cestu. Ja som myslel...“ chlapec sa zarazil a v nemom úžase hľadel na Juru.

„Kde je jeho kôň? Ten červenostrakatý!“

„Ten je...“ Montgomery na ňu vyvalil oči. „Myslel som, že je v maštali s ostatnými.“ Pozrel na Juru.

„Ak niekto uniesol môjho pána, je synom smrti!“

Jura si vzdychla. „Ten blázon sa vydal na územie Vatellčanov sám. Som o tom presvedčená.“

Montgomery na ňu zazrel. „Môj pán nie je nijaký blázon.“

Jura mu vôbec nevenovala pozornosť. „To mi ešte bude musieť dokázať. Teraz musí zostať medzi nami, že je preč. Ak sa ostatní dozvedia, že sa sám vydal na nepriateľské územie, pustia sa za ním. Povieme im... povieme im, že išiel na lov. Áno, tak to bude najlepšie. Ty sa však musíš schovať. Bude to vyzeráť vierohodnejšie. Nešiel by predsa na lov bez najlepšieho priateľa.“

„Ale ja neviem klamať,“ začal sa Montgomery.

Jura prevrátila oči. „Teraz nie je čas na vašu rytiersku česť! Budeš klamať, až sa ti z úst bude prášiť. Len tak zabránime pohrome. Daj mi štyri dni. Ak sa za štyri dni nevrátim, je koniec. Bude zbytočné, aby sa za nami ktokoľvek vydal. Tak čo, zvládneš to, chlapče? Dokáž, že si skutočný chlap.“

„Musím klamať, aby som to dokázal?“ spýtal sa Montgomery.

„Nie, dokáž, že si bojovník. Musíš presvedčiť ostatných namyslených rytierov. Dúfam, že sa ti to podarí.“

„Ak to pomôže môjmu pánovi, tak to zvládnem.“

„Dobre,“ povedala Jura. „Teraz osedláš môjho koňa. Dávaj pozor, aby ťa nikto nevidel. Ja zatiaľ zoženiem nejaké jedlo. Alebo počkaj! Povedz ostatným, že som odišla s Rowanom, aby sme mohli byť chvíľu sami. Povedz, že som mu urobila žiarlivú scénu za to, že včera ho všetky dievčatá obchytkávali. Aby si ma udobril, uniesol ma niekam do tmavých lesných zákutí. Táto výhovorka by mohla na nejaký čas uspokojiť zvedavosť ostatných.“ Hľadela mladému rytierovi priamo do očí. Prichodila si oveľa staršia, hoci bol medzi nimi len dvojročný rozdiel. Úprimný pohľad jeho tmavých očí sa jej veľmi páčil. Dvoma prstami mu nadvihla bradu: „Také malé klamstvo by si mohol zvládnuť, nie? Tvoj pán a ja sme skutočne niekde spolu, akurát nevieš kde.“

Montgomery sa necítil mladší. Nečakane ju pobozkal na končeky prstov. „Môj pán je šťastný muž.“

Jura bola prekvapená i zmätená zároveň. Mimovoľne odtiahla prsty. „A k Irialčankám sa budeš správať slušne, rozumel si? Nerada by som o deväť mesiacov opatrovala tvojich poloanglických faganov. A teraz mi osedlaj koňa. Musím sa ponáhľať.“

Keď vyšla zo stajne, Montgomery sa usmial popod fúzy.

„Bezočivec jeden anglický,“ zašomrala Jura.

Najprv musela presvedčiť Cilean, ktorá chcela ísť silou-mocou s ňou. Zbytočne strácala čas, kým priateľke vysvetlila, že jej prítomnosť je zbytočná.

„Musím ísť sama. Rýchlo mi nakresli mapu, aby som čo najskôr mohla vyraziť.“

Cilean sa pustila do kreslenia, ale naďalej protestovala. „Ako ho nájdeš? Má pred tebou veľký náskok.“

„Budem uvažovať ako Angličan. Dúfam, že si neobliekol železnú košeľu a nevzal zástavu. Modli sa za mňa, Cilean. Ak ho zabijú, vypukne vojna. Po jeho včerajšom srdcelomnom vystúpení z neho Irialčania urobia martýra.“

„Tu máš mapu,“ povedala Cilean a tuho objala priateľku. „Prepáč mi, že som o tebe pochybovala. Chod’ a prived’ toho nerozvážneho chlapca. Prived’ ho späť bez ujmy.“ Zrazu sa odtiahla. „Čo si oblečieš?“

„Vezmem si nejaké ultenské šaty. To by aspoň na určitý čas malo ľudí zmiatť. Moja teta má niečo uložené v skrini. Vezmem si tie.“

Cilean ju pobozkala na líce. „Nech ti Boh pomáha a vráťte sa skoro.“ Keď dorazila na vatellské územie, zmocnil sa jej nepokoj. Musela si dávať väčší pozor. Staré plesnivé ultenské šaty odporne zapáchali. Aj kôň nervózne fňkal od smradu. Nemohla mu to zazlievať. Sama si pripadala ako vreca smradľavých odpadkov. Vyblednuté šaty vytiahla zo starej skrine, ponorila ich do blata a vyvália v popole, aby získali skutočný ultenský zápach. Keď potom privoňala k šatám, pochopila, prečo boli Ultenčania jediným kmeňom, na ktorý nikto nezaútočil. Ich smrad odradil ešte aj zlodejov. Vedela, že niekoľko Ultenčanov už pre všelijaké drobné priestupky obesili.

Pod špinavými šatami mala Jura zelenú poľovnícku uniformu iriálskych bojovníkov a všetky svoje obľúbené zbrane.

Vydala sa na západ po úzkych cestičkách, kde sa poľahky mohla vyhnúť skupinám roľníkov, ozbrojencov či vozom s nákladom. S predstieraným nárekom zobrala o kúsok chleba a vodu od biednych domorodcov. Chudobní ľudia bývali v biednych stanoch, do ktorých počas častých dažďov zatekala voda. Za obydliami sa krčili úzke pásy polí, plné neduživej zeleniny. Po dni putovania začínala pomaly chápať, prečo Brita a jej oddiely podnikali časté nájazdy na bohatšie južné oblasti.

Neskoro v noci dorazila k akémusi hostincu. Bola to stará barabizňa, pozliepaná z blata a prútia. Pomedzi škáry zazrela mihotavé svetlo sviečky. Začula chrapľavý smiech a rinčanie ocele. Priviazala koňa k najbližšiemu stromu a vošla dovnútra. Krik v chatrči mohol znamenať len jedno - konečne našla svojho anglického manžela. Dúfala, že neprišla priveľmi neskoro.

Nikto jej nevenoval pozornosť. Všetci hostia boli zaujatí súbojom dvoch vatellských bojovníkov. Dokonale zmätená si pritiahla špinavú kapucňu a rýchlo vyhládala prázdne miesto pri stole. Zrazu sa k nej otočili všetci prísediaci. S odporom si radšej odsadli, keď zacítili pach neznámeho host’a. Kostnatá krčmárka sa jej spýtala, čo bude piť. Za nápoj trpkéj chuti si vypýtala medenú mincu.

Spod kapucne sa kradmo rozhliadala po miestnosti. Svetlovlasého Angličana však nikde nevidela. Pri stenách si všimla ďalších Vatellčanov, ktorí boli takmer rovnako špinaví ako ona.

Jura dopila zázvorové pivo. Súboj dvoch mužov sa skončil. Stávkari si vymieňali mince, šperky, odev a zvieratá.

„Čo to tu je za smrad?“ ozval sa opitý hlas.

Jura odložila prázdny pohár a pokúsila sa nepozorovane vstať. Chcela sa čo najrýchlejšie vytratiť. Na pleci zacítila ťažkú ruku.

„Je to nejaký smradľavý Ultenčan,“ zakričal niekto. „Mali by sme mu dať poriadnu príučku.“

Čiasi ruka jej strhla kapucňu. Márne sa pokúsila uhnúť. Všetci civeli na jej tvár.

„Fuj!“ odpľul si ktosi. „Veď je to dievča.“

„Ale pekné.“

„Tejto dáme inú príučku,“ drsne sa zasmial jeden z chlapov.

Jura medzitým pod širokým odevom nahmatala svoje nože. Do každej ruky uchopila jeden. Pomaly sa k nej blížilo asi dvadsať nadržaných, odporých, ale o to silnejších chlapov.

„Len pomaly, chlapci," ozval sa hlas spoza hrozivej tlupy. Bola to lankónština, ale so zvláštnym prízvukom, aký Jura nikdy predtým nepočula. Statný chlap s previazaným okom a masnými vlasmi, oblečený do pestrofarebných handier, s podivnou plachtou cez plece, si k nej razil cestu. „Neublížujte mojej dcére," povedal a postavil sa k nej. Inštinktívne sa k nemu pritlačila chrbtom.

„Pod' za mnou, ináč ťa zabijú," zašepkal jej do ucha. Spoznala Rowanov hlas. Uľavilo sa jej.

Prekvapená ho bez slova nasledovala. Chlapi boli našťastie celkom opití a zábavy si užili až-až. Bez problémov ich nechali odísť. Jura naoko poslušne nasledovala Rowana, ale kypela v nej zlosť.

„Ty!" zasipela Jura, len čo sa dostali na vzduch. „Prišla som ťa odviesť do bezpečia."

„Do bezpečia?" zarazil sa Rowan. „Čo ty vieš o nástrahách a nebezpečí? Práve som zachránil tvoju česť a možno i život."

„Bola by som si poradila aj sama."

Rowan zahrešil. „Máš nejakého koňa? Musíme odtiaľto rýchlo vypadnúť. Nehovor mi, že si ho len tak priviazala k stromu. Veď ho mohol ktorýkoľvek z týchto vandalov ukradnúť. Preboha, ty ale smrdíš."

„Môj kôň je dobre ukrytý."

„Dobre. Utekaj k nemu a potom sa vydaj na severozápad. Cválaj asi hodinu. Tam sa stretneme."

„Nemôžeš ísť sám... Musíme sa vrátiť do tábora a..."

„Bež!" prikázal jej. „Nieкто by nás mohol vidieť a ja tu mám ešte prácu."

Jura sa stratila v tme. Našla koňa a vydala sa určeným smerom. Priečilo sa jej nechať ho v krčme samého, ale v srdci ešte stále cítila strach, ktorý ňou prebehol pri dotyku neznámeho chlapa. Bola prekvapená dokonalým maskovaním Rowana a jeho schopnosťou stratiť sa v horde miestnych obyvateľov. Za hodinu docválala k meandru rieky. Inštinktívne vycítila, že je na správnom mieste.

Nakrmila koňa a uviazala ho v tmavých kríkoch. S úľavou si vyzliekla smradľavé ultenské šaty. Lahko sa vyštverala na strom, usadila sa v konároch a čakala na Rowana. Neprešlo veľa času a začula konský dupot. Sledovala, ako zoskočil z koňa a opatrne sa obzeral. Obrátil sa a pozrel do korún stromov. Vedela, že v tme ju nemôže vidieť.

„Zlez dolu!" prikázal.

Jura zoskočila z konára priamo k jeho nohám.

Čiernu pásku, ktorá mu predtým zakrývala oko, mal posunutú do čela. „Tak hovor, čo tu vlastne hľadáš?"

„Už som ti povedala. Prišla som ťa odviesť do bezpečia."

„Ty? Do bezpečia? Zajtra ráno sa vrátiš späť do irialskej dediny."

„A ty? Čo budeš robiť ty?"

„Nájdem Britu a porozprávam sa s ňou."

„A ako ju chceš nájsť?" spýtala sa Jura.

„Keby si sa nezamotala do tej bitky v krčme, už som mohol vedieť, kde je. Tí dvaja vojaci už boli poriadne opití. Bol by som to z nich vytiahol. Musel som však zachraňovať tvoj všetečný nos. Chod' sa umyť. Smrdíš aj bez tých handier, čo si mala na sebe."

Jura sa oprela o strom a začala si rozväzovať topánky. „Ak sa Irialčania dozvedia, že si sa vydal sám k Vatelčanom, zaútočia."

„Čo to robíš?"

„Vyzliekam sa. Rada by som sa okúpala. Mal by si si konečne uvedomiť, že tvoj nerozvážny skutok mohol vyvolať vojnu." Vykĺzla z nohavíc.

Rowan na ňu pozeral s naširoko otvorenými očami. Mesačný svit zvýrazňoval črty jeho tváre. „Nemyslím, že by môj čin viedol k odplate," povedal rozhodne. „Urobil som len to, čo som v danej situácii pokladal za správne. Och, Bože." Posledné slová mu vyklzli, keď uvidel Juru zaliatu mesačným svetlom. Stála pred ním celkom nahá. Pevné prsia a dokonalá postava priťahovali svit luny, ktorý zvýrazňoval jej zvodné krivky.

„Jura, ty ma trápiš," zašepkal. Rukami márne šmátral za chrbtom, aby našiel nejakú oporu. Nakoniec sa oprel o kmeň starého duba.

„Som tvoja žena." povedala ticho. Zrazu zbystrila pozornosť. „Psst! Nieкто ide," povedala a vrhla sa k nemu. „Zahaľ ma, prosím ťa. Hanbím sa!"

Zmätený Rowan bol odrazu úplne bezradný. Nezmožol sa ani na to, aby cez Juru prehodil vrchnú časť odevu, ktorý mal na sebe. Stál tam ohromený, cítil teplo jej tela a jemne jej hladkal chrbát.

Túžobne mu hľadela do očí. Prialo si, aby ju pobožkal. Rowan sa ani nepohol. Jura to nevydržala a pritlačila pery na jeho ústa. To v Rowanovi prebudilo vášeň. Zrazu sa rukami rozbehol po celom jej tele. Vrucne jej opätovoľ bozky. Jura sa cítila v siedmom nebi. Božkával ju, hladkal. Bože, aké je to slastné, pomyslela si. Nádherný pocit byť zbožňovanou, milovanou, dobývanou a obľetovanou ženou. V jej bozku sa zrazu sústredila všetka doteraz skrývaná túžba.

„Nie, najskôr ma musíš požiadať o odpustenie," povedal. Aj v jeho hlase znela túžba. Vlastne ju prosil.

Prvý raz ho vôbec nepočula.

„Prosím ťa, vyslov prosbu o odpustenie," zopakoval.

Jura ho odstrčila. Všetka túžba sa odrazu rozplynula. Keby chcel, mohol ju mať, oddala by sa mu celá. „Nijaká Irialčanka sa nebude prosiť akémusi Angličanovi. Nikdy!" vyhrklo z nej. Obrátila sa a vykročila k rieke. Ponorila sa do chladnej vody vďačná, že si môže ochladiť vášňou rozpálené telo. V duchu ho počastovala všetkými nadávkami, aké poznala. Odkiaľ sa v ňom berie tá zverská krutosť a potešenie vynucovať si od žien pokoru za trochu rozkoše? Mali by ho vrhnúť do najtmavšej kobky, kým niekomu neublíži. Thal márne dúfal, že ten ničomník bude dobrým kráľom.

Kým sa kúpala, Rowan rozložil malý ohnák, ulovil dvoch zajacov, zodral ich z kože a začal opekať.

„Pripravil som večeru. Dáš si so mnou?" spýtal sa už pokojnejšie.

„Čím si ju mám zaslúžiť? Mám si kláknúť na kolená a prosiť? Alebo je doprosovanie vyhradené len pre manželskú postel? Možno by som mala híkať ako osol, aby som dostala kus jedla. Dúfam, že ospravedlníš moje slabé znalosti anglického manželského správania."

„Jura," povedal ostro, „prosím ťa, nepreháňaj. Dovoľ, aby som ťa upozornil, že som rytier. Zložil som prísahu, uznávam, že unáhlenú a nerozumnú. Trpím viac, ako si vôbec vieš predstaviť. Napriek tomu moje slovo pred Bohom dodržiám. Iba ak by si..."

„Kam chceš ísť zajtra?" spýtala sa. Nemala chuť rozprávať o tom, ako sa pred chvíľou cítila. Na okamih žiadaná, o chvíľu ponížená a odstrčená s rovnakým odporom, aký sama cítila k zapáchajúcemu ultenskému odevu.

„Ty sa vrátiš späť na irialské územie! Ja sa vydám ďalej za Britou!"

Nepekne sa naňho zašklabila: „Ja mám mapu. Nie, nenájdeš ju u mňa. To by si sa ma musel dotknúť, čo zrejme nedokážeš. Mám ju v hlave. Pôjdem s tebou. Obaja nájdeme Britu a obaja s ňou budeme hovoriť."

„Bože, prečo som si radšej nevzal pobožnú a poslušnú anglickú ženu!" zašomral Rowan. „Tu máš, chytaj." Hodil jej upečené zajačie stehno.

„Zajačie stehienka môžem zjesť aj bez slávnostných prísah?" podpichla ho.

„Hej, budeš prisahať len na pískorov," odvrkol jej. „Teraz už jedz, aby sme sa mohli uložiť. Zajtra vstávame zavčas. Čaká nás dlhá cesta."

„Možno," usmiala sa sladko na jeho skúmvavý pohľad.

Tej noci spala hlboko, nevyrušil ju dokonca ani Rowan, ktorý ju dva razy chcel zobudiť.

„Vstávaj," štuchol do nej pred úsvitom a prehodil cez ňu zapáchajúcu ultenskú róbu. „To by malo schladiť moje chút'ky na teba." Podal jej chlieb a syr. „Priprav sa, o chvíľu odchádzame."

„Och, áno, môj pane," opičila sa.

Vyrazili skoro ráno. Asi dve hodiny hnali kone vpred. Jura odrazu zastala a ukázala na úzku zarastenú cestičku, čo viedla kamsi do lesa. Úzky chodník používali len dedinčania, ktorí nemali kone. Rowan musel niekoľko ráz presekávať cestu hustým krovím.

Na obed zjedli studený mäsový koláč, ktorý Jura vzala so sebou.

„Mali by sme sa prezliecť," povedala, hľadiac na jeho zamastené vlasy. „Ultenčanka a... čokoľvek si ty... Sme priveľmi nápadní. Keby sme neboli spolu, zrejme by si nás nikto nevšimol. Takto sme však podozriví a nedostaneme sa k Brite."

„Čo navrhuješ?"

„Asi desať míľ odtiaľto je bohaté sedliacke sídlo. Sú to Britini vzdialení príbuzní. Myslím, že si ani nevšimnú, ak sa im zo šatníka stratia nejaké šaty."

Jura sledovala Rowanovu reakciu. Pristihla sa pri pomyslení, že jeho pekná tvár je s tmavými vlasmi oveľa menej príťažlivá. Prekvapilo ju to. Videla, ako váha. Rozmýšľala, či ho trápi len to, že to bol jej nápad.

„Museli by sme vedieť, kde majú odložené šatstvo. Nebude ľahké nebadane sa do domu vkradnúť, ukradnúť šaty a rovnako nebadane zmiznúť. Zaraz mi sľúb, že sa potom vrátiš späť do dediny."

„Nesľubujem do vetra ako ty. Cilean navštívila tento dom niekoľkokrát, keď bola v zajatí. Podrobne mi ho opísala. Ak ma budeš počúvať..."

„Ja ťa počúvať nebudem," povedal. „Pôjdem sám, ty ma počkáš ukrytá v lese."

„Potom sa teda ešte uvidíme," zasmiala sa.

Kamenné múry sedliackej usadlosti osvetľoval mesiac. Všade bolo ticho, ozývali sa len fŕkajúce kone a jemný cinkot zbraní vatellskej stráže.

Pritisli sa k stene a vyčkali, kým stráž zmizne za rohom. Potom Jura dala znamenie a obaja vkľzli malými drevenými dverami do komôrky. Viseli tam kačky a husi, pláty srnčieho mäsa, čerstvo uvarená hydina a mäsové koláče pripravené na zajtrajšiu večeru.

Jura opatrne otvorila dvere a vkľzla do chodby. Na jej konci svietilo slabé svetlo a spoza pootvorených dverí sa ozývali akési hlasy. Chcela sa vybrať za svetlom, ale Rowan ju potiahol za tuniku. Ukázal na úzke kamenné schodisko asi v polovici chodby. Potichu k nemu prebehli. Rowan kráčal po schodoch, v ruke zvieral meč.

Spáľňu na poschodí našli podľa pevných múrov. Začuli zvuk a ukryli sa vo výklenku. Bola to slúžka, ktorá prišla upratať. Keď odišla, obaja sa vkradli do izby a okamžite sa vrhli k truhlici plnej šatstva.

Vatelčania sa obliekali podobne ako Irialčania. Nosili sandále s vysokým šnurovaním a tuniky až po kolená. Rowan si vybral ľahkú vlnenú tuniku modrej farby.

„Tú nie," zašepkala Jura. „Tá len zvýrazní farbu tvojich očí. Sú dosť svetlé aj bez toho."

„Hmm!" Rowan sa k nej otočil, takže sa takmer dotkli nosmi. „Navedel som, že ťa moje oči zaujímajú."

„Párkrát boli nebezpečne blízko," zašomrala.

Práve ju chcel pobožkať, keď sa na dverách nebadane pohla závora. Jura zareagovala ako blesk a vhupla do drevenej truhlice. Rowan skočil za ňou. V poslednej chvíli priklopil veko. Ležali jeden na druhom, tesne pritlačení k sebe. Jura cítila, že ju niečo tlačí do rebier. Bola si istá, že to je Rowanova sekera, ale zo strachu, že by ich mohli odhaliť, sa neodvážila ani pohnúť.

Ticho ležala a pozorne načúvala. Nieкто sa prechádzal po izbe. Možno je to opäť tá slúžka, ktorá sa vrátila, aby dokončila upratovanie, pomyslela si. Zadržala dych, zvuk krokov sa priblížil. Svaly sa jej napli.

Keď slúžka nadvihla ťažké veko dubovej truhlice, vyskočili z nej dve hrôzostrašné zapáchajúce postavy, ktoré sa na ňu okamžite vrhli.

Vôbec sa nemuseli namáhať. Slúžka sa v mdlobách zosunula na dlážku.

Jura i Rowan, obaja pripravení odraziť útok nebezpečného protivníka, hľadeli na drobné žieňa, ktoré im bezducho ležalo pri nohách. Obaja sa od úľavy rozosmiali. Takto sa spolu smiali po prvý raz.

Rozosmiata Jura začala vyťahovať z truhlice rôzne šatstvo. „Tieto budú asi najlepšie. Dievča musíme zviazať, schovať ho do truhly a čo najskôr zmiznúť. Dúfajme, že budeme mať dost času.“

Slúžku pevne zviazali. Použili na to jedny zo šiat, ktoré roztrhali na úzke pásy, a do úst jej strčili ponožku. Rowan ju jemne uložil do truhlice. Dievča sa nečakane prebralo a vystrašene civelo na neznámeho útočníka.

„Upokoj sa, srdiečko," povedal jej ticho. „Vzduchu tu máš dost a určite ťa čoskoro niekto vyslobodí. Niekomu predsa musíš chýbať. Trošku si oddýchni. Budeš v poriadku." Sklonil sa a pobožkal ju na čelo. Ledva stihol vytiahnuť hlavu a prsty spod veka, ktoré Jura zúrivo zabuchla.

„Prepáč," ospravedlňovala sa naoko. „Vyšmyklo sa mi. Pôjdeme už, alebo sa tu necháš najat' ako sluha?"

„Máš akosi naponáhlo," povedal Rowan s úšklabkom. „Nech sa páči, ukáž mi cestu!"

„Len tí najschopnejší môžu byť vodcami," povedala uštipačne a vykročila k dverám.

Do komôrky sa dostali bez väčších problémov. Cestou Rowan stihol uchmatnúť ešte dva mäsové koláčiky. Bol veľmi spokojný s nečakanou Jurinou reakciou. Málokedy sa prejavovala ako žena. Už pomaly začal strácať nádej, že má oňho záujem.

Potichu preklzli vedľa stráží a rozbehli sa k lesu. Vyšvihli sa na kone a popchli ich do rýchleho cvalu. Asi po hodine Rowan zišiel z chodníka a hľadal miesto, kde by sa mohli ukryť pred prenasledovateľmi. Nakoniec sa usalašili v hustom kroví a potichu čakali. Koňom zakrývali nozdry. O chvíľu sa popri nich prehnala horda jazdcov na koňoch.

Keď ustal dupot koni, Rowan naznačil Jure, že môžu pokračovať v ceste. Spoločne sa vyštverali na strmý zráz a dostali sa na hrebeň hory.

„Tu sa uložíme na noc," povedal a zložil z koňa niekoľko prikrývk.

Skôr ako sa uložili, starý odev si vymenili za vatelské šaty. Vedeli, že vojaci budú hľadať žobráka a Ultenčana.

„Zajtra by si sa mala konečne umyť," povedal Rowan, s očami uprenými na hviezdne nebo. „Inak budeš naveky zapáchať ako Ultenčan a každý ťa spozná."

„Možno by ti lepšie voňala tá slúžka. Mňa si tam pokojne mohol nechať zavretú v truhlici. Bola celkom pekná."

Rowanova tvár sa roztiahla do širokého úsmevu. „Jura, na svete niet krajšej devy, ako si ty. A hoci smrdíš ako Ultenčan, si sladšia ako sto princezien dovedna."

Jurine zreničky sa rozšírili. Odrazu nevedela, prečo bola taká podráždená, keď Rowan upokojoval tú chuderu v truhlici. Nevedela pochopiť, prečo reagovala tak prudko a takmer ho prizabila vekom. Rowanove slová ju hriali. Daire ju zvyčajne pochválil, keď z dvanástich výstrelov všetky trafila do terča. Thal a Geralt sa vôbec neobťažovali strúhať jej poklony. Z času na čas síce muži prehodili poznámku o jej kráse, ale nikdy jej to neznalo tak príjemne a úprimne, ako teraz od Rowana. Keby jej muži lichotili predtým, asi by ich rýchlo uzemnila. Dnes večer v nej lichôtka vyvolávali neznáme pocity. Želala si, aby Rowan pokračoval.

„Dnes... dnes si si počínal celkom dobre," povedala váhavo. „Podarilo sa ti dostať až na vatelské územie a nikto ťa neodhalil. To bol celkom dobrý nápad, zafarbiť si vlasy."

„Vari si pochybovala, že sa mi to podarí?" začudoval sa naoko. Typická žena, pomyslel si. Zložíš jej poklonu a ona ťa urazí. Otočil sa chrptom. Už ho unavovalo, že jednoducho podceňuje jeho schopnosti. Pomaly, ale isto ho pripraví aj o posledné zvyšky síl. „Zajtra sa vrátiš na iriarské územie?"

Jura skrívila tvár. Tohto cudzinca asi nikdy nepochopí.

Na druhý deň ráno našťastie nestihli pokračovať v hádke. Len čo sa Jura prebrala, zavetrila, že niečo nie je v poriadku. Pomaly sa načiahla k Rowanovi, ktorý spal obďaleč. Predal sa v okamihu, keď zacítil jej dotyk. V jej očiach zbadal varovanie.

Rowanova reakcia ju vydesila. Odrazu vyskočil na rovné nohy a začal vrieskať. „Prekliata ženská. Čo mi nedáš pokoj, stále musíš doliezať? Pri tebe sa nemôžem ani poriadne vyspať.“

Jura si všimla, že pritom uchopil meč. Pristúpila na jeho hru. Začala sa brániť, vytiahla nôž a priložila mu ho na hrdlo. „Čože? Ja že za tebou doliežam?“ zavrešťala. „Za takým úbožiakom by nijaká poriadna ženská nedoliezala. Už som videla aj lepších chlapov, ktorí v posteli dokázali onakvejšie veci.“

„Veď počkaj, ty potvora! Ja ti ukážem, kto je najlepší milenec,“ zakričal a skočil na ňu. „Odval sa vpravo,“ zašepkal jej do ucha. „Utekaj do lesa a tam na mňa počkaj. Sú dvaja.“

Ešte to, pomyslela si. Keď sa pohol, vyskočila na rovné nohy a meč pevne uchopila do oboch rúk. Zaprela sa o Rowanov chrbát. Presne tak, ako ju to učili.

Pomaly sa k nim blížili dvaja chlapi, podľa všetkého zbojníci. Nože mali pripravené. Boli hladní a trochu jedla, ktoré Rowanovi a Jure ešte zostalo, by neváhali ukradnúť za každú cenu.

„Som váš kráľ,“ povedal Rowan. „Ak odložíte zbrane, podelíme sa s vami o jedlo.“

„Dúfam, že im neponúkneš aj môjho koňa,“ precedila Jura s pohľadom upretým k lesu, odkiaľ očakávala ďalšie hordy lupičov.

„Kráľ?“ zachechtal sa jeden zo zlodejov a bez výstrahy na Rowana zaútočil.

Jura sa započúvala do zvukov boja a rýchlo sa obzrela, či Rowan nepotrebuje pomoc. Ten si však počínal veľmi obratne. Prekvapene si všimla, že bojuje inak ako Lankónčania.

Jeden zo zbojníkov padol, keď ho poranil Rowanov meč. Ten sa hneď pustil za druhým. Jura mu naďalej kryla chrbát. Bola dobre vycvičená a išlo im to celkom dobre. Vyzeralo to ako zvláštny druh bojového tanca. Vždy keď sa pohol Rowan, pohla sa aj Jura.

Počula, ako druhý zo zlodejov zareval od bolesti. Potlačila nutkanie obrátiť sa. V tej chvíli, presne ako si myslela, sa spomedzi stromov vyrútil tretí muž, s mečom vysoko nad hlavou. Hnal sa priamo k nej. Odrazila jeho úder. Meče sa zrazili a vydali divoký kovový cveng.

„Utekaj, Jura! Bež preč!“ skríkol Rowan. V duchu ho hrešila, že ju zbytočne rozptýlil. Mala dobrý výcvik a bola zvyknutá poslúchať rozkazy. Lenže tento rozkaz bol zlý.

Obratne odrážala útoky a nezaváhala, ani keď jej zlodej mierne poranil rameno. Bol čoraz zúrivejší, útočil zo všetkých strán, ale Jura jeho divé údery odrážala s ľahkosťou. Zrazu zaútočila a začala ho svojimi dravými, agresívnymi údermi vytláčať k lesu.

Kútikom oka zazrela Rowana, ktorý si už poradil s oboma protivníkmi a bežal jej na pomoc. Zrazu sa zastavil a pozoroval ju.

Jura zahнала útočníka až k lesu. Už-už sa chystala vraziť mu meč do brucha.

„Nerob to! Je to Lankónčan,“ prikázal jej Rowan.

„Nie, je to Vatellčan,“ oponovala Jura. Chvíľu váhala, ale nakoniec poslúchla.

„Pod' sem,“ kývol Rowan na vystrašeného muža a podal mu kúsok koláča s mäsom. „Vezmi si to a pozbieraj svojich priateľov. Nie sú mŕtvi. Sú len ranení. Pamätaj si, že za svoj život vďačíš kráľovi. Kráľovi celej Lankónie.“

Jura sa nečudovala, že zlodej civel na Rowana ako na blázna. Vytrhol mu kus koláča a zmizol v lese. Jeho dvaja druhovia sa stonajúc pomaly zviechali zo zeme.

Slnko pomaly stúpalo po oblohe. Rowan sa pozrel na Jurinu ruku, ktorá stále krvácala. Posadil ju na kameň a spod sedla vytiahol kus látky a čistú vodu. Nežne jej čistil a obväzoval poranené rameno. Rana našťastie nebola hlboká.

„To som ešte nezažil,“ povedal pokojne. „Myslím spôsob, akým si mi kryla chrbát. Feilan ma nikdy neučil tomuto druhu boja. Totiž, že by mi žena mohla kryť chrbát.“

„Možno to považoval za samozrejmé. Ako by sa správala v boji Angličanka? Čo by urobila tvoja sestra, keby tu bola s tebou?“

„Lora by sa ukryla v lese. Presne tak, ako som ti prikázal.“

„A padla by do rúk tretieho zlodēja. Zrazu by boli v presile. Ten tretí by ti vrazil meč do chrbta. Spolu sme tvorili nepreniknuteľnú stenu, jedno telo. Mali sme dokonalý prehľad.“

Rowan zaváhal. „S tým sa dá súhlasiť, ale vôbec sa mi to nepáči. Mužovi by mal v boji kryť chrbát zasa len muž.“

„Muži sú možno zdatnejší bojovníci. Často ochraňujú ženy, ktoré sa o seba nevedia postarať. Ich silu však treba využiť lepšie, nielen na obranu.“

Rowan jej ošetril ranu, stále sa mu čosi nepozdávalo. „Dobre, pomohla si mi, ale druhý raz budeš poslúchať...“

Jura ho nečakane pobozkala. Obaja boli prekvapení. Rowan si uvedomil, že po nej stále veľmi túži.

„Jura,“ zašepkal.

Už vedela, čo bude nasledovať. Vyzve ju, aby ho ponížene odprosila. Nahnevane vstala a osedlala koňa. „Ak máme prísť včas, musíme vyraziť.“ Do hlasu sa jej votrel hnev. Nazlostená vyskočila na koňa, bodla ho do slabín a on vyrazil vpred. Ani sa neobzrela, či je Rowan za ňou.

Vystúpili až na hrebene hôr, tvoriacich severnú hranicu Lankónie. Vzduch tam bol redší a chladnejší. Už dávno nenapredovali po ceste, o ktorej rozprávala Cilean. Cesta do opevneného sídla kráľovnej Brity sa nečakane predlžovala.

Jura cválala vedľa Rowana. Ešte vždy bola stále nahnevaná a vyhýbala sa jeho pohľadu.

„Ako vôbec Brita vyzerá?“ nevydržal nakoniec Rowan.

Jura sa neobrátila. „Vlastne som ju nikdy nevidela a nikto mi to nepovedal. Je to Daireho matka, takže akiste bude staršia. Stála na čele oddielov, ktoré bojovali s Thalom a s Faerčanmi. Ešte ako dieťa som počula, že sa odvážila zaútočiť aj na Zernačanov. Jej tvár musí byť poznačená jazvami. Nemyslím, že sa ti bude páčiť, ak sa preto pýtaš.“

„Jura, nemohli by sme...“ pokúšal sa Rowan o zmierenie. Jura popchla koňa a odcválala ďalej.

Veľa vecí by mu vedela odpustiť. Aj to, že je Angličan. Nemohla mu však prepáčiť, že flirtoval s obyčajnou slúžkou a ju pritom o niekoľko hodín odmietol. Okolo poludnia sa zastavili pri potoku a najedli sa. Jura dlho hľadela na svoj odraz na vodnej hladine. Predtým ju nikdy nezaujímal, ako vyzerá. Občas sa dívala do zrkadla, ale len keď cvičila so zbraňou. Chlapské oči jej už dávnejšie dávali najavo, že v nich vzbudzuje túžbu. Prečo ju teda jej vlastný muž ustavične odmieta? Pretože nemá svetlé vlasy? Alebo sa mu páčia ženy s mliečnou pokožkou?

Za súmraku postavili malý tábor, ale oheň nerozložili. Boli už priveľmi blízko opevneného mesta Vatellčanov.

„Bol by som naivný, keby som dúfal, že zajtra ma necháš ísť do mesta osamote?“ nadhodil Rowan, hoci vedel, aká bude jej odpoveď. Pomaly sa stmievalo.

„Niektí ti predsa musí kryť chrbát,“ odpovedala. „Myslela som, že zajtra dorazíme do mesta. Dovnútra by sme mohli prekĺznúť bez ťažkostí. Pomôže nám aj tvoja znalosť lankónčiny. Nájdeme Britu a pokúsime sa ju uniesť. Asi deň cesty od mesta je malá sedliacka búda. Môžeme ju tam držať dovtedy, kým sa s ňou neporozprávaš. Budeme si musieť dať pozor, aby nás sedliaci nezradili.“

„Hmm! Vymyslela si to pekne,“ uskrnul sa Rowan. „Mám naozaj radosť, že si myslela aj na mňa. Nerád by som ti *zavádzal*,“ ironicky hodnotil Jurin návrh.

„Veď aj ty si ma vyzval, aby som sa schovala v lese,“ povedala. Vôbec nechápala, prečo sa opäť hnevá. „Máš dajaký lepší nápad?“

„Nie,“ precedil cez zuby. „Mal som podobný nápad s jedinou výnimkou, chcel som sa vydať do mesta sám, ale...“ *zarazil* sa.

„Aký je v tom rozdiel, kto z nás to navrhne? Aspoň v niečom sa zhodneme.“

Rowan odkopol špičkou sandála kameň. „Si len žena,“ zahundral popod nos.

„Ešte si ma neurobil ozajstnou ženou," povedala s trpkosťou v hlase a odvrátila sa. Videlo sa jej jednoduché zvíťaziť v honóriu. Stačilo len poraziť ďalších päťdesiat žien v behu, zápasení, strelbe a v skoku. Oveľa ťažšie však bolo získať si ho. Stále sa mu nevedela zavďačiť.

Spali len kúsok od seba. Zo sna ju vytrhol Rowanov nepokojný spánok. Prehadzoval sa z boka na bok. Mimovoľne sa k nemu privinula. V polospánku si ju k sebe pevne pritiahol. Bolo jej zrazu veľmi príjemne. Cítila jeho silné horúce telo. Pritúlila sa k nemu čo najbližšie a zaspala.

Ráno sa prebudila skôr a hneď sa odtiahla. Už by nevydržala počúvať večne sa opakujúce táraniny o rytierskych prisahách a ponížených odprašovaníach.

Vošli do mesta, len čo sa ráno otvorili brány. Na prvý pohľad sa líšilo od Escalonu. Nebolo také bohaté. Boli tu menšie domy, malé obchodíky a ľudia akoby zmätene pobehovali sem a ta. Vo vzduchu smrdela bieda a zápach z rozkladajúcich sa odpadkov a mŕtvych zvierat, ktoré nikto neodpratol. Sediaci v obnosených šatách nevraživo pozorovali dvoch dobre oblečených cudzincov.

Niektorí dokonca pozabudli, že práve nakupujú maslo a mlieko od pouličného predavača.

„Povedz, kde býva Brita?" spýtal sa Rowan jedného z predavačov.

„Kde býva kráľovná Brita," opravila ho Jura a usmiala sa na predavača. „Nesieme jej dôležitú správu."

„Tam," ukázal muž na kamenný dom, ktorý sa zadnou stenou opieral o severnú časť mestských hradieb. Bol to veľký dom, väčší než všetky ostatné v meste. Ani tak sa ale nedal sa porovnať s domom, kde Jura s Rowanom ukradli šaty.

„Dnes pôjde na lov," pokračoval obchodník. „Čochvíľa ju uvidíte aj s jej strážou. Aha! Brána sa práve otvára. Tamhľa je jej strážny oddiel."

Rowan s Jurou mužovi poďakovali a ustúpili do tieňa, aby uvoľnili cestu kráľovnej.

Vatelčania boli chudobní, ich políčka biedne a majetok neveliký. Kráľovná však núdzou netrpela a navidomoči nešetrila ani na honosnom výstroji svojich strážcov. Všetkých dvadsať mužov malo oblečené tmavomodré tuniky z veľmi kvalitnej vlny a ich zbrane boli vyrobené z tej najlepšej ocele. Jura vedela, že ich neukuli Lankónski kováči. Ich kone boli štíhle, ušľachtilé zvieratá, na prvý pohľad starostlivo živené a dobre vycvičené.

V porovnaní s paňou však stráže vyzerali biedne. Brita sa hrdo niesla na svojom koni, obklopená vybranými vojakmi ako slnko dvadsiatimi mesiacikmi. Bola vysoká, si ihla a neuveriteľne krásna. Oblečené mala dlhé svetlé šaty z kvalitnej krémovej vlny, ktoré zvýrazňovali jej nádherné vlasy a tmavé oči.

Keď prechádzala mestom, život sa na chvíľu zastavil. Všetci ľudia - muži, ženy i deti - sa aspoň na chvíľu pristavili a hľadeli na svoju kráľovnú. Vrava sa opäť rozprúdila, až keď Brita a jej stráž opustili brány mesta.

„Takže starena, čo? povedal Rowan. „Ani sa nečudujem, že ju muži poslúchajú. Ani ja by som sa nepriečil."

Jura naňho nechápavo hľadela. Rowan sa prihlúplo usmieval a oči mal stále upreté na mestskú bránu, ktorou vateliská kráľovná opustila mesto.

„Tak vyrazíme za ňou, alebo nie?" zavrčala Jura.

„Táto úloha sa mi začína veľmi páčiť," povedal, ešte vždy s tým hlúpym výrazom na tvári. Juru si vôbec nevšímal.

Vyskočili na kone a vydali sa k nízkej pahorkatine, z ktorej mali výhľad na mesto i planinu pod ním. Brita a jej stráž vošli do blízkeho lesíka. Lov sa mohol začať.

„Pustím sa za ňou a ..."

„Obaja sa za ňou pustíme," opravila ho Jura. „Odlákame ju od stráží a unesieme. Prehodím jej cez hlavu plášť a..."

„Pôjdeš za mnou a budeš robiť, čo ti poviem ja. A teraz poďme! Obídeme les z východu a vyčkáme na vhodnú chvíľu, aby sme ju uniesli."

Nakoniec práve Jura, aj keď možno nechtiac, pomohla Rowanovi uskutočniť jeho plán. Kráľovná sa oddelila od väčšiny svojich mužov a vydala sa za statným diviakom. Sprevádzali ju len dvaja strážcovia. Svetlý odev sa vôbec nehodí na poľovačku, pomyslela si Jura. Jeden pohľad na Rowana však stačil, aby vedela, že má celkom opačný názor.

„Pokús sa odlákať mužov," povedala mu Jura. „Ja sa pokúsím odlákať diviaka. Brita sa určite pustí za ním."

Jura si všimla Britinu tvár. Zračilo sa v nej opojenie zo štvance, akási blaženosť a vzrušenie z lovu. Jej stráže zaostali, spozorneli a započúvali sa. Zdalo sa im, že začuli mužský krik. Jeden z nich sa ihneď vydal za hlasom.

Brita bola ohlušená. V očiach jej pulzovala krv a slepo sa hnala za diviakom. Jura v okamihu vytiahla malú kopiju a zoskočila z koňa. Aj napriek tomu, že Brita na svoj vek vyzerala veľmi dobre, Jura vycítila, že nebude mať dost síl, aby vládala jediným úderom školiť divé zviera, najmä po dlhšej naháňačke. Brita sa postavila zvieraťu do cesty. Čakala na svoju chvíľu. Zviera na ňu zaútočilo. Očakávala útok a zabodla mu do šije kopiju. Diviak, zúrivy od bolesti, sa rútil priamo na Juru. Aj ona bola na útok pripravená.

V poslednej chvíli sa vyšvihla na konár najbližšieho stromu. Ranené zviera, tesne prenasledované Britou, sa prehnalo pod stromom. Kráľovnin plášť bol zatiaľ bez najmenej škvrnky.

Jura nestrácala čas. Vyskočila na koňa a pokúsila sa prilákať pozornosť posledného z Britiných strážcov. Odlákala ho hlbšie do lesa a poľahky sa ho zbavila. V duchu sa usmiala a vydala sa prenasledovať Britu. Irialský bojovník sa tak ľahko nevzdáva, pomyslela si.

Rowan sa okolo nej prehnal, venoval jej len krátky pohľad a ďalej cválal na juh k miestu, kde včera prespali. V náručí unášal Britu. Jure sa zdalo, že Brita sa takmer vôbec nevzpiera. Zamarilo sa jej, že Rowan sa ani neunúval spútať jej ruky a nohy.

Popohnala koňa a zamračené sa vydala prenasledovať čudnú dvojicu. Ďaleko nedošla. Dvaja z Britiných ochrancov ju *zazreli a začali* ju prenasledovať. Vycítila, že týchto sa tak ľahko nezbaví. Do sedliackej chatrče dorazila takmer po zotmení. Triasla sa od únavy a hladu. Pomaly sa prikrádala k domčeku s obavami, či nájde Rowana živého a zdravého, a prenasledovaná predstavou, že krutá kráľovná Brita sa pomstí za svoj únos.

Pomedzi škáry chatrče zazrela mihotavé svetlo sviečok. Obávala sa najhoršieho. Predstavila si, ako Rowan visí za nohy a Brita so svojimi strážami ho mučí. Potichu sa prikrádala k domu. V rukách pevne zvierala meč a v zuboch sa jej leskol lovecký nôž. Cez malé okienko opatrne nazrela dovnútra. Pohľad, ktorý sa jej naskytol, jej vyrazil dych.

Rowan sedel na malom drevenom stolčeku a na kolenách mal starodávnu lutnu. Od plavých kučier sa mu odrážalo svetlo sviečok. Očarená Brita sedela pri jeho nohách, objímala si skrčené kolená a so zbožňujúcim pohľadom hľadela na mladého kráľa. Roľník so svojou ženou a troma deťmi sedeli na druhej strane stola a zvedavo hľadeli na zaujímavú dvojicu, ktorá pripomínala párik anjelov.

„Hraj ešte, prosím ťa," *žiadala* ho Brita. Hlas mala zastretý ako dym z dreveného uhlia, ktorý naplňal malú izbietku.

Usmial sa na ňu. „Veľmi rád, moja kráľovná. Splním ti akékoľvek želanie."

Jure od hnevu vypadol nôž a kovovo zadunel na kamennej dlažbe.

Rowan sa v okamihu ocitol na nohách. Meč mal pripravený k útoku. Zvrtol sa a vybehol z chatrče. Jura nestihla vyskočiť na koňa, keď ju zdrapili mocné ruky.

„Kde sa toľko túlaš?" spýtal sa jej.

„Ja kde sa túlam?" Nechcelo sa jej veriť vlastným ušiam. „Musela som odlákať dvoch jazdcov, ktorí sa chceli pustiť za tebou. Chránila som ťa. Teba a tvoju... tvoju..." Od hnevu načisto stratila reč.

„Brita poslala svojim mužom depešu. Všetci dostali jasný príkaz nechať nás dvoch osamote. Myslel som si, že si sa išla vykúpať, než predstúpiš pred kráľovnú." Premeral šiju od hlavy po päty. „Áno, mala by si sa vykúpať. Zapáchaš."

Jura, červená od hnevu, zúriivo sa zahнала, odhodlaná odseknúť mu kus tela. Mierila na hlavu.

Rowan zachytil úder. „Čo sa ti robí? Keby som tušil, že ti hrozí nebezpečenstvo, prišiel by som ti na pomoc. Nemal som o tom ani potuchy. Brita naozaj poslala všetkých svojich mužov späť do pevnosti. Prestaň sa konečne hnevať a pod' dovnútra. Brita súhlasila, že tu so mnou strávi niekoľko dní. Porozprávame sa, ako by sme mohli zjednotiť naše kmene. To je všetko, o čo nám ide. Je inteligentná a vzdelaná. Naozaj veľmi príjemná spoločníčka. Určite sa ti bude páčiť."

„Vidím, že teba si už získala," povedala Jura. Hnev ju neopúšťal.

„Teraz nie je vhodná chvíľa na žiarlivosť. Ak chceš, žiarli na tú mladú slúžtičku. Ale kvôli Brite si nemusíš robiť starosti. Je to kráľovná. Tak pod'. Alebo vieš čo? Chod' sa najskôr okúpať."

Vykĺzla mu z rúk. „Takže už ti nevoniam," povedala. „Musela som na seba navliecť tie smradľavé handry len preto, aby som ťa mohla chrániť. Ako vidím, ty nepotrebuješ nijakú ochranu. Tu na teba neútočia meče, ani šípy. Iba ak Amorov. Aj túto kráľovnú mám ponížene prosiť o milosť? Mám prosíkať o láskavosť tak, ako to žiadaš ty?"

„Čo to táraš? Vôbec ti nerozumiem. Ak ti neprekáža, že smrdíš, pokojne pod' so mnou aj hneď. Mne to neprekáža. Len som si myslel..."

„Som dojatá, že myslíš aj na mňa!" vyhrkla Jura so slzami na krajíčku a rozbehla sa k lesu.

Zrazu si uvedomila, že sa nenávidí. Nenávidí pocity, ktoré ovládajú jej vnútro. Predtým ich nepoznala. Kým neprišiel tento Angličan, myslela si, že sa dokonale pozná. Jeho život a zvyky rúcali všetky predstavy, ktoré o sebe mala. Predtým sa ľahko a bezstarostne predierala životom. Vedela, kto je a čo chce dosiahnuť. Bola si istá, že sa v mužoch vyzná. Lankónčania mali radi silné, samostatné ženy. Thal s ňou o týchto veciach často diskutoval. Často s ňou hovoril o bojových úlohách. Zasväcoval ju do čítania máp a radil sa s ňou, kam umiestniť tábor. Keď sa mu jej odpovede zdali detinské, povedal jej to priamo. Dairemu sa páčila, lebo bola silná a nebojácna. V dvoch bitkách, ktoré spolu prestali, mu vždy kryla chrbát. Presne tak, ako to od nej očakával.

Rowana - Angličana však nechápala. Nevedela, čo od nej ako od manželky očakáva. Bol nahnevaný, keď mu kryla chrbát, rovnako sa zlostil, keď ho chcela pobožkať. Nechcel, aby cválala vedľa neho. Nejavil záujem o jej rady, ako sa zmocniť Brity. Žiadal od nej, aby sa schovávala v lese, keď sa zjaví nepriateľ. Odrazu sa líška žene, ktorá už niekoľko rokov ovláda jeden z najsilnejších kmeňov Lankónie. Jura bola hrdá, že sa jej dnes podarilo zmiast' mužov, ktorí ich prenasledovali. Ale namiesto pochvaly jej Rowan vyčíta, že smrdí.

Spomienka na Britu vo svetlej tunike, prenasledujúcu divé zviera, vyvolala na jej tvári pohrdavý úsmev. Napriek tomu sa vatellskej kráľovnej podarilo obalamutiť neskúseného Angličana. Jura si o nej myslela svoje. Brita ho určite oklamala, keď mu tvrdila, že poslala preč všetkých svojich mužov. A kto boli potom tí dvaja, čo ju hodinu prenasledovali? Čo mu ešte navešala na nos?

Určite tajne prikázala svojim strážcom, aby zhromaždili armádu a vo vhodnej chvíli sa vrhli na iriálskeho kráľa.

Jura vyšla z lesa a vydala sa k chatrči. Dnes v noci zostane vonku a bude strážiť. Dokáže Rowanovi, že sa mylí. Čo ak znenazdajky zaútočia vatellské oddiely?

Jura sa strhla zo spánku. Snívало sa jej, že stratila rovnováhu a padá. Opretá o strom vydržala bdieť takmer celú noc. Niekoľko hodín pred úsvitom ju spánok a únava predsa len premohli.

„Neboj sa, si v bezpečí," začula hlas vedľa seba.

Obrátila vyplašené oči za hlasom. Rowan sedel vedľa nej a vyzeral, akoby sa práve zobudil.

„Ako dlho tu už posedávaš?" spýtala sa ho a pretierala si oči.

„Prišiel som za tebou hneď, ako si zaspala."

Vystrela chrbát a nevšímala si krč pod lopatkou.

„Pozri," ukázal pohľadom k chatrči. Pred vchodom stála okrúhlučká sedliacka a unudene sa škrabala. „Už vstali a my sme v bezpečí. Povedal som ti predsa, že mi môžeš dôverovať. Britu zaujal môj nápad, ako zjednotiť kmene. Veľmi dlho sme celý plán rozoberali."

Jura pozrela na Rowana. Ranné slnko mu z plavých vlasov vytvorilo zlatú korunu. Oči mal modré ako horské jazero. „Vidím, že si si zmyl aj masť z vlasov. To preto, aby sa ti lepšie rozprávalo? Už sa ti Brita zdôverila, prečo nám ešte nepodrezala hrdlá? Dvom cudzincom, Irialčanom?"

Rowan vystrúhal grimasu. „Mala by si sa s ňou stretnúť a porozprávať, Jura. Je to múdra žena, určite sa ti bude páčiť."

Jura si začínala uvedomovať, že sa správa detinský. Koniec koncov Brita je Daireho matka. Keď milovala Daireho, prečo by sa jej nemohla zapáčiť aj Brita? Vstala. „Dobre teda, idem za ňou."

Rowan vstal tiež. „Neboj sa, určite neolútuješ," povedal tajuplne.

Jura hrdo vkročila do chalupy. Brita sedela na stoličke pri veľkom koši na drevené uhlie. Keď začula Juru, zvedavo zdvihla zrak.

Jura mala odrazu pocit, že tú ženu už dávno pozná. Aj Britu vychovávali samí chlapi. Jura ešte ako dievčatko dychtivo počúvala farbisté príbehy o tom, ako táto žena ovládala celý kmeň. Rozmýšľala, ako môže jediná žena vládnuť toľkým mužom. Britine tmavé jagavé oči jej odrazu dali odpoveď na všetky otázky. Vyžarovalo z nich odhodlanie a sila. Raz sa Jura spýtala Daireho, prečo oňho Brita nebojovala s Thalom. Teraz v jej očiach čítala, že urobí čokoľvek, aby neohrozila svoju moc a postavenie. Nevzdá sa toho ani pre svojho syna.

Jura inštinktívne vycítila, že sa nezaradí medzi Britine priateľky. Striaslo ju. Náhle si uvedomila, čo od nej asi Brita chce.

„Teda ty si tá žena, ktorá odmietla môjho syna a nechala ho stáť pred oltárom. Vraj si *zradila* najlepšiu priateľku, len aby si získala ruku kráľa." prehovorila Brita zastretým hlasom.

Jura sa chcela brániť a vysvetliť nedorozumenie, ale rozmyslela si to. „Áno, je lepšie byť kráľovnou Irialčanov, ako hladných Vatellčanov," odvetila vzdorovito.

Rowan za jej chrbtom čosi nespokojne zašomral, ale Jura nespúšťala z Brity oči. Ich pohľady vyjadrovali všetko - prezrádzali otvorený boj a nevraživosť.

„Dopočula som sa, že naše kráľovské dievčatko je ešte stále panna," provokovala Brita a premeriavala Juru od hlavy po päty. Pohrdavo sa usmiala nad Juriným bledomodrým kostýmom vatellskej bojovníčky, tunikou a širokými nohavicami. Pobavene hľadela na luk a tulec na jej pleciah. Jurin odev kontrastoval s bledou róbou vatellskej kráľovnej, ktorá mala na krku hrubý zlatý náhrdelník, ozdobený veľkými smaragdami. Šperk spočíval na jej mohutnom, ale stále pevnom poprsí.

„Tvoj muž nemôže túžiť po žene, ktorá sa podobá mužovi - bojovníkovi. Chýba mu ojazdná žena, ktorá ho bude vedieť uspokojiť."

Pozrimeže, má záľusk na Rowana. „Ak si ten Angličan myslí, že mi na ňom záleží, mylí sa. Bez námahy som ho získala a s ľahkým srdcom ti ho prenechám," povedala nahlas. Obrátila sa pobrala sa von. Vo dverách stál Rowan a mračil sa. Odsotila ho a vyšla z chatrče.

Asi míľu kráčala lesom, až nakoniec došla k malému jazierku. Rýchlo zo seba zhodila nenávidené vatellské šaty a ponorila sa do chladnej vody, aby zo seba zmyla smrad. Ešte nikdy v živote nebola taká nešťastná. Cítila sa opustená a stratená. Opustenejšia, ako keď rýchlo za sebou stratila oboch rodičov. Vtedy bol pri nej Daire, ktorý sa o ňu staral a pomáhal jej. Daire stál vždy pri jej boku - až doteraz. Zrazu sa do jej života vkradol cudzinec a urobil jej z neho peklo. Nepáčilo sa mu nič, čo urobila. Keď mu chránila holý život, prikazoval jej, aby sa utekala schovať do lesa.

Vďaka nemu sa cítila celkom zbytočná a odvrhnutá.

Vyšla z vody a na mokré telo si natiahla vatellské šaty.

„Konečne som ťa našiel," začula za sebou Rowanov hlas. Uprene hľadela do zeme, ani naňho nepozrela. Bezmyšlienkovite si zaväzovala kožené šnúry sandálov.

„Hovoril som s Britou," povedal zadumane. „Zdá sa, že si mala pravdu. Chce spojiť Vatellčanov a Irialčanov, ale má podmienku. Musím sa s ňou oženiť. Chce, aby som ťa zavrhol a vzal si ju za ženu. Ak to urobím, dovoľí, aby sa ľudia z našich kmeňov medzi sebou ženili." Zamračil sa na Juru. „Nemala si sama chodiť tak ďaleko do lesa. Je to nebezpečné."

„Britina chatrč sa ti vidí bezpečnejšia?" spýtala sa. „Rozmýšľala som o tom. Myslím, že máš pravdu. Nepatrím sem. Nemala som za tebou chodiť. Vrátim sa do našej dediny, iba sa trochu najem." Vybrala sa späť k chatrči, ale Rowan ju chytil za rameno.

„Nemôžeš sa vrátiť sama. Mohlo by sa ti niečo stať. Žena sa ľahko stane terčom útokov."

„Nič sa mi nestane!" vykrikla. „Prečo by muži mali na mňa útočiť? Som predsa stále panna. Každý vie, že ma nikto nechce. Ani vlastný manžel." Vytrhla sa z jeho zovretia. „Len si k nej utekaj. Sľúb jej, že sa s ňou oženiš. Nebudem ti stáť v ceste. Všetci Irialčania ti budú vďační, ak sa ti podarí zjednotiť naše kmene. Spečatíš to kráľovskou svadbou. Ty si predsa navrhoval, že sa zjednotíme, keď vzniknú zmiešané manželstvá. Môžeš všetkým ukázať príklad."

Jej slová ho boleli. „Túžiš po Dairem," povedal duto. „Je to muž tvojho srdca, po ňom si vždy túžila."

„Ach, áno, Daire," prisvedčila Jura. Zmienka o blízkom človeku ju dojala a zároveň upokojila. Do očí jej vyhrkli slzy. Odvrátila sa. „Utekaj za ňou. Povedz jej, že dostane, po čom tak veľmi túži. Dostane svojho svetlovlasého irialského kráľa a tebe sa otvorí cesta k zjednoteniu kmeňov."

„Ty plačeš?" zašepkal Rowan. „Prelievaš slzy pre iného muža?"

„Čo ťa do toho!" hodila mu do tváre. „Vždy som ho milovala. Teba nikdy nebudem môcť. Nedokážem to. Si iný. Nútiš ma ponížene prosiť, nechápeš, že som iná, vychovaná mužskou rukou a cvičená v dievčenskej garde. Vráť sa k nej. Možno z teba urobí skutočného muža."

Rowanove črty stvrdli. „Dobre teda. Nech zo mňa urobí muža ona. Máš pravdu, tá svadba prinesie Lankónii úžitok. Mal som to vedieť hneď. Skôr ako mi prišiel na um ten bláznivý nápad s honóriom. V nádeji, že..." Zarazil sa a pozrel na ňu. „Priveľmi som sa nechal uniesť svojím srdcom. Tomu je koniec. Kráľ Irialčanov a kráľovná Vatellčanov čoskoro uzatvoria manželský zväzok." Oči sa mu zúžili do štrbiniek. „Podľa mňa si vatellský princ vezme princeznú z iného kmeňa. Nie akúsi zatúlanú dcéru starého irialského kráľa."

Úder bol rýchly a presný. Rowan sa nestihol brániť. Jura mala ruku ako blesk. Mŕasknutie úderu sa rozľahlo lesom. Rowanovi myklo hlavou. Obaja chvíľu nehybne stáli, pozorujúc jeden druhého.

„Zajtra sa vraciame," povedal nakoniec Rowan a počúchal si líce. „Brita privedie mladé ženy a mužov svojho kmeňa, my zhromaždíme mladých Irialčanov a stretneme sa na hraniciach. Svadby sa budú konať na pomedzí."

„Keď sa vrátíme, oddám sa Dairemu. Už mi nezáleží, či som slobodná, či vydatá. Nechcem viac byť pannou," povedala potichu.

Chvíľu na ňu hľadel. Na tvári sa mu červenal odtlačok jej dlane. Potom sa obrátil a vybral sa k chatrči. „Sama nikam neodchádzaj," prehodil cez plece. „Ak sa pokúsiš o útek, nájdem si ťa." Odišiel.

Nezašiel však ďaleko. Len čo si bol istý, že ho nevidí, oprel sa o strom a počúchal si boľavú sánku. Odrazu sa mu chcelo plakať.

Zdalo sa mu, že od narodenia mu sudičky veštili ťažký osud stať sa kráľom. Kvôli tomu sa musel vzdať takmer všetkého, čo mal rád. No do jednej veci si nechcel nechať hovoriť ani od Feilana. O výbere svojej ženy chcel rozhodnúť sám. Rowan kdesi hlboko v duši tušil, že ženská nežnosť a pochopenie môžu zmierňovať a odstraňovať strasti života. Chcel sa oženiť so ženou, ktorú bude skutočne milovať. Aj preto riskoval a vyhlásil honórium. Nechcel uraziť hrdosť lankónskych obyvateľov, ale nadovšetko túžil získať Juru. Počas honória ním však niekoľko ráz prebehol strach, že môže vyhrať niekto iný. Napríklad odporná a škaredá Mealla. Potajme dúfal, že víťazkou sa stane Jura. Chvíľami sa mu videlo, že túži po víťazstve rovnako, ako on po nej.

Teraz sa ukázalo, že skutočnosť je iná. Jura ho nemiluje. V tú noc, keď si to uvedomil, chcelo sa mu umrieť. Odvtedy ide všetko k horšiemu. Vôbec ju nevie pochopiť. Na každý pokus chrániť ju reagovala podráždene. Mal jej azda preukázať svoju náklonnosť výzvou na súboj? Alebo ju má vziať na bojovú výpravu? To je predsa postavené na hlavu. Ide z jedného nebezpečného dobrodružstva do druhého. Vôbec si nevšimla, že zo strachu o jej život sa nevie poriadne sústrediť na dôležité poslanie, ktoré má pred sebou. Hystericky naňho kričala zakaždým, keď sa postavil na jej ochranu. Nech urobí čokoľvek, nič sa jej nepáči.

A teraz ho žiada, aby sa oženil s Britou len preto, aby sa mohla vydať za Daireho.

Pri spomienke na Britu ho pochytil hnev. Hnevalo ho, ako sa k nej správa Jura. Brita bola očarujúca žena. Prikázala svojim strážam, aby sa vrátili do pevnosti a svoj život zverila do jeho rúk. Toľká dôvera naňho zapôsobila a bol odhodlaný vrátiť jej to rovnakou mincou.

A potom sa zjavila Jura a bez rozpakov mu opäť nadala do hlupákov. Trucovito sa odmietala stretnúť s Britou. Stratila sa kdesi v hustej tme, skalopevné presvedčená, že sa jej nemôže nič stať a že sama zvládne útok hoci celej hordy vojakov. S ľútosťou sa musel Brite ospravedlniť a vyšiel sa presvedčiť, či je Jura v poriadku.

Jura sa zaťala. Nespala celú noc a strážila chatrč. Rowan sa v duchu pýtal, či je naozaj taká pochabá, alebo prehnane opatrná. Nevedel, či jej má dohovoriť, alebo poďakovať za to, že ho celú noc strážila. Čo ak má Jura pravdu a Britina sladká oddanosť je len pretvárkou pred nečakaným nočným útokom jej vojakov? Ale nad ráno, keď Jure od únavy padali viečka, Rowanova istota sa vrátila a bol rád, že tušenie ho nesklamalo. Brita túži po mieri rovnako ako on. Odohnal všetky podozrenia a pochybnosti, ktoré v ňom zasiala svojím správaním Jura. Prebudil sa v ňom hnev. Hneval sa na Juru za to, že mu nedôverovala, že vždy spochybňovala jeho kroky a najmä za to, že ho stále považovala za Angličana, a nie za Lankónčana.

Spomenul si na včerajší večer, ktorý mohol navždy znemožniť akékoľvek dohody medzi dvoma kmeňmi. Obe ženy sa pohádali a takmer si skočili do vlasov. Prvý raz sa nepostavil na Jurinu stranu. Zostal s Britou a požiadal ju o prepáčenie. Chystal sa jej povedať, že Jura je ešte mladá a temperamentná. Skôr ako sa dostal k slovu, Brita posunkom naznačila obom sedliakom, aby sa stratili. Zostali v chatrči sami dvaja. Pocítil, ako sa Britina ruka pomaly zakráda po jeho odhalenom stehne.

Rowana to šokovalo. Len s námahou skrýval prekvapenie. Brita bola ozajstná krásavica. Bohovia ju obdarili krásou i prefikanosťou. Rowan ani na chvíľu nezapochyboval, že dokonale ovláda aj umenie lásky. Jej krása ho však nevzrušovala. Necítil k nej nič viac, ako k ostatným ženám, ktoré ho zvädzali v jeho rodnom Anglicku. Tešila ho pozornosť a záujem žien, ale nikdy ním nelomcovalo neodolateľné nutkanie zostávať s nimi osamote a oddávať sa bláznivému milovaniu.

Prvý, kto ho zbavil súdnosti a zdržanlivosti, bola Jura. Už jej prítomnosť ho privádzala do varu. Jedine táto žena v ňom vyvolala neodolateľnú túžbu po milovaní.

Zrazu si uvedomil, že Brita mu zvodne šepká horúce vyznania lásky. Sľubovala mu manželstvo a opisovala budúcnosť, v ktorej zjednotia kmene a budú spolu vládnuť. Opisovala mu noci, ktoré strávia v zajatí ohnivej vášne. Zreničky sa mu rozšírili od príslubu rozkoší, o ktorých nikdy nepočul a ktoré nikdy nezažil.

Rowan týmto pokušeniam ľahko odolával. Myslel len na to, že by navždy stratil Juru. Už nikdy by nepocítil jej blízkosť. Už nikdy by mu nedokazovala svoju odvahu a silu. Už nikdy by mu v boji nekryla chrbát. Sledoval Britu s prázdnyim pohľadom. Uvedomil si, že jej krása mu nič nehovorí. Rozmýšľal, či by bol schopný milovať sa s ňou aspoň raz. Vedel, že ho neláka predstava noci strávenej v jej náručí.

Bezmyšlienkovito zanechal Britu v jej rozpálených predstavách a vydal sa hľadať Juru. Chcel jej povedať, že mala pravdu. Keď ju konečne našiel, zaútočila naňho. Požiadala ho, aby zrušil ich zväzok. Jura, moja milovaná Jura, pomyslel si zúfalo Rowan. Prekvapene hľadel, keď sa dievča, ktoré ovládalo zbraň lepšie ako väčšina mužov, ktoré sa dokázalo postaviť nepriateľovi zoči-voči, odrazu rozplakalo pri spomienke na muža, ktorého milovala. Rowanovi sa hneď vybavila spomienka na noc, keď začul, ako Jura Dairemu hovorila, že naveky bude ľutovať chvíle, keď sa jej Rowan dotkol. Rowan vtedy prisahal Bohu, že sa jej viac nedotkne, kým ho neodprosí. Spomenul si, ako ho niekoľko nekonečných dní a nocí sužoval smútok a žiaľ.

Beznádej ho prenasledovala až dovtedy, kým ju opäť neuzrel. Pocítil, ako ho opantáva jej sila. *Zatúžil* držať ju v náručí, bozkávať, hladiť, maznať sa s ňou, ale Jura sa k nemu správala odmerane. Pomyslel si, že mu vlastne nikdy nedôverovala, vždy bola proti nemu. Nevšímala si ho ani vtedy, keď celú noc nespál a hľadel na ňu.

A teraz od neho žiada, aby rozbil ich krehký zväzok. Chce ho raz a navždy opustiť.

Nech je, ako chce ona, pomyslel si zlostne. Nebude ju nútiť, aby za každú cenu zostala s ním. Ak ju to ľahá za iným, nech si ide. Nebude jej klásť prekážky. Ožení sa Bri-tou a pokúsi sa zmieriť s osudom.

Vydal sa k chatrči. Už bol takmer presvedčený, že požiadá Britu o ruku.

„Ty namyslený, hlúpy Angličan!“ zakričala za ním Jura. „Vôbec nepoznáš naše obyčaje!“

„To som už počul tisíckrát. Vymysli si niečo iné!“ odsekol Rowan a zlostne zagánil.

Obaja stáli medzi stromami a sedlali kone. Pripravovali sa na návrat. Za nimi postávala asi stovka vatellských bojovníkov, ktorí hľadel na Juru s Rowanom z vysoka, ako na špinavú háved'. Za bojovníkmi prešľapovalo asi stopäťdesiat mladých vatellských chlapcov a dievčat. Brita sa neunúvala dlhými rečami. Jednoducho prikázala svojim vojakom, aby priviedli dostatočný počet mladých ľudí. Chlapci, ktorí sa vzpierali, utŕžili zopár úderov. Niektoré dievčatá mali na tvári rozmazané slzy.

„Brita ti nepomôže zjednotiť kmene nezištne,“ povedala Jura. „Verí, že keď sa spojíš s Irialčanmi, dobyje celú Lankóniu. Keď sa jej to podarí, obráti sa proti nám. Ver, čo ti vravím. Nás Irialčanov nenávidí. Ťaž jej zabil muža.“

„Dostane nového muža,“ odmerane povedal Rowan.

„Poriadneho chlapa, ktorý jej vyženie z hlavy spomienky na toho bývalého.“

„Ak bude mať väčšie šťastie ako ja. Stačí, aby ťa niečím popudila, a ty sa opäť obrátiš k Bohu,“ odvrkla Jura. „Stále sa chvasceš svojou mužnosťou, hoci ja o nej už dávno pochybujem. Možno by som ju mala ľutovať, ale väčšmi ma zaujíma osud mojej krajiny a mojich ľudí. Priveľmi ti dôverujú. A ty priveľmi dôveruješ jej. Si hlupák.“

„A nežiarliš náhodou?“ podpichol ju.

„Žiarliť? A na čo, prosím ťa? Som tvoja žena a veľmi dobre viem, čo znamená samota. Asi by som ju mala varovať, že ti chýba mužnosť.“ Jura sa vyšvihla na koňa a hľadela na Rowana zhora.

„*Zatiaľ* ta potrebuje, preto si v bezpečí. Budeš si musieť dávať dobrý pozor na chrbát, keď zistíš, že si pre ňu zbytočný.“

Jura odcválala na druhý koniec čistiny a pozorovala vatellských bojovníkov. Brita, tentoraz oblečená v žltej róbe, mala na hlave korunu zdobenú rubínmi. Vyšla pred chatrč a zľahka sa vyšvihla do sedla. Rowan sa k nej pridol. Brita vystrela ruku, aby ju pobožkal. Víťazoslávne pritom pozrela na Juru.

Jura znechutene obrátila koňa a pustila sa do cvalu. V duchu sa obávala dlhej cesty domov. Ešte väčší strach mala zo zvedavých pohľadov ľudí, keď im Rowan oznámi, že si vybral inú ženu. Preňho to nebude problém. Stačí, aby vyhlásil, že Jura ho ako žena nedokáže uspokojiť. Vedela, že potom ju čaká zahanbujúca prehliadka, ktorej cieľom je zistiť, či je ešte panna. Ak sa to potvrdí, a určite sa to potvrdí, ich manželstvo ihneď vyhlásia za zrušené.

Jura si uvedomovala, že ak ju Rowan zapudí, nebude sa môcť vydať ani za Daireho. Môže si vybrať muža z nižšej vrstvy, no určite nie princa. Manželstvo s Rowanom a najmä spôsob, akým bude ukončené, ju poznačia na celý život. To však Rowanovi nepovie. Zachová si aspoň trocha hrdosti. Ak ju nechce, dobre. Nech si myslí, že po nej túži iný muž.

Rowan cválal bok po boku s Britou, Jura, obkľúčená hordou vatellských bojovníkov, ich nasledovala. Zvláštny sprievod uzatvárala skupina mladých Vatellčanov.

Brita hľadela na Rowana nenásytným, lačným pohľadom. Mal pocit, akoby sa čochvíľu mal stať parádnym sústom na kráľovskej hostine. Táto predstava sa mu ani trochu nepozdávala.

„Ako mohol ten odporný Thal splodiť takého nádherného syna?“ spýtala sa ho zvonným hlasom. Očarene hľadela na jeho vlasy, akoby boli zo skutočného zlata.

„Predkovia z matkinej strany vyzerali celkom obstojne,“ odpovedal rýchlo. „Predpokladám, že Daire príde na svadobnú hostinu. Už sa určite tešíš, že sa s ním stretnieš.“

„Nemôžem sa dočkať najmä teba. Dúfam, že si vychutnáme aj svadobnú noc.“

„Bude to aj svadobná noc Jury s Dairem,“ zašomral Rowan.

Brita sa zasmiala. „Ak ju odvrhneš, nikdy viac sa nevydá za môjho syna. Môj syn je princ. Možno sa raz stane mojím nástupcom. Neposadí na trón po svojom boku ženu, ktorú už jeden kráľ odmietol. Prečo by to robil? To dievča je, zdá sa, také odporné, že nedostane do postele ani nadržaného chlapa ako si ty. Ako žena je neschopná a neúčinná.“

Rowan už-už otváral ústa, aby Juru obrátil. V poslednej chvíli si to ale rozmyslel. Usmial sa na Britu. „Lúbia sa. Vyrastali spolu a veria, že sú si navzájom súdení.“ Rowan len s námahou ukrýval skutočné myšlienky a pocity.

Brita naňho pozrela s pohrdavou výčitkou. „Ako ti môže záležať na žene, s ktorou sa nechceš vyspať? Ak sa dobre pamätám, iriálske a lankónske zákony hovoria, že žena, ktorá neuspokojí svojho kráľovského manžela, sa viac nemôže vydať za muža z najvyšších vrstiev. Môj syn je princ. Nikdy nebol ženatý a Jura sa už nemôže stať jeho ženou.“

„Jura tieto obyčaje asi nepozná,“ povedal Rowan zamyslene. Brita sa zasmiala. „Ale pozná, veľmi dobre ich pozná.“ Zachmúrila sa.

„Chceš odstúpiť od našej dohody?“ Zastala, čo zmatlo ostatných členov sprievodu.

„Ak si si to rozmyslel, povedz mi to hneď,“ vyzvala ho. V očiach sa jej zračila nenávisť. „Nehodlám podriaďiť svoj národ anglickému kráľovi a jeho iriálskej paničke. Buď sa stanem kráľovnou Lankónie, alebo sa so svojimi (ľuďmi vrátim do pevnosti.“

V tej chvíli Rowan pochopil, že Jura mala pravdu. Brita chce ovládnuť Lankóniu. Túži vládnuť sama. Žena, ktorá nechala vlastného syna v rukách nepriateľov, bez zábrany zavraždí cudzieho muža, len aby dosiahla vytúžený cieľ, ktorým je neobmedzená moc nad Lankóniou.

Žiarivo sa na ňu usmial a pobozkal jej dlaň. Zvodne zažmurkal a tlmenejším hlasom povedal. „Vymeniť skutočnú dámu za akési nezrelé decko?“ Videl, ako sa Brita pomaly upokojila.

Uvedomil si, aká je márnivá. Jura je oveľa mladšia a oveľa krajšia ako Brita. Vatellská kráľovná si však namýšľala, že skutoční muži dajú prednosť jej. Jej moc a skúsenosti akiste niektorým mužom imponujú. Rowan však nechcel mať v posteli soka, ktorý by neváhal siahnuť na jeho život.

Brita sa usmiala a popohnala koňa. „Uvidíš, spolu vytvoríme ideálny pár. Možno by sme ani nemuseli čakať na svadobnú noc...”

Rowan sa na ňu usmial, ale jeho oči zostali chladné. „Povedz mi, ako je možné, že taká nádherná žena ako ty je schopná veliť celému kmeňu?” Konečne správne odhadol, že Brita sa nevie dočkať, kedy sa bude môcť pochváliť svojimi úspechmi. V boji, či u mužov. Zahrnula Rowana výpočtom zásluh, kedy len ona našla správnu cestu. Rowan ju nepočúval. Premýšľal o lankónskych zvykoch.

Hm m. Takže Jura vie, že ak ju zavrhnú, nebude sa môcť vydať za Daireho.

„To je úžasné! Neuveriteľné!” tváril sa Rowan, akoby Britu naozaj počúval.

Ak sa Jura nemôže vydať za Daireho, musí mať iné pohnutky k tomu, čo urobila. Buď mu chce poskytnúť slobodu, aby mohol uskutočňovať svoje smelé plány, alebo ho naozaj nenávidí. Ale ak ho skutočne nenávidí, nemohla reagovať na jeho občasné nežnosti s takou túžbou a vášňou.

„Si nielen krásna, ale aj veľmi múdra,” pochleboval Brite.

Zišlo mu na um, či sa k nemu Jura nespráva čudne kvôli jeho prísaha Bohu. Určite pochopila, aké je dôležité pre anglického rytiera dodržať dané slovo. Každá Angličanka to chápe. Angličanky žiadajú od svojich rytierov, aby im dali svoje slovo, sľúbili vernosť a tento sľub rešpektovali celý život.

Lenže Jura nie je Angličanka! Takmer zastal, keď mu konečne svietlo. Ak nechápe dôležitosť sľubu anglického rytiera, nemôže pochopiť ani dôvody, pre ktoré sa s ňou odmietal milovať, ak ho nepoprosí o odpustenie!

Na ramene pocítil dotyk. „Si taký mocný, v posteli si budeme dobre rozumieť,” spokojne zahundrala Brita. „Vyzeráš znepokojene. Stalo sa niečo? Si predsa chlap a už si to so ženou určite skúsil. Iba tá neskúsená sopľáňa nevie, ako ťa uspokojiť.”

Rowan prekvapene zažmurkal. „O to sa báť nemusíš. Viem byť chlap ako treba!”

„Dúfam, že ťa počas tých vašich rytierskych turnajov nedokaličili?”

„Nič sa neboj, presvedčím ťa, keď si to rozdáme!” odvetil drsne. Jure chcel vždy dokázať, že je Lankónčan. Až teraz si uvedomil, že v jeho vnútri stále žije silná anglická duša. Aj ten nešťastný sľub vyslovil ako Angličan. A od Lankónčanky chcel, aby pochopila anglické obyčaje.

Brita bez prestávky mlela jazykom, ale Rowan ju nepočúval. Tak rád by išiel za Jurou a všetko jej vysvetlil. No obával sa, že ak odíde, Britu urazí. Mal dosť rozumu, aby neriskoval hnev vatellskej kráľovnej. Naokolo bola stovka dobre cvičených vatellských bojovníkov, proti ktorým boli s Jurou osamotení.

Okolo poludnia sa zastavili, aby dali zvieratám oddýchnuť a ľuďom najesť. Mládenci a dievčatá, mnohé z nich ešte stále so slzami v očiach, dostali hrubý jačmenný chlieb. Rowan s Britou medzitým hodovali na bielom obruse. Rowan len s námahou prehítal. Očami hľadal Juru, ale nikde ju nevidel.

Keď sa najedol, vydal sa k lesu. Brite povedal, že si potrebuje uľaviť. Sotva ju stratil z dohľadu, kľakol si na kolená a oddal sa modlitbe.

„Bože, často si mi pomáhal,” vravel tlmenným hlasom. „Obraciam sa k tebe opäť s prosbou o pomoc. Prosím ťa o odpustenie. Môj Pane, som len obyčajný muž, ktorý sa dopúšťa hlúpych chýb. Prisahal som ti, že sa svojej ženy nedotknem, kým ma ponížene neodprosí. Ale taktiež som pred tebou prisahal, že ju budem milovať, starať sa o ňu a opatrovať až do smrti. Ani jeden z týchto sľubov nemôžem dodržať. Bože, prosím ťa preto, aby si ma oslobodil od mojej nerozvážnej prísahy, ktorú som pred tebou vyriekol, lebo vďaka nej zatracujem vlastnú ženu. Prisahal ti malý urazený chlapec, nie muž, ktorý sa mal stať kráľom. Pane, pokorne sa pred tebou skláňam. Kajám sa ti. Prisahám, že budem túto krajinu spravovať, ako najlepšie viem. Privediem Ultenčanov na pravú kresťanskú vieru. Prosím ťa, zbav ma moci nerozvážneho sľubu.”

Keď sa Rowan domodlil, otvoril oči, okolitý les sa mu zdal akosi čudne pokojný. Cítil sa na svete hrozne sám. Potom začul prasknutie suchej vetvičky a rýchlo sa obrátil.

Za ním stála Jura. Nôž držala pripravený na obranu. „To si ty?” spýtala sa a nôž od zajačej krvi začala utierať do trávy.

„Čo tu hľadáš?“ spýtal sa jej s úsmevom. Pocítil úľavu a úprimnú radosť, že ju vidí. Jurin krvavý nôž mu prichodil mnohonásobne neškodnejší, ako po moci bažiacie Britine oči a jej nekonečné príbehy o vlastnej dokonalosti.

„Zabila som šesť zajacov a rozdala som ich tým úbohým sedliakom.“ Hľadela mu priamo do očí. „Môžeš utekať za Britou a vytárat jej to. Tieto lesy patria jej a pokiaľ viem, pytliakov trestá obesením.“

„To by mi ani vo sne nezišlo na um,“ odvetil Rowan. Neprestával sa usmievať, ani keď mu Jura ukázala vrece plné králikov.

„Prečo sa tak hlúpo usmievaš? Nevieš sa dočkať, kedy sa ma zbavíš?“

Rowan sa načiahol a pritiahol si ju k sebe. Chýbala mu. Keď stála pri ňom, predstavovala preňho priveľké pokušenie, aby sa ovládol. Cítil, že jej telo mu pomôže zabudnúť na všetky sľuby, ktoré dal. „Teba mi určil boh ako vyvolenú. Požiadal som ho, aby ma oslobodil od nerozvážnej prísahy, ktorú som mu kedysi dal. Som tvoj a patrí ti tebe. Boh vyslyšal moje modlitby.“

Odstrčila ho. „Blázon! Zdá sa, že ste s tým tvojím Bohom veľmi dobrí kamaráti. Aj v noci sa ti prihovára tlmovým hlasom? Alebo sa ti, nedajbože, aj zjavuje?“ posmievala sa mu.

Rowan sa uškrnul, ale nepúšťal ju zo svojho objatia. „Odpustil mi môj nerozvážny sľub. Jura, môžeš byť stále mojou ženou.“

Chvíľu spokojne čušala v jeho náručí. Potom odtiahla hlavu a pozrela mu priamo do očí „Nie, ty sa oženíš s Britou a ja si vezmem Daireho.“

„Vieš rovnako dobre ako ja, že naše obyčaje ti nedovoľujú, aby si sa zaňho vydala, ak ťa zavrhnem. Pochopil som, že sa ma chceš vzdať len preto, aby si mi pomohla zjednotiť Lankóniu. Alebo sa mýlim a naozaj ma tak hlboko nenávidíš?“ Začal ju nežne bozkávať na štíhly krk.

„Pusť ma. Som z teba úplne zmätená, keď ma...“

„Keď ťa hladkám? Chceš povedať, že ťa vzrušujem?“ Rukami ju hladkal po tele. Po tom nádhernom tele, na ktoré tak často myslel. Počas honória nesníval o ničom inom, len o tom, ako ju bude láskat, hladiť a hrať sa s ňou. Už vtedy jej chcel vybozkávať a zhojiť všetky modriny a rany, ktoré preňho v bojoch utŕžila.

Jura zaklonila hlavu a privrela oči. „Nechaj ma a vráť sa k Brite,“ zašepkala. Hlas sa jej zachrípnuté chvel.

„Ale ja po nej vôbec netúžim. Nikdy som ju nechcel. Chcem len teba. Dnes večer, Jura. Dnes večer za tebou prídem. Zajtra ráno už nebudeš pannou. A hlavne, zostaneš mojou ženou.“ Len horko-ťažko sa od nej dokázal odtrhnúť. Od nesmiernej túžby ho bolelo celé telo. Pery mu zmäkli a oči sa mu zahmlili.

„Ty žartuješ, Angličan! Ak sa ku mne vrátiš, Brita sa rozzúri!“ namietla Jura.

„Prisahám, že som ju nikdy nechcel. Prosím ťa, ver mi. Chcem len a len teba.“

„Neviem, či ti ešte môžem veriť.“

„Prosím ťa, ver mi. Prisahám, môžeš mi veriť. Prisahám na tvoj život. Teraz choď a odnes sedliakom zajacov. Nechcem Britu uraziť a vystaviť nás nebezpečenstvu, že nás jej vojaci podrežú. Choď, láska moja.“

V Jurinej tvári sa zračil zmätok. Poslušne vzala vrece so zajacmi a odišla do lesa.

Rowan sa pozeral, ako odchádza, hlúpo sa usmieval a predstavoval si čaro nadchádzajúcej noci. Prineskoro si všimol sotva badateľný pohyb. Bleskurýchlo odskočil za strom a kútikom oka zazrel záblesk žltej róby, ktorá sa vzápätí stratila v hustom kroví.

Opieral sa o strom a horúčkovo premýšľal. Určite to bola Brita. Sledovala ho a videla ho s Jurou. Jeho ostražitosť bola otupená láskou a na chvíľu zabudol na nebezpečenstvá, ktoré navôkol striehli. Zrejme si nevšimol, že Brita sa za ním celý čas zakrádala, až ich nakoniec prichytila v objatí. Bola dosť ďaleko, aby ich počula, ale určite videla, ako sa objímajú.

Rowan pocítil náhly príval strachu. Táto mocibažná žena môže bez mihnutia oka ublížiť dievčaťu, ktoré jej stojí v ceste.

Pokúsil sa Britu prenasledovať. Pomaly sa vykradol z úkrytu. Vzápätí sa *zarazil* a cúvol späť. Videl, ako Brita niečo prikazuje jednému z vojakov. Chlap prikývol a stratil sa v lese. Brita sa vybrala do tábora.

Rowan sa pustil za vojakom. Muž sa prešmykol cez lesný podrast až na vrchol hory a pozoroval tábor. Zrazu sa prikrčil. Rowan sa priplazil bližšie, aby videl, čo pozoruje. Ako na dlani uvidel Juru, ktorá sa prechádzala medzi mladými Vatellčanmi.

Rowan si s hrôzou uvedomil, že vojak vytiahol luk, pripravil si šíp a cieli priamo na Juru. V tej chvíli zabudol na všetku opatnosť a bez váhania zaútočil. Vytiahol nôž a po rukoväť ho vrazil chlapovi do hrdla.

Vatellčan bol na mieste mŕtvy.

Rowan si uvedomil, že nevládne telo musí dobre ukryť. Vytiahol nôž, prehodil si telo cez plece a vliekol ho k malej rieke. Nakoniec ho ukryl pod prehnutý kmeň stromu. Obzrel úkryt zo všetkých strán a presvedčil sa, či je telo dobre schované, potom sa vydal späť k táboru.

Brita ho už čakala. Usmievala sa, no z očí jej sršal hnev.

„Bol som za svojou ženou," začal úprimne. Dúfal, že jej tým vyrazí zbraň z rúk. „Musel som ju trochu upokojiť."

„A ako sa ti to podarilo, miláčik?" spýtala sa jedovato.

Pritiahol si ju k sebe. „Veď vieš, ako to majú ženy rady. Hladkal som ju rukami a utišoval perami. Nie je to spôsob, ktorý by sa páčil aj tebe? Porozprávaj mi, ako sa ti to páči, nech viem, na čo sa mám po svadbe tešiť."

„Myslíš, že budeme mať svadbu? Vôbec sa mi nepáči, že tráviš toľko času so svojou ženuškou. A už vôbec mi nevonía, že sa s ňou toľko maznáš..."

Rowan sa k nej nahol a pobozkal ju. Pocítil, ako sa chveje od vzrušenia. Za iných okolností by bol jej záujmom aj potešený, ale dobre vedel, že ho chce iba preto, lebo je lankónskym kráľom.

„Veľa ľudí si doteraz myslí, že Thalovým právoplatným nástupcom je Geralt. Jura je jeho sestra. Ak šiju rozhneváme, alebo ak sa jej čokoľvek stane, Geralt postaví armádu a vyrazí proti nám. Nechcel by som, aby nás zavraždili skôr, ako sa nám podarí zjednotiť naše kmene."

Brita sa zachmúrila. Rowanove slová ju znepokojili. „Možno máš pravdu. Lenže ja sa len veľmi nerada delím s tým, čo je moje." Zdvihla hlavu. „Musím ešte čosi zariadiť," povedala náhle a rozbehla sa k táboru.

Rowan na chvíľu zatvoril oči. Bol si istý, že Brita sa bežala presvedčiť, či splnili jej príkaz. Rozmýšľal, čo sa stane, keď zistí, že Jura žije a vojak sa stratil. Určite jej svitne, čo sa stalo. V každom prípade bude vedieť, koho má podozrievať.

Musel uznať, že Jura mala pravdu. Obracal sa mu z toho žalúdok. Od začiatku ho varovala pred Britinou zákernosťou. Neveril jej a sám, bez ochrany sa vydal na vatellské územie. Bol si priveľmi istý sám sebou. Neuvážene vystavil životy nevinných ľudí smrteľnému nebezpečenstvu. Obklopuje ho horda nepriateľov, ktorých vedie k nič netušiacim Irialčanom.

Áno, Jura mala pravdu. Z pocitu vlastnej nadradenosti ohrozuje celý svoj kmeň.

Z tejto chúlостivej situácie musí nájsť východisko. Predovšetkým musí rozptýliť Britinu podozrievavosť, aspoň kým sa nedostanú bližšie k hraniciam. Potom sa s Jurou pokúsi ujsť. Možno sa mu podarí vodiť Britu za nos až dovtedy, kým sa neuskutočnia svadobné obrady. Vedel, že nech sa už rozhodne akokoľvek, v prvom rade bude musieť presvedčiť Britu, že po nej naozaj túži. Len tak bude Jura v bezpečí.

Jeho svedomie sa búrilo. Znamenalo to, že dnes večer Juru neuvidí. Noc bude musieť stráviť s Britou. Musí ju mať stále na očiach, aby nemohla za Jurou poslať ďalšieho vojaka.

Unavene vysadol na koňa. Bol čas pokračovať v ceste.

Jura si dala záležať, aby si Rowan všimol, že odchádza z tábora. Nešla veľmi ďaleko. Ale Rowan sa v tú noc neukázal. Našla si miestečko, z ktorého mala dobrý výhľad na Britin stan. Videla, ako Rowan vstúpil do stanu. A už tam zostal...

Pokúsila sa ovládať a nahovárala si, že ani nečakala splnenie jeho sľubu. Len s námahou sa jej to darilo. Na svitaní mala červené, nevyspaté oči a pocit, že sa jej srdce mení na kameň.

Ráno osedlala koňa vydala sa na cestu. Občas vycítila, že Rowan na ňu upiera zrak, ale neobrátila sa.

Keď napoludnie zastavili, aby sa naobedovali, znechutene a s hrôzou sledovala, ako Rowan obľutuje Britu. Do úst jej kladol čerstvý chlieb. Keď náhodou zdvihol zrak, Jura sa odvrátila.

Nadišla posledná noc pred príchodom na iriálske územie. Jura sa zakrútila do teplých prikrývok a odháňala nepríjemné myšlienky. Uprostred noci sa zobudila. Niekoľko jej zakrýval ústa a pevne zvieral zápästie pravej ruky, v ktorej už mala prichystaný nôž.

„Psst! To som ja,“ zašepkal jej Rowan do ucha.

Jura začala hrýzť a kopat' s oveľa väčšou vervou a so zadost'učinením počula, ako zasipel od bolesti. V nasledujúcej chvíli stratila vedomie po presne mierenom, ale predsa len ohľaduplnom údere do brady.

Prebrala sa na brehu riečky. Rowan jej na boľavú bradu prikladal studený obklad. Chcela vstať, ale Rowan jej to nedovolil.

„Jura, prosím ťa, prestaň vystrájať. Veľmi ťa to bolí?“

„Hádam si nemyslíš, že mi môže tvoj slabý úder ublížiť?“ odsekla hrdo, hoci hlava jej poriadne brnela. „Čo chceš urobiť teraz? Navždy sa ma zbaviť? Možno som pre tvoju milovanú Britu už priveľmi nebezpečná.“

„Máš pravdu, je o tom dokonca presvedčená. Včera večer nás špehovala a hneď poslala jedného zo svojich ochrancov, aby ťa zabil. Vrazil som mu nôž do hrdla práve vo chvíli, keď na teba mieril lukom.“

Jura nedôverčivo zažmurkala.

„Včera som za tebou nemohol prísť. Nepustila zo mňa oči,“ vysvetľoval Rowan.

„Takže si s ňou zostal, krmil si ju, bozkával a ...“

Umlčal ju horúcim bozkom. Nežne jej hladkal prsia. „Mám nápad,“ zamrmľal s ústami pri jej šiji. „Pokúsím sa spojiť Britu s Brocainom. Myslím, že by si mohli rozumiieť.“

Pomaly jej rozviazal pás na tunike a sťahoval jej cez hlavu odev.

„Brita sa už raz stretla s Brocainom v boji. Vtedy ho porazila,“ šepkala Jura. Nemyslela však na to, čo hovorí. „Prosím ťa, nerob to. Nie teraz.“

„Jura, nechápeš, že ťa milujem?“

„Tomuto hovoríš lásku?“ pošúchala si boľavú sánku. „Ak láska takto bolí, tak by si ma mal radšej nenávidieť.“

Konečne sa mu podarilo stiahnuť cez hlavu jej tuniku. Začal jej náruživbo bozkávať prsia. Mátala ho však Brita, ktorá sa mohla každú chvíľu zobudiť a zistiť, že lôžko vedľa nej je prázdne. Určite by za ním poslala niektorého zo svojich ochrancov. No túžba konečne sa spojiť s Jurou bola tentoraz silnejšia ako strach.

Keď do nej konečne vstúpil. Jura skríkla od bolesti. Bola stále panna. Lono mala stuhnuté od hnevu a strachu. Prekážali jej aj nohavice, ktoré sa jej omotali okolo kolien. Odtlačala ho, ale rozvášnený Rowan na jej bolesť nedbal.

Keď skončil, v očiach sa jej zjavili slzy.

„Prosím ťa, už ma nechaj.“ Sklamane ho odstrčila. Prevalil sa a začal si upravovať odev. Nahnevaná a sklamaná Jura hľadala tuniku.

„Neboj sa, nabudúce to bude lepšie,“ upokojoval ju.

„Horšie to už nemôže byť,“ odsekla nazlostené. Lono ju páľilo a bolelo.

„Keby som to len trochu tušila, nechám ťa Brite!“

„Chod' dočerta! Riskoval som naše životy, aby som ťa zbavil panenstva. Neožením sa s Britou.“ Obrátil sa a chytil ju za bradu „Sľubujem ti, že príde deň, keď ma budeš prosiť, aby som sa s tebou miloval. Zvykneš si na mňa. Aj keby som ťa mal k sebe pripútať reťazou, budeš ma ctiť a milovať.“

„To sa nikdy nestane!" pozrela mu vzdorovito do očí, ešte vždy nahnevaná.

Obaja sa mlčky obliekali. Upravili si šaty a vydali sa do tábora každý sám. Na druhý deň ju všetko páliło, ledva obsedela na koni. Rowana s Britou si takmer nevšímala.

Neskoro popoludní dorazili k rieke, ktorá tvorila prirodzenú hranicu irialského územia. Jura, obklopená vatellskými bojovníkmi, trpezlivo čakala, kým k nej docvála Rowan.

„My dvaja prebrodíme riekú. Vatellčania počkajú na tejto strane," povedal bezfarebným hlasom.

Jura chladne prikývla a popchla koňa k cvalu. Mlčky sa brodili cez riekú. Keď dorazili k južnému brehu, obkľúčila ich horda nahnevaných Irialčanov, ktorých na diaľku zmiatli špinavé vatellské šaty na dvoch cudzincoch. Keď podišli bližšie, Rowana ihneď spoznali podľa svetlej štie, zdvihli na pozdrav meče a zoradili sa tak, aby mohli sprevádzať svojho kráľa do najbližšej dediny.

Keď dorazili k dedine, už sa zmrákalo. Unavená Jura ledva sklzla zo sedla.

„Pod' so mnou!" Rowan ju uchopil za rameno.

„Som hladná a..."

„Na jedlo budeš mať dost' času aj neskôr. Teraz sa musím stretnúť s ostatnými mužmi. S mojimi lankónskymi bojovníkmi," zdôraznil a nasilu ju ťahal za sebou.

Z kamenného domca práve vyšiel Daire. Bol iba v nohaviciach, hrud' a široké plecia mal obnažené. Jura pocítila nutkanie rozbehnúť sa k nemu, ale nemohla sa vymaniť z Rowanovho pevného zovretia.

„Ty pod' tiež so mnou!" prikázal Rowan Dairemu a pokračoval v chôdzi. Ani sa neobzrel. Vedel, že Daire ho poslúchne. Rovnaký príkaz dal aj Cilean. Všetci štyria spoločne vošli do domca, ktorý patrila Jurinej tete.

Rozospatá dedina sa začala prebúdať k životu. Rowan všetkým prikázal, aby sa vrátili do posteľe. V zadnej izbičke zapálil sviečku a pozorne sa zahľad do očí každému, koho pozval na túto malú poradu.

„Brita a okolo stopäťdesiat Vatellčanov čaká na druhej strane rieky. Priviedol som ich, aby si spomedzi Irialčanov vybrali manželov a manželky. Brita s tým súhlasí, ale má jednu podmienku. Chce sa stať mojou ženou," oznámil.

Cileanine oči sa rozšírili a zvedavo pozrela na Juru, ktorá uprene hľadela na svoje ruky zložené v lone.

Daire ihneď vyskočil. „Ja sa ožením s Jurou! Budem vládnuť Vatellčanom a ona sa stane našou kráľovnou."

Jura sa naňho vdáčne usmiala.

Rowan sa medzi nich postavil a pozrel Dairemu priamo do očí. „Neožením sa s Britou! Nezavrhnem Juru. Jura už nie je panna. Je žena a ja ju neopustím."

Sklúčený Daire si sadol vedľa Cilean.

Rowan chodil hore-dolu po izbe. „Myslím, že aspoň načas sa mi podarí udržať Britu v dobrej viere, že šiju vezmem. Medzitým by sa mohlo uskutočniť niekoľko svadobných obradov. Potom ju predstavím Brocainovi, ktorý by sa s ňou mohol oženiť."

„Ty chceš, aby si moja matka vzala toho odporného starca?" vyskočil Daire.

Cilean mu chláholivo položila ruku na plece. „Brocain už má ženu. Minulý rok mala dvanásť. Myslím, že nevymení mladé nepoškvrnené dievčatko za štyridsaťročnú zrelú ženu." Na chvíľu sa zamyslela. „Yaine, náčelník Faerčanov je slobodný."

„Musel by mať veľké bohatstvo a byť poriadny chlap, aby Britu uspokojil," povedal Rowan.

„Nezabúdaj, že moja matka je kráľovná. Nemôžeš jej jednoducho prikázať, aby sa vydala za akéhosi faerského starca. Ani keby bol kráľom."

„Ty mlč! Tvoja matka prikázala, aby Juru zavraždili," povedal Rowan. V Daireho očiach zazrel zúrivy záblesk. Stvrdol mu pohľad.

„Skúsím odviesť Britu k faerskému vládcovi, ale potrebujem vašu pomoc," obrátil sa Rowan na ostatných.

Jura sa zarazila. Je to ten istý muž, ktorý sa nebál celkom sám vkročiť na vatellské územie?

„Unesiem ju proti jej vôli. Musí to však vyzerat', že so mnou ide dobrovoľne. Nechcem kvôli nej vyvolať konflikt. Je dosť silná a potrebujem jej silu spútať.'"

„A čo ak sa spojí s Yainem proti nám?" ozvala sa Cilean. „Dúfam, že vtedy už budú naše dva kmene pokrvne spojené. Potom bude mať oveľa menší vplyv ako dnes," presviedčal ich unavený Rowan. „Prišla aj so svojou osobnou gardou. Dúfam, že niektoré členky iriatskej ženskej gardy sa s nimi zosobášia. Muž si potom dvakrát rozmyslí, či bude robiť prieky svojej žene. Môžem to potvrdiť z vlastnej skúsenosti." Pretrel si unavené oči. „Daire, Cilean a Jura pôjdu so mnou a pomôžu mi odprevadiť Britu k faerskému vodcovi."

Cilean sa prekvapene pozrela najskôr na Juru a potom na Rowana: „Ty chceš, aby ťa sprevádzali dve ženy?"

„Daire i ja potrebujeme, aby nám niekto kryl chrbát," odsekol a zdvihol hlavu.

Cilean sa usmiala: „Rozumiem. Rada sa k tebe pripojím. Si si istý, že nás Yaine prijme? Budeme sa aj maskovať?"

„Nie, najskôr vyšlem posla. Poilenčana alebo Ultenčana. Prinesie Yainemu správu, že iriatský kráľ mu privádza kráľovskú manželku."

Skôr ako ktokoľvek zareagoval, rozleteli sa dvere a do izby vtrhla Lora. V purpurových zamatových šatách vyzerala skvele. Rovné vlasy jej splývali na pleciah.

„Rowan!" vykrikla, vrhla sa k svojmu bratovi a tuho ho objala. „Mala som o teba strach. Montgomery mi povedal, že si sa vydal za ľúbostným dobrodružstvom. Vedela som, že klame. Čo sa stalo? Nie si zranený?"

Rowan sa na sestru nežne usmieval, jemne ju hladkal po vlasoch a bozkával na líca. „Bol som na vatellskom území. Priviedol som Britu a jej ľudí, aby si vybrali svojich partnerov spomedzi Irialčanov. Vôbec si sa o mňa nemusela strachovať."

„Ale ja som mala veľký strach. Bol si na to celkom sám, navyše si musel ochraňovať túto ženu, ktorá sa ti určite pletla do cesty," fľochla na Juru.

Jura sa nadvihla, chcela zaprotestovať, ale Rowan ju predbehol.

„Jura mi neprekážala, naopak, viackrát mi pomohla a zachránila mi život." Pritiahol si Loru bližšie a ponad sestrino plece hľadel na Juru. „Strýko Rowan?"

Všetci upreli zrak k dverám, v ktorých stál v nočnej košeli a končistej čiapke malý Phillip. Rukami si pretieral ospalé oči. „Konečne si sa vrátil."

Rowan pustil sestru a kľakol si, aby sa privítal so svojím synovcom.

Phillip sa rozbehol k strýkovi, ale keď si všimol Juru, zvrtol sa najprv k nej. Jura ho vzala na ruky a pohládila. Usmial sa na ňu a spokojne jej zaspal v náručí. „Zo všetkých..." začala Lora, no Rowan ju prerušil.

„Nechaj ho, tiež mám chuť ísť do postele. Ráno sa poradíme o ďalších plánoch." Vstal a chcel vziať chlapca, ale Jura ho nechcela pustiť z náručia. „Dnes bude spať so mnou," vyhlásila nakoniec.

Rowanovi sa v tvári mihol záblesk hnevu. Znamenalo to, že dnes opäť nebude spať s ním. Vstal a spolu s Lorou vyšli z miestnosti.

Keď odišli, Cilean sa naklonila k Jure. „Vidím, že vzťahy medzi vami sa nezlepšili. Predpokladala som, že..."

„To je zbytočné. Angličan nás nikdy nepochopí."

„Hmm," zareagovala Cilean. „Myslím, že sa zmenil. Predtým nechcel vziať na výpravu nijakú ženu, teraz si nás vybral obe. Asi pochopil, že aj my môžeme byť užitočné a ochránime mu chrbát."

Jura opatrne vstala, aby nezobudila Phillipa. „Je tu niekde dosť miesta, kde by sme sa obaja mohli vyspať? *Zajtra*, keď sa stretneme s Britou a jej družinou, budeme potrebovať veľa síl."

Cilean prikývla a zaviedla priateľku do vedľajšej chalupy, kde bolo pripravené lôžko.

Jura sa ráno prebrala na to, že ňou ktosi silno lomcuje. „Odchádzam po Britu a ostatných Vatellčanov. Ako kráľovná sa so mnou musíš zúčastniť na svadobných obradoch," triasol ňou Rowan.

„A byť svedkom pri zrode ich nešťastia," zamrmľala rozospatá Jura. Zobúdzajúceho sa Phillipa stále držala v náručí.

Rowan ju nechal osamote, aby sa mohla obliecť. Lora si medzitým prišla po syna. Na Juru ani nepozrela.

Keď Jura vyšla z domu, zavetrila vo vzduchu neurčité napätie. Dedina bola ako vymretá, na ulici ani človečika. Vyzeralo to, akoby sa Boh rozhodol povolať všetkých obyvateľov dedinky k sebe. Jura našla na stole kus chleba a cestou k rieke ho pomaly prežúvala.

Pri rieke sa jej naskytol desivý pohľad. Všetci Irialčania, umytí a v čistých šatách, stáli zoradení na brehu. Nikto neprehovoril ani slovo. Nebolo počuť zaplakať ani dieťa, zmĺkli dokonca aj psy. Všetci sledovali príchod Vatellčanov.

Prichádzali na koňoch, niekedy aj dvojmo. Iní zase v kočoch či v malých vozoch. Jura si pamätala, ako mnohí z nich, najmä ženy, celý týždeň prelievali slzy v obavách, čo ich čaká. Teraz boli ich tváre navonok pokojné, nebolo v nich ani stopy po špinavých šmuhách *rozmazaných* slz. Aj Vatellčania boli upravení, niektorí mali šaty ešte vlhké od prania. Vlasy, mokré od raňajšieho kúpeľa, mali začesané dozadu. Sedeli vzpriamení na koňoch či kočoch a uprene pozorovali zástup Irialčanov na druhom brehu rieky.

Jura si zastala za zástup svojich ľudí.

„Pozri na ten tretí voz. Keby som si mohla vybrať, určite by som si vybrala toho," zašepkala žena vedľa nej.

„Ja nie. Mne sa páči ten, na čiernom koni. Vidiš jeho lýtko? Sú plné sily," oponovala druhá.

Jura sa usmiala. Pomaly prechádzala popri zástupe čakajúcich Irialčanov. Ľudia sa pomaly osmeľovali. Ukazovali si navzájom partnerov, ktorí sa im videli sympatickí.

Deň sa zdal teplejší ako obyčajne. Na Jurinej šiji a hornej pere sa objavili malé kvapôčky potu. Zrazu sa jej z pamäti vynoril deň, keď prvý raz stretla Rowana. Vtedy mala oblečenú len tuniku. Rowanove bedrá zahalovala iba skromná zásterka. Sedela na jeho hrudi a cítila, ako jej jeho ruky putujú po stehnách, prechádzajú po hladkom brušku až k pevným prsiam. Jeho horúce pery..." „Jura!"

Z krátkeho snenia ju prebrala Cilean. „Si priveľmi ďaleko," povedala. „Nikto si ťa nevyberie." Jura sa pozerala, ako sa prvá skupina Vatellčanov brodila cez riek. Rowan s Britou klusali na čele zástupu. Ešte pred niekoľkými týždňami Jura nenávidela jeho svetlé vlasy, ale teraz jej prichodil ako jediná žiarivá hviezda na tmavej oblohe. Od Lankónčanov sa nelíšil iba odtieňom svojej pokožky - bol lepšie stavaný a mal širšie plecia. Kedysi si myslela, že pod tunikou skrýva zavalité telo. Odvtedy sa niekoľko ráz presvedčila, že na ňom niet ani štipky zbytočného sadla. Len ocelové svaly, vypestované dlhoročným tréningom. Vedela, ako chutí dotyk jeho tela.

Priateľkin smiech ju opäť vrátil do skutočnosti.

„Viem, že je zvláštny, ale v posteli ťa určite nesklame," znalecky prehodila Cilean.

Jura sa obrátila. „Ale prosím ťa, v posteli je z neho nemešlo," odvetila Jura. Vo vzduchu cítila vlhkosť, ktorá jej vnikala do pľúc. „Jedli vôbec títo ľudia? Majú za sebou dlhú cestu, musia byť vyhladnutí a unavení."

„Áno. Určite sú poriadne vyhladovaní. Rowan sa rozhodol, že príslušníci oboch kmeňov spolu strávia jeden deň a večer si každý vyberie partnera," povedala Cilean a neprestávala sa usmievať.

„My? Vari sa aj ty chystáš dnes večer vydávať?" spýtala sa prekvapená Jura.

„Prečo nie, ak nájdem niekoho, kto sa mi bude pozdávať. Medzi členmi kráľovnej gardy je niekoľko veľmi sympatických mužov. No chcem ísť spolu s Rowanom k Yainemu a môjmu novému manželovi určite nedoprajem toľko radosti, aby zostal bez dozoru týždeň po svadbe. Poď, dáme sa do práce. Pozri, nikto ešte ani oheň nerozložil."

Jura bola vďačná za malé rozptýlenie. Nechcela, aby si Rowan myslel, že ho potajme sleduje. Keď cválal okolo, tvárila sa, že je naplno zaujatá odvádzaním ľudí od rieky k ich domovom.

Bol to naozaj výnimočný deň. Nikdy predtým Irialčania a Vatellčania nestrávili spoločne v mieri celý deň. V minulosti sa stretli vodcovia oboch kmeňov a raz sa dokonca Irialčania, Vatellčania a Faerčania zjednotili v boji proti Hunom. Keď sa skončila vojna, syn faerského kráľa zavraždil brata vatellského panovníka. Oslava spoločného víťazstva sa zmenila na krvavý kúpeľ. Nenávisť medzi kmeňmi sa potom ešte prehĺbila.

Dnes členovia oboch kmeňov príjemne trávili deň v iriatskej dedine. Spočiatku stáli bezradní Vatellčania v hlúčiku, nevediac, čo majú robiť. Irialské ženy sa pustili do varenia, kým muži im stáli za chrbtom, aby ich v prípade nebezpečenstva mohli chrániť.

„Mali by sme niečo urobiť, nejako im pomôcť, aby sa osmelili,“ začula Jura hlas Rowanovej sestry. Lora stála, ako vždy, neďaleko svojho brata.

„Rowan, musíš mi prekladať. Moja lankónčina je ešte slabá. Mali by sme týchto ľudí posmelit’.“

Rowan zdvihol zrak a jeho oči sa stretli s Jurinými. Modré oči mu stmavli a takmer sa schovali za ťažkými viečkami. Juru obľial studený pot.

„Jura ti bude prekladať,“ oznámil sestre Rowan.

Lora sa zatvárala kyslo. „Radšej by mi mohol pomôcť Xante.“

„Bude ti prekladať Jura,“ zopakoval Rowan tentoraz dôraznejšie.

Jure sa vôbec nepozdávalo, že ju nútia vyhovieť nevlastnej sestre, ale v duchu cítila, že Lora má pravdu. Musia niečo vymyslieť. Pochybovala, že nevýrazná a pokorná Lora dokáže čokoľvek vymyslieť. Skôr sa nádejala, že sama dostane nejaký nápad.

O hodinu prekvapená Jura zmenila názor. Lora začala organizovať mladých ľudí s autoritou hodnou gardového kapitána. Poslala Vatellčanky pomáhať Irialčankám pri varení. Mužov oboch kmeňov vyhnala do lesa na drevo. Keď si všimla mladého Vatellčana a mladú Irialčanku, ako po sebe hádžu nesmelé pohľady, vyslala ich na rybačku. Obaja mali zrazu tak naponáhlo, že im neprekážalo ani to, že si nevzali rybárske náčinie.

„Ako budú loviť?“ čudovala sa Jura.

Lora sa pozrela na svoju sestru s tajuplným ohníkom v očiach. Jura pochopila a rozosmiala sa. Zrazu sa dôverne naklonila k Lore a tajnostkársky zašepkala: „Vidíš tú mladú dievčinu, budúcu členku ženskej gardy? Tú s tým červeným lemovaním na tunike. Pamätáš sa, ako statočne bojovala v honóriu? Zdá sa mi, že sa jej páči jeden z členov Britinej stráže.“

„Aha, myslíš toho ramenatého mládenca s dlhými nohami?“ spýtala sa Lora.

„Cestou som si všimla, že na úpätí hôr už dozrievajú černice. Bolo by ich treba pozbierať,“ odvetila Lora.

Obe ženy sa veselo zasmiali, keď videli novú dvojicu uberať sa naznačeným smerom.

Jura s Lorou si potom spoločne vydýchli. Ich životy sa ničím nepodobali. Jura strávila väčšinu života v spoločnosti chlapov. Mala veľa mužských návykov. Naučila sa naostriť si kopiju, ale variť či viesť domácnosť vôbec nevedela. Lora, naopak, poznala iba ženskejšie stránky života. Keď ju trápili nevlastní bratia, utekala za Rowanom, aby ju ochránil. Jura bola schopná odrať z kože každého chlapa, ktorý by sa k nej odvážil čo len priblížiť proti jej vôli.

Lora sa obávala, že Jura sa nevie starať sa o domácnosť. Jura zasa pohrdala Lorinou slabosťou a bezbranosťou. Dnes sa obe presvedčili, že každá z nich má iné schopnosti. Spojilo ich to, čo spája všetky ženy - túžba vyrozprávať sa.

Jure sa nová úloha začínala páčiť. Starý Thal by určite pohrdlivo frflal, keby mu Jura hovorila o romantických ženských predstavách, ale Lora bola unesená ich úlohou romantických dohadzovačiek.

„Pozri na tých dvoch. Pekný párik, všakže?“ ukázala Lora.

„To dievča je priadka,“ kývla Jura. „Mali by sa ísť pozrieť, či má dost priadze.“

„To je dobrý nápad, Jura. Ide ti to naozaj veľmi dobre. Nikdy by som si nepomyslela, že z teba bude taká dobrá dohadzovačka,“ pochválila ju Lora. „Dnes bude jasná noc, mesiac je v splne. Všetky mladé páry sa budú prechádzať na brehu rieky. Budú sa držať za ruky. Pripomína mi to vlastnú svadbu.“

Jura hľadela na hviezdnu oblohu a želala si, aby aj jej dnes dvoril nejaký muž. Keď ju Daire kedysi dávno požiadal o ruku, priniesol jej dvadsať nových šíпов. Dnes by dala prednosť kytici lúčnych kvetov.

„Povieme Rowanovi, aby dnes vytiahol lutnu. Pozná veľa pekných piesní," prehodila Lora.

„Čože? On vie hrať? A spievať? Vlastne máš pravdu, hral predsa aj Brite," smutne odvetila Jura a spomenula si na nepodarený večer.

Lora na sestru nevľúdne *zazrela*. „Tebe ešte nezaspieval? Nezahral ti pri svite luny romantické piesne o láske a túžbe?"

„Jediné vyznanie, ktoré som od neho počula, bolo, keď mi povedal, že som krajšia ako akási slúžka."

Lora si sestru pozorne premerala.

„Možno som sa mýlila. Prečo mu nechceš dať to, čo žena dáva svojmu mužovi?"

„Cilean mala byť kráľovná. Bola by oveľa lepšia kráľovská manželka, ako som ja."

Lora jej položila ruky na plecia. „O tom nie som presvedčená."

Obe boli zábrane do rozhovoru, ani si nevšimli, keď sa k nim priblížil Rowan.

„Mám dojem, že si celkom dobre rozumiete," vyhlásil s typicky chlapeckým nadradeným tónom, ktorý používajú muži, keď sa zabávajú na úkor žien.

Lora skrivila tvár. „Tvoja žena pre teba riskovala život a ty si si nenašiel ani chvíľu času, aby si ju potešil hrou na lutne," zaútočila na brata. „Ani si sa nepochválil, že si hral Brite. Pozri na tú pobehlicu. Aj teraz si sedí v bujarej spoločnosti mužov a ty sa k nej správaš lepšie, ako k vlastnej žene. Akoby si sa s ňou chcel oženiť. Juru by si mal ihneď požiadať o odpustenie. Pod', Jura, ešte máme prácu."

Jura sa nechala odtiahnuť, ale v duchu sa cítila veľmi dobre, priam vynikajúco. Odrazu mala pocit, že aj Lora má v zálohe silné a účinné zbrane. Jej zbrane však neboli kované z ocele. Jura zrazu pocítila k Lore úctu.

Neskoro popoludní sa na hlavnom námestí dediny pod ťarchou dobrôt prehýbali stoly nadchádzajúcej hostiny. Všade vládla vynikajúca a uvoľnená nálada. Ozýval sa smiech. Skrytý pocit očakávania zachvátil všetkých bez rozdielu. Deti inštinktívne vycítili, že sa čosi chystá. Bezstarostne sa smiali a nahánali. Nikto ich neokrikoval, nikomu neprekážalo, že behali okolo hrncov plných horúcej polievky. Postarší Irialčania s hrdosťou hľadeli na mladých, ktorí zo seba nespúšťali oči a chichotali sa pri náhodných dotykoch.

A mladí sa nedali zahanbiť, bezstarostne sa obchytkávali. Dievčatá sa akoby náhodou nakláňali cez chlapcov, pričom sa prsiami dotýkali mužných pliec. Chlapci sa roztopašne načahovali za všeličím a úplnou náhodou tu predlaktím, tu ramenom zavadili o ženské prsia. Každú chvíľu niekomu niečo vypadlo. Spustil sa na kolená a dlho šmátral pod stolom, aby si dokonale prezrel poklady, ktoré sa pod stolom ukrývali. Mladí sa vzájomne prekárali, potľapkávali a pred začiatkom hodov boli všetci rozpálení nielen vďaka teplému slniečku.

„Si ešte voľná?" spýtal sa Jury mladý, vysoký a veľmi sympatický Vatellčan. „Ak sa naša kráľovná vydá za vášho kráľa, budeš voľná, nie?" naklonil sa k nej, až pocítila na krku jeho roztúžený dych. „V mojom náručí ľahko zabudneš na toho Angličana."

Jura sa naňho usmiala a nastavila mu pery.

Kým stihla dokonať úmysel, zdrapili ju mocné ruky a odtiahli nabok. „Čo to vyvádzaš? Myslel som si, že si s Lorou," osopil sa na ňu rozzúrený Rowan.

„A ty si mal byť s Britou. Už ste si riadne naplánovali svadbu?"

Pevne ju držal za ruku a ťahal k tetinmu domu. „Musíme sa porozprávať." Keď sa ocitli sami v zatvorenej izbičke, Rowan sa k nej naklonil. „Podarilo sa mi presvedčiť Britu, že ťa nemôžem odvrhnúť, kým nebudú spečatené svadobné obrady. Kristeježiši, nenávidím klamstvá. Budem sa musieť kajať za svoje hriechy. Myslím, že som našiel riešenie, ktoré nám aspoň na čas pomôže - tvoj brat."

„Geralt? Čo s tým má, preboha, Geralt?"

„Kým si robila úspešnú dohadzovačku roztúženým mládencom a devám, ja som trochu pozoroval, čo sa navôkol deje. Geraltovi sa Brita páči. Neviem, či ho na nej priťahuje jej krása, alebo moc. Mám taký dojem, že sa s ňou chce spojiť, získať moc a neskôr sa ma možno aj zbaviť. Nie, neprotestuj! Je to len môj predpoklad. Chcem tým len povedať, či si myslíš, že by mohol zvládnuť takú nenásytnú ženu ako Brita?"

Jura naňho chvíľu nechápavo hľadela. „Pochybuješ o jeho mužskej sile?" spýtala sa ho so zaťatými zubami. „Pýtaš sa ma, či je schopný uspokojiť ženu. Určite lepšie ako ty. Mal už veľa žien. Pokiaľ viem, ani jedna sa ešte nestážovala."

Jurina reakcia Rowana šokovala. „Jura, čo to do teba..." začal. Zarazil sa a hľadel na ňu s nemým úžasom. Po chvíli sa spamätal. „Aspoň raz sa nehádajme. Brite som povedal, že dnes s ňou nebudem spať. Je však veľmi... nástojčivá. Myslel som, že by sme jej niekoho zdatného mohli dohodiť."

„Máš guráž, Angličan," povedala Jura.

Obrátil sa k nej. „Je to zvláštne. Chcem ovládať celú krajinu, ale neviem zvládnuť vlastnú ženu. Dnes... dnes sa bude vo vzduchu poriadne iskriť. Naokolo sa bude potulovať množstvo láskychtivých dvojíc, ktoré budú tráviť prvú spoločnú noc. Brita bude všetkým znepríjemňovať život, ak neuspokojíme jej chůtky. Toho sa obávam. Musím nájsť tvojho brata," vysvetľoval Rowan.

Keď odišiel, Jura zostala sedieť v tmavom rohu izby. Ako nádherne začala ich známosť na brehu rieky, a kde teraz skončila.

Keď sa dvere opäť otvorili, ani sa nepohla.

„Jura?" začula Lorin hlas. Neodvážila sa zdvihnúť zrak.

Lora si všimla Juru schúlenú v rohu miestnosti a zrazu jej dievčať a prišlo ľúto. Spomenula si, ako protestovala proti tomu, aby sa Jura stala Rowanovou ženou. Uvedomila si, že sa ju nikdy neusilovala pochopiť. Až keď sa Jura s Rowanom vybrali za Britou, strávila Lora veľa času so Cilean, ktorá jej porozprávala všetko o honóriu. Cilean jej rozprávala, ako Jura urobila všetko pre jej víťazstvo. Povedala jej aj o tom, ako ranená v rozhodujúcom zápase omdlela a Jura sa stala víťazkou proti vlastnej vôli. Lora sa porozprávala aj s Dairem. Pýtala sa najmä na Geralta a uvedomila si, že Jura má svoju pravdu, keď spochybňuje Rowanovo právo na kráľovské žezlo. Jura, prirodzene, vôbec netušila, že Rowana celý život viedli a cvičili tak, aby sa raz stal dobrým kráľom.

Lore sa podarilo od Cilean vytiahnuť aj to, kam Jura s Rowanom zmizli. Od tej chvíle žila v ustavičnom strachu, ktorý sa miešal s hnevom na Juru. Obávala sa, že mladé dievča bude jej bratovi len na obtiaž. Našťastie, obaja sa vrátili v poriadku. Rowan dokonca pripustil, že Jura mu výdatne pomáhala. Neskôr Rowan svojej sestre detailne opísal strasti ich dlhej púte.

Lorin názor na Juru sa zmenil. Čiastočne k tomu prispel aj malý Phillip, ktorý Juru zbožňoval. Všade ju prenasledoval a Jura trpezlivo odpovedala na jeho všetečné otázky. Nikdy ho nezahriakla ani neodohnala.

Lora nakoniec musela na Rowanov príkaz stráviť so svojou nevlastnou sestrou celý deň. Večer s prekvapením zistila, že *začína* k Jure pociťovať určité sympatie. Zdalo sa, že Jura nepodlieha návalom žiarlivosti ako ženy v Anglicku. Naoko si vôbec nevšímala, ako Rowan obletoval Britu, a neprekážalo jej, že sa usmieval na iné ženy, mladé Vatellčanky a Irialčanky.

Zatiaľ čo sa zabávali dohadzovaním, vyhl'adávali dvojice mladých ľudí a vymýšľali rôzne spôsoby, ako im dopriať samotu, Lora myslela na to, ako dať dohromady Juru a Rowana. Vedela, že formálne sú zosobášení, nikdy ich však nevidela osamote v dôvernóm rozhovore dvoch zamilovaných ľudí. Odišli a vrátili sa ako dvaja cudzinci.

Zvečerievalo sa. Každý mládenec už mal dievča a všetci sa pripravovali na veľký svadobný obrad. Lora si všimla, ako Rowan násilím vytiahol Juru zo zhľuku mladých ľudí. Nevyzeralo to ako prejav lásky, či hnevu zamilovaného muža. Pripomínalo to skôr zlosť otca na malé rozmazané dievčatko.

Lora si zbierala všetky svoje schopnosti dohadzovačky. Vyhľadala Xanteho a požiadala ho, aby Rowanov stan postavil ďalej od tábora, niekde pri brehu rieky. Najmä aby bol na tichom, osamotenom mieste. Potom vyčkala, až Rowan vybehol z kamenného domu, kde sa radil s Jurou. A teraz tu stála, v rozpakoch hľadiac na kedysi hrdé dievča, ktoré vyzeralo opustene a malo sklonenú hlavu.

Lora nestrácala čas. „Pod' so mnou," stroho vyzvala Juru.

„Čože?" zažmurkala prekvapená Jura.

„Povedala som, že máš ísť so mnou," zopakovala Lora.

„Niečo sa stalo? Je niekto ranený?"

„Áno, tvoj muž ťa potrebuje. Lankónia potrebuje kráľovnú. Ty potrebuješ deti, o ktoré sa budeš starať. Myslím na tvoje vlastné deti, skôr ako mi ukradneš to moje. Potrebuješ presne to, čo ti chcem ponúknuť."

„Nerozumím ti."

„Porozumieš. Teraz už pod'. Máme veľa práce."

Jura sa podvolila a poslušne vykročila za Lorou do jej príbytku, ktorý bol v domci osamelého roľníka. Škatule a truhlice boli naukladané až po strop. Lora zakričala na mladého Montgomeryho, aby konečne prestal flirtovať a prišiel jej pomôcť s ťažkými truhlicami.

„Oblečiem ťa ako ozajstnú Angličanku," povedala Lora nakoniec.

Jura od prekvapenia cúvla. „Nikdy na mňa nenavlečieš tie vaše handry stiahnuté v páse. Ak niekto zaútočí, nebudem sa môcť brániť."

„Jediný, kto na teba dnes v noci zaútočí, bude tvoj vlastný muž," odvetila Lora a zvrtila sa na nečakaný zvuk. „Hej, Montgomery, ty nemáš čo robiť, len počúvať za dverami?" Podišla k Jure. „Daire ťa kedysi požiadala o ruku, ak sa nemýlim? Prečo to urobil?"

Jura sa pri tej spomienke usmiala. „Porazila som ho v streľbe z luku." Lora i Montgomery od údivu stratili reč.

Prvá sa spamätala Lora. „Medzi anglickým a lankónskym dvorením je priepastný rozdiel. Nevieť si predstaviť Angličana, čo by požiadal o ruku dievča, ktoré ho práve porazilo v súboji."

„Aj žena sa o seba musí vedieť postarať."

„Dobre, ale niekedy musí byť aj nežná a milá. A ty budeš dnes večer nežná a milá. Montgomery!" sčista-jasna zarevala Lora. „Už si konečne otvoril tú truhlicu?"

Chlapec, očividne fascinovaný tajomstvami ženských rozhovorov, sa dosiaľ trápil s dubovou kovanou truhlicou. Keď ju konečne otvoril, Lora sa v nej začala prehŕňať. Nakoniec vybrala nádherné zaфіrovomodré šaty z jemného zamatu.

„To sú moje najkrajšie a najdlhšie šaty. Myslím, že ti sadnú ako uliate."

Jura cúvla, akoby jej ktosi podával pohár s jedom. Zapadajúce slnko znenazdajky osvetlilo zamat a Jura sa odvážila pristúpiť bližšie. Nikdy predtým nevidela takú nádhernú látku. V duši sa jej odrazu prebudila ukrytá ženskosť a bolestne *zatúžila* zahaliť sa do tej nádhery.

„Ja... Nemôžem si to obliecť..." váhavo protestovala. „Myslíš, že tvojmu bratovi sa v nich budem páčiť? Myslíš, že je to preňho dôležitejšie, ako dobre strieľať?"

„Keď ťa v týchto šatách uvidí, kľakne pred tebou na kolená a odprosí ťa za každé zlé slovo, čo ti kedy povedal." Lora kládla dôraz na každé slovo.

Jura jej vytrhla šaty z rúk. „Dobre, tak začnime!"

Vyhнали Montgomeryho z izby a pustili sa do práce.

Jura nikdy predtým nevidela takú nádhery. Vždy nosila voľnú tuniku a široké nohavice. Len občas mala slávnostný lankónsky odev. Ten sa však až priveľmi líšil od šiat, do ktorých sa teraz odievala. Obzerala si priliehavú vestu, ktorá sa zväzovala na bokoch. Lora jej vysvetlila, že je to taliansky brokát. Na vestu sa odieval bohato zdobený hrubý kabát, ktorý mal na bokoch zástrihy a zvýrazňoval štíhly pás a boky.

Jurine rozpustené vlasy sa jemne vlnili a siahali až po pás. Lora jej vybrala jednoduchú zlatú čelenku a namiesto masívnych bojových sandálov elegantné topánočky.

Keď skončila, odstúpila a skúmavo pozrela na svoju nevlastnú sestru „Dobre, veľmi dobre," zamrmala. „Vyzeráš úžasne."

„Vyzerám... vyzerám dobre? Tak dobre ako Brita?" s obavami sa spýtala Jura.

Lora sa rozosmiala. Jura nemala predstavu o svojej skutočnej kráse, ani o sile, ktorú jej táto krása dávala. Krása pre ňu znamenala dobre strieľať, jazdiť na koni a chrániť v boji mužov chrbát. Ženská krása jej však poskytovala úplne novú, nepoznanú moc.

„Brita ti nesiaha ani po členky," skonštatovala Lora. Toto prirovnanie vyvolalo na Jurinej tvári úsmev.

„Teraz sa pekne vyberieš a pôjdeš za srdcom, ktoré ťa privedie priamo do náruče svojho muža. Neponáhľaj sa, kráčaj pomaly, aby si ťa každý mohol poriadne obzrieť. Vyhl'adaj Rowana a povedz mu, že po svadobných obradoch ho budeš čakať v jeho stane. Neprezrad' mu, kde je jeho stan. Nech ho sám hľadá. Jednoducho mu povedz, že ho tam budeš čakať. Nič viac. Keby s tebou chcel rozprávať o osude Lankónie alebo o vatellskej kráľovnej, nevšímaj si to a povedz mu, nech si vezme lutnu a príde na určené miesto. Potom sa jednoducho zvrtni a odíď. Rozumieš? Nedovoľ mu, aby ťa ovládal."

„Ja tým vašim obyčajom vôbec nerozumiem," rezignovane povedala Jura.

„On zasa nerozumie lankónskym ženám. Nevie, ako ste sa vy dvaja vlastne spoznali. Ale stavím sa, že ani jeden z vás sa neoddával bojovým hrám. Mám tušenie, že ste sa venovali iným zábavkám."

Jura sa pri tej spomienke usmiala. „Máš pravdu."

„Teraz už choď a čo najskôr sa mu ukáž. Pamätaj, že si veľmi pekná. Nie, ešte lepšie, nechaj, nech ti muži dávajú pohľadom, posunkami najavo, že sa im páčiš. A teraz utekaj," postrčila ju Lora. „Čoskoro sa začnú svadobné obrady a Rowan ich musí posvätiť. Xante ťa potom odvedie k Rowanovmu stanu. Som si istá, že môj brat nebude strácať ani chvíľu a nájde si ťa, len čo sa obrady skončia."

„A čo potom?" spýtala sa Jura. Mimovoľne chcela oddialiť chvíľu, keď bude musieť vyjsť z izby. V úzkych šatách a vysokých šnurovacích topánkach sa cítila nesvoja.

Obávala sa, že pri prvom kroku sa do nich zapletie a spadne. Bez svojich zbraní sa cítila bezmocná a zraniteľná. Chýbal jej nôž, ktorý vždy máva zavesený na páse a cez plece prevesený tulec s lukom. Nijaký meč, štít ani kopija, ktoré by jej poskytli ochranu pri nepriateľskom útoku.

„Pošlem služobníctvo s jedlom. Ty budeš sedieť v kresle, vychutnávať Rowanovu hru na lutne a počúvať jeho spev. Nehľad' na mňa tak vyľakane. Nejdeš predsa na popravu."

Jura sa pokúsila o chabý úsmev. „Radšej by som stála zoči-voči štyrom Zernačanom."

„Bež už," Lora ju neľútostne vystrčila zo dverí.

Jura cítila, že srdce jej bije až kdesi v hrdle. Vyšla do tmy. Tušila, že Rowan bude pri Brite, ktorá sa usadila vo vyrezávanom kresle vo východnej časti námestíčka, aby ju všetci dobre videli a aby aj sama mala dobrý výhľad. Cesta sa Jure videla takmer nekonečná. Upierala oči do diaľky a vzpriamene, sústredene vykročila.

Ihneď upútala pozornosť ľudí. Najskôr sa jej zdalo, že na ňu hľadia ako na blázna. Postupne podľa výrazu ich očí pochopila, že je to obdiv. Jej chôdza sa stala istejšou. Ženy, dokonca aj tie najväčšie krásavice, ktoré si už chránili svojich vyvolených, na ňu zamračené hľadeli. Muži takmer do jedného civeli s otvorenými ústami.

„To je predsa Jura," počula obdivný šepot. Akoby ju nikdy predtým nevideli.

Jura sa vyrovnala, na tvári sa jej dokonca mihol slabý úsmev. Uvedomila si, že obdiv je vlastne veľmi príjemný pocit. Pomaly kráčala smerom, kde tušila, že nájde Rowana.

Naozaj bol blízko Brity, našťastie ju neobskakoval ako obyčajne. Namiesto neho vedľa nej hrdo sedel Geralt a doslova ju hltal očami. Letmo pozrel na sestru. Jej výzor ho vôbec nezaujal a hneď sa zas venoval vatellskej kráľovnej. Brita zbystřila pozornosť. Prevítala Juru skúmavým pohľadom, ako keď ktosi v boji odhaduje silu nepriateľa. Očami sledovala sokyňu, ako sa pomaly blíži k anglickému princovi.

Rowan sa tváril, že s Dairem hovorí o čomsi veľmi dôležitom. Vôbec nevenoval pozornosť rozruchu, ktorý Jura svojím príchodom spôsobila.

Daire zdvihol zrak, zvedavý, čo sa deje, ale keď zbadal Juru, obrátil sa späť na Rowana. Zrazu si uvedomil, že Jura je celkom iná. Obrátil sa tentoraz na ňu a vyvalil oči. Naposledy tak vyzerá, keď ho Jura porazila v streľbe z luku. Vtedy bol na ňu pyšný. Dnes... dnes je celkom iná. Úplne zmenená. Božsky krásna.

Rowan videl, že Daire sa zbytočne rozptyľuje a nepočúva ho. Nahnevalo ho to a mimovoľne pozrel rovnakým smerom.

Len čo Jura uvidela Rowanov prekvapený výraz, spadol z nej aj posledný zvyšok neistoty. Oči mu takmer vyliezli z jamôk a ústa mal doširoka otvorené. Bol nevýslovné zmätený a šokovaný premenou, ktorú videl.

Sama bola prekvapená, že nekráča ako inokedy, strojeným, takmer vojenským krokom. Jej chôdza bola vláčna, pomalá. Boky sa jej vlnili v nádherných krivkách. Zrazu sa cítila oveľa istejšia a silnejšia ako kedykoľvek predtým. S prekvapením si uvedomila, že telo jej dáva oveľa účinnejšiu zbraň ako kopija a bojová sekera dovedna.

Rowan nevychádzal z údivu. Hľadel na ňu s otvorenými ústami.

„Po skončení svadobných obradov ťa budem čakať v tvojom stane," povedala tlmeným, ale zvodným hlasom.

Zmohol sa len na nemé gesto súhlasu. Jura sa usmiala a pobrala sa na odchod.

„Jura, kde je vlastne môj stan?" spýtal sa neisto Rowan.

Pozrela cez rameno a usmiala sa. „Musíš ho nájsť. A nezabudni na svoju lutnu. Rada by som si vypočula niekoľko tvojich piesní."

Srdce jej divo tlklo. Pomaly sa obrátila. Na perách jej pohrával víťazoslávny úsmev. Za sebou začula, ako sa nespokojná Brita dožaduje pozornosti. Jura vedela, že tentoraz svoju sokyňu porazila.

Ale nesmie nič pokaziť. Musí svoju úlohu dohrať do konca.

Rowanov stan žiaril prepychom. Na stenách viseli ťažké brokátové závesy a na podlahe ležali hrubé koberce z ďalekej Svätej zeme. Anglický nábytok, stoličky, malý stolík a posteľ dotvárali zariadenie stanu. Pri pohľade na veľkú, páperím vyplnenú perinu, bohato zdobenú výšivkou, Jura pocítila, ako jej od nedočkavosti rumenejú líca.

Sadla si a čakala na príchod svojho muža. Sluhovia prinášali jedlo a významne na Juru žmurkali. „Ako prebiehajú obrady?“ spýtala sa ich Jura. „Mladí milenci už obsadili všetky temné zákutia a manželské posteľe,“ odpovedal jej jeden zo sluhov a žmurkol na ňu. „Princ Geralt dobyl najcennejšiu pevnosť - lôžko kráľovnej Brity.“ Sluhovia s úklonom opustili stan.

Jura sa stále nezmierila s predstavou, že jej brat sa bezhlavo vrhá do pazúrov zákernej vatellskej kráľovnej. Obávala sa, že nijaký muž na svete ju nemôže zvládnuť. Začalo jej vrtáť v hlave, či by sa to nepodarilo Rowanovi. Brita sa predsa zastrájala, že nedovolí, aby sa ľudia jej kmeňa sobášili s Irialčanmi dovtedy, kým sa ona nevydá za Rowana. Avšak dnes večer sa už uskutočnilo niekoľko obradov a Rowanovi sa stále darilo unikáť.

Jura bola pohrúžená do vlastných myšlienok, ani si nevšimla Rowanov príchod. Prišiel potichu. Koňa asi uviazal ďalej od stanu.

„Vari tvoj úsmev nepatrí mne?“ spýtal sa príjemným hlasom.

Pozrela naňho a jej tvár sa ešte väčšmi rozžiarila.

„Dodržal si sľub. Irialčania sa sobášia s Vatellčanmi a Brite sa podarilo získať zatiaľ len skalp irialského princa. Nakoniec z teba bude ozajstný kráľ. Vyzerá to veľmi sľubne.“

Rowan sa zasmial. „Musel som veľa vytrpieť, aby som si konečne zaslúžil toto vyznanie.“ Pomalým krokom prešiel k stolíku, ktorý sa prehýbal pod váhou jedál. „Môžem ťa ponúknuť čašou dobrého vína? Predpokladám, že toto všetko je zo zásob, ktoré som si priniesol z výpravy do Franskej ríše.“

Podal jej vysokú zlatú čašu, hrubo zdobenú opracovanými rubínmi. Chcela sa správať ako pravá Angličanka, hoci ju to pri pohľade na tú nádheru stálo veľa námahy. „Svadobné obrady sa obišli bez problémov?“ „Nie celkom. Myslím, že niektoré páry to nevydržali a oddávali sa milostným hrám ešte pred obradom. Aj ty máš v tom prsty. Vlastne aj Lora,“ uškrnul sa. Sadol si na hrubý koberec a oprel sa o masívne lôžko. Stan poskytoval len veľmi málo priestoru, nevyhnutného pre pohodlie panovníka.

Jura sa zhlboka nadýchla. Ešte stále nevedela, ako byť k Rowanovi milá. Odkedy sa stretli, jednoducho sa hádali.

„Keď sme boli po výcviku unavené, masírovali sme si plecia. Keby si chcel, mohla by som ti dať malú masáž,“ povedala váhavo. V hlase jej zaznela obava, že ju môže odmietnuť.

Rowanova tvár sa rozžiarila a v očiach mu videla vďaku. Oprel sa a podal jej ruku. Klakla si vedľa neho. Zahľadela sa do jeho hlbokých modrých očí. Stále ho držala za ruku. Po prvý raz po dlhom čase sa jej zdal prítiažlivý. Lankónia, Cilean, Daire, právo jej brata na kráľovský trón. Všetko jej v tejto chvíli pripadalo ako vzdialený sen. Rowanove svetlé vlasy ožiarilo svetlo sviečok.

„Mal by si si vyzliecť tuniku a ľahnúť si,“ povedala. Cítila, ako sa jej chveje hlas. Márne zakrývala vzrušenie.

Plamienok v Rowanových očiach sa ešte viac rozhorel. Privrel viečka. Cítila, ako mu pohľad skízol na jej pery. Odložil pohár, odpásal sa a vyzliekol si tuniku. Svetlo sviečok zvýraznilo svaly a vypestovanú hrud'. Na pravom pleci mal jazvu. Jura sa jej nežne dotkla prstami.

Rowan sa pri jej dotyku usmial. „Nedával som pozor a Feilan sa rozhodol, že mi dá príučku.“ Jemne jej vzal ruku do dlane a pobožkal ju na končeky prstov.

„Si nádherná,“ vyriekol. Stále jej bozkával prsty. Potom si ich vložil do úst a jemne ich oblizol. Obsypával jej dlaň bozkami, perami prechádzal po zápästí a pomaly vyhlíňal rukáv jej tuniky. Odrazu cítila jeho pery na ramene, všade.

„Tvoja krása ma zarazila v okamihu, keď som ťa prvýkrát videl. Ale dnes si...”

„Taká krásna ako Angličanky?” zašepkala so strachom. „Takú ženu si si predstavoval?”

Zasmial sa hrdelným smiechom. „Nijaká Angličanka sa ti nevyrovná.” Rukou zabľúdl až k jej lonu.

„Nechceš si odložiť tie nádherné šaty? Môžeš ma pri tom stále masírovať.”

Jura zacítila v tvári nával krvi. Už niekoľko ráz stála pred týmto mužom nahá, ale teraz, vo svetle sviečok a v intimite stanu sa zrazu zahanbila. Podvedome sa bála, že ak poslúchne jeho návrh, skončí to ďalšou bolestnou skúsenosťou. Strach sa však postupne vytrácal. Náhle pocítila vzrušenie. Takmer rovnaké ako pri príprave na boj.

Zhlboka sa nadýchla a zhodila vyšívajú kabátik. Stála v úzkej hodvábnej vestičke. Roky poctivej driny vyformovali jej telo, ktoré sa vlnilo pod záhybmi jemnej látky. Úzky pás zvýrazňoval hrdé, vztýčené prsia.

Rowan sa pri pohľade na ňu zhlboka nadýchol. Usmiala sa. Význam, ktorý tento Angličan prikladal fyzickej kráse, ju odrazu vzrušoval a zároveň jej lichotil. Odrazu vôbec nezáležalo na jej bojovom umení.

„Jura,” zašepkal a priam dychtivo sa na ňu vrhol.

Prípojiť sa k jeho hre sa jej zdalo tou najprírodzenejšou vecou na svete. Pristúpila k nemu. Rowan vedel, že tentoraz ju už nemôže odmietnuť. Odmietnutie by bolo rovnako kruté, ako nepodať pohár vody človeku umierajúcemu od smädu.

Na perách zacítila nežný dotyk jeho úst. Bozkával ju jemne, vôbec sa neponáhľal. Akoby mal more času. Končekom jazyka sa jej pohrával s perami. Jura cítila, ako sa jej telo roztápa. Mohol ju natierať ako maslo. Oddávala sa mu celá, ležala mu v náručí, oči slastne privreté.

Pomaly otvorila viečka a pozrela naňho. Mal privreté oči a pery roztúžené z ich vášnivých bozkov. Nikdy predtým ho takto nevidela. Vždy sa jej zdal zamračený, nevrlý. Teraz videla v jeho očiach túžbu a pokoru zároveň. Rovnako vycítila, že je spokojný. Mohlo to znamenať jediné - jej prítomnosť je to, po čom tak veľmi túži. V tejto chvíli nechce byť nikde inde. Len tu a s ňou. Jure sa divoko rozbúchalo srdce. Pripadalo jej to ako sen. Teda takto vyznáva lásku.

Najskôr sa jej len jemne dotýkal prstami, potom na líci zacítila dotyk jeho teplej dlane. Pohrával sa s jej vlasmi, bozkával na kútiky úst. Potom na očné viečka. Jura ležala bez pohnutia v jeho náručí a oddávala sa láskaniu. Srdce jej bilo čoraz rýchlejšie. Kto by si pomyslel, že tento muž, ktorý obstál v najťažších bojoch, zdanlivo krutý a drsný, vie byť nežný a láskavý?

Znova ju pobožkal na ústa. Tentoraz mu bozk opätovala. Tuho ho objala a pritlačila sa prsiami, ukrytými pod hodvábnou látkou, na jeho obnaženú horúcu hrud’.

„Jura, láska moja,” zašepkal. Na krku cítila jeho horúce pery.

Srdce jej divo búšilo, tislo sa jej von z hrude, až mala obavu, že sa zadusí. Cítila, ako sa jeho ruky dotkli šnúrok odevu. So šikovnosťou lutnového virtuóza ich rozviazal.

Zalapala po dychu, keď jeho ruky vkĺzli pod vestu a dotkli sa jej tela. Jemne, skoro ako roztopašný chlapec, ju stisol. Jura, prekvapená z vlastnej reakcie, sa rozchichotala ako jedno z tých mladých hlúpučkých dievčat, ktoré sa márne pokúšali vstúpiť do ženskej gardy. Rowan, na rozdiel od mužov z jej kmeňa, nebol znechutený jej chichotom. Namiesto toho sa uškŕňal ako malé roztopašné chlapčisko. V očiach mu horeli šibalské iskierky. „Pozrime sa, naša Jura je štekľivá. Veľká iriálska bojovníčka je štekľivá.”

Márne sa chcela vymaniť z jeho objatia. Pevne ju zvieral v páse. Jeho prsty začali nezbedné šmátrať po jej tele. Jura sa nevedela ovládnuť a rozchichotala sa. Chcela ho odstrániť. Skôr by zo zeme vytrhla urastený dub, než by sa jej podarilo odtrhnúť jeho ruky od svojho tela. Prstami neposedne pobehoval sem a tam a Jura sa neprestávala smiať. Bezmocná a vysilená sa zvalila na mäkký koberec.

Začula zvuk trhajúcej sa látky. Skríkla, ale jej krik vôbec neznal ako protest. Skôr ako výzva. Rowanove ruky ju naďalej rozosmievali.

Zrazu ju prestal štekliť a zahľadel sa na ňu. Jura ani nevedela, ako sa ocitla na koberci celkom nahá. Vlastne takmer nahá. Šaty mala roztrhnuté od krku až po kolená. Mala nádherné pevné prsia s bradavkami vztyčenými pod dotykmi Rowanových prstov.

Výraz jeho tváre sa zmenil. Už nelaškoval, ale zvažnel. Oči nadobudli tmavú farbu. Žilka na temene mu pulzovala v rytme srdca. Svaly na hrudi mal napnuté a vyzývavé. Nozdry sa mu chveli. Sklonil sa a nežne ju zdvihol, strhol z nej posledné kúsky odevu a preniesol ju na posteľ. Nežnosť jeho dotykov ju prekvapila.

Jura cítila, ako sa jej telo prebúdzá. Nikdy predtým necítila toľko vzrušenia, ale kdesi v hĺbke duše mala strach.

„Tvoja sestra sa určite bude čertiť, že sme jej roztrhali šaty," zašepkala.

Neodpovedal. Položil ju na posteľ a hltavo hľadel na jej obnažené telo. Oči mu pomaly putovali po jej nahých nohách, stehnách, prsiach, až sa zastavili na tvári. Pohľadom preskúmal každý záhyb jej tela. Jurino srdce búchalo čoraz silnejšie.

Sedel chrbtom k nej. Hľadela na široké svalnaté plecia, lesknúce sa vo svetle sviečok. Pomaly sa začal vyzliekať. Neponáhľal sa. Naopak, vychutnával túto chvíľu tak, akoby sa na ňu tešil celý život.

Obrátil sa k nej. Stál pred ňou v Adamovom rúchu. Vystrel sa a svalnatými zarastenými nohami sa k nej pritlačil. Cítila, ako sa okolo nej ovinuli jeho ruky. Pritiahol si ju ešte bližšie. Ruky mu pomaly kĺzali po jej chrbte, až sa dotkli polmesiačikov jej zadku.

„Viem, že prvýkrát som to zbabral. Teraz ti to vynahradím," zašepkal predtým, ako ju opäť pobožkal.

Tento bozk bol iný, nebol už len citlivý, bolo v ňom viac túžby, vášne a žiadostivosti. Jurino telo blčalo ako v horúčke. Zrazu túžila, aby ju nikdy neprestal bozkávať. Obsypával ju bozkami na krku, pleciach, ramenách i rukách. Nežne ju hrýzol na lakti. Keď jej jemne pohrýzol dlaň, prebehla ňou triaška rozkoše. Presunul sa a začal jej lízať priehlbinku pod krkom. Ruky jej rozťahol a pritlačil k matracu. Jeho ruky a jazyk jej jemne dráždili bradavky. Stanom sa niesli slastné vzdychy. Jura sa zmietala v návaloch rozkoše a hlava jej lietala zo strany na stranu. Cítila, ako jej na celom tele vystupujú kvapôčky potu.

Jazykom prešiel z prs na bruško, potom ju dráždil na slabinách a stehnách.

Pustil jej ruky, aby mohol nadvihnúť jej zadoček. Jazykom vkĺzol do vlhkej jaskynky. Jura zalapala po dychu, oči sa jej doširoka otvorili od predtým nepoznaného pocitu rozkoše.

„Rowan," vzdychla.

„Áno, láska," pobožkal ju opäť na pery.

Stehná sa jej rozťahli v slastnom očakávaní. Tentoraz do nej vošiel s neuveriteľnou ľahkosťou, bez bolesti. Pocítila božskú slasť, jej telo sa prehlo ako luk. Hlavu zaklonila v omamnej extáze. Pomaly začal pohybovať bedrami. Bol v nej hlboko a hneď takmer na okraji. Jura zaryla nechty do Rowanovho chrbta v obave, že privčas opustí jej telo. Ale Rowan neprestával a opäť, pomaly a s mučivou rozkošou do nej celý vkĺzol.

Otvorila oči. Výraz absolútnej rozkoše na jeho tvári ju prekvapil. Aj jej telo sa zmietalo v nádherných křčoch. Napla sa, srdce jej divo búchalo.

Veľmi rýchlo sa dostala do nového rytmu lásky. Mierne nadvihla kolená, aby mu umožnila preniknúť do nej ešte hlbšie. Opäť a opäť. Pomaly, nežne, hlboko.

Bola to večnosť, či len nepatrná chvíľa? Jura sa dožadovala ďalšej a ďalšej lásky. Nevedela, čo sa s ňou deje.

„Rowan?" zašepkala zmätená.

Pozrel na ňu a plameň v jeho očiach spôsobil, že jej srdce sa pustilo do divokého cvalu.

Zrazu sa neha zmenila na divokosť. Nohu jej divoko obkrútil okolo bedier. Druhou ho Jura automaticky objala a pritlačila sa na jeho lono. Začal do nej divoko vnikáť. Reagovala rovnako prudko. Darilo sa jej to aj vďaka dlhoročnému tréningu. Spoločne stupňovali crescendo vášne a túžby až do úplného vyvrcholenia.

Nakoniec v nej všetko explodovalo, pred očami sa jej roztancovali tisíce strieborných hviezd a v ušiach rozľahli milióny zvonov. Z hrdla sa jej vydral výkrik, ruky i nohy sa jej napli v kŕči. Prisala sa k Rowanovi pevne ako sasanka k morskému krabovi. Bola napnutá na škripci rozkoše a cítila, že aj Rowanovo telo sa zmieta v triaške vyvrcholenia.

Dlho spolu nehybne ležali, vychutnávajúc živočíšnu silu, ktorú v nich prebudilo milovanie. Spotené telá mali prepletené. Rowan sa pohol prvý a pozrel na ňu. „Neublížil som ti?“ spýtal sa jej so zle skrývanou samolúbosťou.

Jure to vôbec nevadilo. Prechádzali ňou tie najpríjemnejšie pocity, na urážky nemala ani pomyslenia. „Ja neviem, nikdy predtým som nič podobné nezažila,“ zašepkala.

Pobozkal ju na líce: „Ak mám byť úprimný, ani ja. Teraz sa už vôbec nedivím, že muži...“ zarazil sa.

„Čo muži?“ nadvihla obočie.

„Prečo prelietajú od jednej ženy k druhej. Takáto rozkoš je... je...“ Zatvoril oči.

„Jedinečná,“ opáčila naoko ľahostajne.

Rowan na ňu pozrel, usmial sa a privinul si ju k sebe.

Horko-ťažko si porozplietali zakliesnené končatiny a pritlačili sa jeden k druhému spotenými telami.

Jura sa nikdy predtým necítila tak príjemne. Akoby našla, čo jej predtým chýbalo, hoci o tom vôbec nevedela. Pootočila hlavu, aby vo svetle sviečok videla Rowanov profil. Odrazu si uvedomila, že ho v duchu oslovila Rowan. Nie Angličan. Spomenula si na jeho meno a uvedomila si, že je jej muž. Pohládila ho po tvári. Zachytil jej ruku a pobozkal na končeky prstov. Ležal vedľa nej uvoľnený, s privretými očami.

„Porozprávaj mi o svojom živote, Angličan,“ vyzvala ho. Nikdy predtým ju to nezaujímalo. Jeho život, jeho myšlienky jej boli cudzie. Teraz sa o ňom chcela dozvedieť čo najviac.

Pozorne šiju prezeral. Usmial sa a jeho úsmev v nej vyvolal príjemný pocit tepla. Celkom iný ako spaľujúca vášeň.

„Pod', porozprávame sa pri večeri. Aj tak už všetko vychladlo.“

Rowan zakryl svoju nahotu bedrovou zásterkou. Jura si prehodila vyšívanú tuniku. Jej dlho nohy boli obnažené. Všimla si, ako ich Rowan hltá pohľadom. Sadla si tak, aby sa mohol čo najviac pokochať. Tunika jej vzrušujúco obnažovala plece, ale teraz tomu vôbec nevenovala pozornosť.

Jedlo bolo už naozaj studené, no nikdy predtým neochutnala nič lepšie. Taniere si rozložili priamo na koberec. Jure sa začínala krútiť hlava. Nevedela, či je to od dobrého vína, alebo od toho, ako na ňu Rowan s neutíchajúcou túžbou hľadá. Jeho hlas - nikdy predtým si neuvedomila, aký je zvodný - ju opájal väčšmi ako najlepšie víno.

Rozprával jej o tom, ako ho celý život pripravovali na úlohu budúceho kráľa. O tom, že ani Feilan, ani jeho otec nikdy neboli spokojní s jeho výsledkami.

„Ty si mal obavu, že otca nepresvedčíš o svojich schopnostiach?“ začudovala sa Jura. „On o tebe hovoril, ako keby si bol Boh. Zbožňoval ťa. Môj brat Geralt preňho neznamenal nič. Vysmieval sa mu a ponížoval ho pred tebou.“

„To je možno pravda, ale Feilanovi posielal stále nové a nové pokyny, ako má sťažiť môj výcvik. Mal som asi šesťnásť rokov, keď mi Feilan povedal, že ideme na poľovačku. Znenazdajky sa na mňa spoza stromov vyrútili štyria Lankónčania. Hodiny som sa musel brániť, zatiaľ čo Feilan sa nečinne prizeral.“

„Ale keď si ich nezabil ty, mohli to predsa urobiť oni. Ako to, že to neurobili?“

Rowan vystrúhal grimasu. „Až neskôr som pochopil, že sa so mnou iba zahrávali. Naoko útočili, pomáhali jeden druhému. Niekoľkých z nich som zranil, ale aj sám som utŕžil zopár modrín. Kríval som niekoľko týždňov. S Feilanom som sa vôbec nerozprával. Bol to veľmi krutý a bezcitný muž.“

„Pred Thalom ťa vždy vychvaloval. Otec ťa potom dával za príklad Geraltovi,“ odvetila Jura.

„A ten ma za to asi poriadne nenávidí.“

„Má dôvod. Je lankónskym princom, zatiaľ čo ty si...“ Rowan jej vložil do úst veľké sústo, aby ju umlčal.

„Aspoň jednu noc. Aspoň túto noc sa nehádajme," požiadal a pozrel na ňu smutným pohľadom ako mačiatko, ktoré sa práve vrátilo domov.

Nemohla sa ubrániť smiechu a odhryzla polovicu z ponúknutého sústa. Druhú vložila impulzívne do jeho úst. „Dobre teda, dnes v noci budeš kráľ. Ale už zajtra ma musíš presvedčiť, že budeš úspešne kralovať až do smrti."

„Ja ti ukážem, že som schopný kráľ," oči mu stmavli. Približoval sa k nej po štvornožky ako veľký, neskrotný dravec.

Jura sa rozosmiala. Smiech ju prešiel, keď Rowanovi akoby náhodou sklízla bedrová zásterka a letný pohľad pod ňu ju ani na okamih nenechal na pochybách, čo bude nasledovať. V ústach jej vyschlo, ale tentoraz už strach nemala. Prudkým pohybom zo seba strhla tuniku, pod ktorou sa skrývalo len jej nahé telo. V jeho očiach zazrela prekvapenie. Pretváarka jej bola cudzia. Túžila po ňom rovnako, ako on po nej, a nemala v úmysle svoje pocity falošne ukrývať.

Rowana jej priama žiadostivosť prekvapila. Lomcovala ním silná túžba a bez váhania sa na ňu živočíšne vrhol. Predchádzajúce hodiny si ju potajme obzeral a neželal si nič iné, len sa s ňou pomilovať. Musel byť opatrný, z vlastnej skúsenosti vedel, že Angličanky pristupovali ku každému milovaniu, akoby boli pannami.

Jura je Lankónčanka. Vždy hovorí, čo si myslí, bráni to, čomu úprimne verí. Vždy ide priamo za tým, čo si zaumieni. Nikdy by mu do očí neklamala, úprimne a priamo by mu povedala, čo si myslí.

Po ich prvom milovaní, ktoré trestuhodne zbabral, mal strach, že ju navždy stratil. Teraz už bola jeho samolúbosť ukojená. Vedel, že patri jemu.

„Pod', môj roztúžený čertík, naučím ťa niekoľko trikov." Usmial sa a posadil ju na seba. Uspokojilo ho, keď si všimol najprv prekvapenie a potom vďačnú rozkoš v jej tvári. Konečne mu prestane nadávať do hlupákov. Nakoniec našiel niečo, v čom má viac skúseností ako ona. Vlastne Jura nemá žiadne skúsenosti, pomyslel si.

Lenže Jura ho o chvíľu presvedčila o opaku. Bola silná, žiadostivá a vynachádzavá aj v láske. Rowan sa predtým často neoddaval milostným hrám. Feilan mu vštepoval, že bojový tréning je dôležitejší ako cvičenie v posteli. Väčšina žien, s ktorými predtým spal, s ním šla do postele len preto, aby sa mohli vyhli vystatovať, že spali s princom. V posteli boli pasívne, všetku prácu nechávali na ňom.

„Jura," zašepkal, objal ju v páse a oddával sa jej vlnivým pohybom. Odrazu mal pocit, že umrie od rozkoše, ktorú mu svojimi pohybmi spôsobovala.

Nevydržal a bez toho, aby opustil jej horúce roztúžené lono, prevrátil ju na chrbát a dospel k vrcholu hlbokým prienikom do jej štrbinky. Rozochvený od rozkoše a vzrušenia ju stisol tak silno, až vykrikla.

„Veď ma dolámeš!" Pokúsila sa oslobodiť z jeho zovretia.

Uškrnul sa. „Poskladám ťa do vrecka a vytiahnem len vtedy, keď budeš tou dobrou Jurou, ktorú som stretol na brehu rieky."

„Nikdy som nebola iná," pritisla sa k nemu.

Od zívnutia sa mu len-len že nevyklíbila sánka. „Neviem ako vy, ale my, anglickí princovia sme naučení spať v posteli." Zobral Juru na ruky ako malé dievčatko a napriek jej chabým protestom ju preniesol do postele. Prikryl sa, objal ju a zakrátko už spokojne odľukoval.

Jure sa vôbec nechcelo spať. Hlava sa jej krútila a telom jej lomcovali nepoznané pocity. Keď začula, že Rowanov dych je pravidelný a hlboký, vyklzla spod perín, pretiahla si cez hlavu jeho tuniku a vyšla von. Bola nádherná noc a nebo bolo posiate hviezdami.

Chladný nočný vzduch jej hladil tvár a obnažené nohy. Nad hlavou jej svietil mesiac. Rukami si objala plecia a usmievala sa pri spomienkach na práve prežité chvíle. Konečne je z nej skutočná žena. Takto príjemne sa cítila aj vtedy pri rieke, keď stretla Rowana po prvý raz. Napadlo jej, že s Dairem takéto pocity nikdy neprežívala. Rozmýšľala, či aj Rowan jej poskytne ten pocit bezpečia a istoty, ako kedysi jej detská láska.

Ovanul ju chladný vzduch a telom jej prebehli zimomriavky. Vrátila sa do stanu. Vo svetle sviečok chvíľu pozorovala, ako Rowan detsky a bezbranne spí. Ruky mal naširoko rozťahnuté a dlane otvorené. Jura do niečoho strčila až to zabuchotalo. Strhol sa a automaticky sa začal načahovať za nejakou zbraňou. Neboj sa, miláčik, to som len ja, pomyslela si, sfúkla sviečky a vkĺzla k nemu do perín.

Prebudila sa, ako ju čosi štekli pod nosom. Keď otvorila oči, uvidela tvár doširoka usmiateho Rowana, ako ju dráždi jej vlasmi. V prvej chvíli ju prekvapilo, čo ten chlap hľadá v jej posteli, ale pri spomienke na včerašiu noc sa začervenala.

Rowan sa spokojne usmial. „Dobré ráno, ženuška," pobožkal ju. „Aké prekvapenie mi dnes pripravíš? Stavím sa, že sa ti nepodarí prekonať včerajší večer. Bola si očarujúca a priviedla si ma do tohto hniezda nadpozemskej rozkoše. Keby som vedel, že Brita ťa takto inšpiruje, bol by som ju pozval už na našu svadbu."

Jura nebola zvyknutá, aby si z nej niekto uťahoval. „Ja som si to nevymyslela. To bol nápad tvojej sestry, ktorá mi povedala, že musím vyzerat' viac... viac anglicky, aby som..., aby som ťa..." bezradne sa usmiala.

„Aby si ma čo?" spýtal sa nevinne.

„Brita s tým nemá nič spoločné. Ak chceš doliezat' za tou starenou ako dajaký krotký pes, je to tvoja vec!" Chcela sa od neho odtiahnuť, ale rýchlo ju zachytil.

„Brita nieje starena. Je krásna a má moc, čo imponuje mužom, ako som ja."

„Mne sa krásou nevyrovná!" vykrikla Jura. Rowana náhly nával ženskej samolúbosti rozosmial.

„Keď sa nad tým zamyslím, Brita dopadla lepšie ako ja. Včera som ju zachránila pred nudným večerom," zmenila taktiku Jura. Provokatívne zažívala. „Snáď mala väčšie šťastie. Do postele dostala náruživého lankónskeho milovníka, plného života a mimoriadne sympatického. Ako Daire..."

„Daire!" zalapal po dychu Rowan. „Dávno som mal tomu vycivenému, odpornému zloduchovi zlomiť väz..." zarazil sa. Uvedomil si, že sa nechal nachytať. „Veď počkaj, ja ti ukážem!" povedal naoko nahnevane. Vrhol sa na ňu a začal ju šteklieť. Zvíjala sa od smiechu a márne sa pokúšala vymaniť z objatia jeho silných nôh.

Už zabudol, že ju chcel vytrestať. Vzájomné láskovanie prešlo do vášnivého objatia a bozkov. Vrhali sa po sebe, akoby sa roky nevideli. Milovali sa dlho a vyčerpávajúco, až ich premohol krátky, výdatný spánok.

Oboch prebudil Rowanov prázdny žalúdok, ktorý sa ozýval po celom stane.

„Ja tu zostanem naveky, nech sa vonku deje, čo sa deje! Brita už určite vyhlásila vojnu každému Irialčanovi osobne. Je to moja chyba, málo som sa jej venoval," povedal smutným hlasom a pritiahol si Juru sebe. Jura ho poľutovala a pobožkala na nos.

„Niektí ide!" Rowan bol zaraz na nohách, omotal si plachtu okolo pliec a v ruke sa mu zablysol meč. „Počkaj tu! Teraz to myslím naozaj vážne," prikázal jej.

Vyšiel zo stanu, aby počkal na neznámeho votrelca, ktorý vidiac postavu pred stanom ihneď pridol do kroku.

Xante s údivom a trochu pobavene hľadel na kráľa, odetého len v bavlnenom prestieradle, ktoré sa mu plietlo pomedzi nohy. Meč v Rowanových rukách pôsobil smiešne.

„Neviem si predstaviť, čo by kráľovská výsosť robila, keby sa tu objavil nepriateľ. Poriadne ti trvalo, kým si sa vytrepal zo stanu."

„Čo sa deje?" spýtal sa Rowan, podráždený a prekvapený Xanteho familiárnosťou. Nemal chuť na jeho vtipkovanie. „Stalo sa niečo, čo vyžaduje moju kráľovskú prítomnosť?" pokúsil sa nasadiť kráľovský tón.

Xante sa zamyslel, brada sa mu pohybovala. „Nie, zatiaľ sa bez tvojej kráľovskej prítomnosti zaobídeme. Lora vám posielala šaty a nejaké jedlo," oplatil mu Xante rovnakým tónom. „Obávala sa, že Jurine šaty neprežili minulú noc," a obdaril červenajúceho sa Rowana širokým nevinným úškrnom.

Rowan v duchu preklínal Xanteho namyslenosť a vlastnú neschopnosť ovládať sa. Vyrhol mu z ruky podávaný kôš. „Brita je v poriadku? Nerozzúrilo ju, že som sa jej v noci nevenoval?"

„Mladý Geralt sa o ňu zrejme dobre postaral. Od večera ešte nevyšli z jej stanu. Zdá sa, že aj my, Lankónčania, niečo vieme o milovaní, bratku."

„Bratku?" oslovenie Rowana prekvapilo i popudilo.

Xante zväžnel. „Včera som sa oženil s tvojou kráľovskou sestrou," odpovedal takmer vzdorovito a očakával Rowanov protest.

Ale Rowanova reakcia ho načisto vyviedla z miery. „Zdá sa, že ani my, Angličania, nie sme celkom neschopní. Hľa, ako poslušne odovzdávaš jej odkazy a roznášaš jedlo hneď po svadobnej noci. Vari ťa nevyhnala z postele, keď si už nevládal?"

Tentoraz vystrúhal hlúpy výraz Xante, ale vzápätí sa usmial.

„Máte dosť jedla aj na niekoľko dní. Nemusíte sa ponáhľať. Všetci sa... Všetci sú zabratí sami sebou. O deväť mesiacov sa narodí veľa nových bojovníkov. Ja ti želim príjemné ráno, čaká ma ešte príjemná povinnosť plodiť vlastných potomkov," zakýval na rozlúčku a popohnal koňa.

Jura vyšla zo stanu odetá v Rowanovej tunike. V ruke zvierala malý nožík. „Takže už máš na svojej strane aj kapitána mestskej stráže. Som zvedavá, či o tom Geralt už vie." povedala zamyslene.

Rowan jej priložil prst na ústa. „Mier, dobre? Ako dlho to len bude možné. Dnes už ani slovo o tvojom bratovi. Dnes budeme jesť, spievať, milovať sa a spať."

Jura sa nad tou predstavou usmiala: „Chceš povedať, že dnes môžeme robiť, čo chceme? Nijaké výpravy a zjednocovanie kmeňov? Nijaké kráľovské povinnosti?"

„Nie, dnes sa budeme správať ako milenci. Budem ti hrať na lutne, ak chceš."

„Vieš čo, radšej ma nauč ten trik s nožom. Skúšala som to, ale vôbec sa mi nedarilo. Nevie, ako mám hýbať zápästím. V boji sa to môže zísť. Zabil si ho rýchlo a ticho. Mohla by som..." Rowan ju opäť gestom pribrzdil.

„Dobre, chvíľu budeme cvičiť s nožom, chvíľu budem hrať na lutne a zvyšok dňa sa budeme milovať."

Jura sa zamyslela: „Tento návrh sa mi celkom pozdáva. Najeme sa, alebo sa ideme najskôr vykúpať?" spýtala sa so šibalskými iskričkami v očiach.

„Ideme sa najesť," pokúsil sa ju objasniť. Obratne sa vyšmykla a schytila košík s jedlom. Plachta sklzla Rowanovi z pliec a Jura zbadala, že má chuť aj na inú zábavku. Naoko ho ignorovala, pritiahla si jedlo k sebe a s chuťou sa doň pustila. Nezabudla sa pritom nakláňať tak, aby videl všetko, čo zdanlivo skrýva tunika, a akoby mimovoľne mu odhaľovala dlhé nohy.

Strávili spolu neopakovateľný deň. Prvý raz sa k sebe nesprávali ako nepriatelia. Rowan ju zaučal do tajov vrhania nožom. Spočiatku neochotne, neskôr, keď zistil, že Jura má prirodzený talent a schopnosti, sa jej venoval s čoraz väčším záujmom. Po krátkom výcviku bola Jura takmer rovnako dobrá ako on.

„Ty by si mohla učiť aj mojich chlapov," skonštatoval nakoniec s istou nevôľou, ale i hrdosťou zároveň.

„Všetkých, okrem Neileho. Ten chlapec sa mi nepozdáva," odvetila Jura.

Rowan jej chcel oponovať, nakoniec si to rozmyslel. Možno Neile svojou neohrabanosťou pourážal aj iné lankónske ženy.

Deň im ubehol veľmi rýchlo. Od ich svadobného obradu uplynulo už niekoľko týždňov. Napriek tomu jeden o druhom vedeli žalosť málo. Predtým sa iba hádali, o dôvere nemohlo byť ani reči. Zaviniť to najmä spôsob života, ktorý viedli predtým. Nepoznali nič iné, len tvrdú prípravu na boj. Rowan síce niečo pochytil od sestry a mal akúsi predstavu o úlohe ženy v živote muža, ale Jura nemala ani poňatia, čo sa od nej ako od dobrej manželky očakáva.

Celý deň si navzájom vychádzali v ústrety a plnili si želania. Ani jednému nebolo celkom jasné, čo by mal od partnera vo vzájomnom spolunažívaní očakávať. Jura chcela, aby si zmerali sily v streľbe z luku. Takto ju kedysi požiadal o ruku Daire. Rowanovi sa myšlienka nepozdávala. Radšej by ju učil hrať na lutne, alebo spievať anglické piesne. Jura poznala svoje hudobné schopnosti a nechcela sa strápnit. Niekedy sa zdalo, akoby ich záujmy boli úplne protichodné.

Celý deň sedeli, jedli, milovali sa a rozprávali. Rowan pozorne počúval príbehy z Jurinho detstva. Keď sa prvý raz dopyčul o existencii ženskej gardy, bol zdesený. Vôbec to nezodpovedalo jeho predstave o úlohe a postavení ženy. Teraz počúval so záujmom. Pamätal si veľmi dobre, ako mu Jura v boji kryla chrbát, a možno mu tým zachránila život.

„Ty si sa nikdy neučila tancovať, alebo hrať na hudobný nástroj? Nikdy si sa len tak nepreháňala lúkou plnou kvetín?“ pýtal sa neveriacky.

„Nebol čas, trénovala som. Presne ako ty,“ odpovedala.

V noci sa opäť milovali. Spali zapletení jeden do druhého. Nadránom ich prebudil dupot cválajúceho koňa. Obaja vyskočili z postele, prehodili cez seba kusy šatstva a vrhli sa k východu. Rowan sa pokúsil zadržať Juru, ale tá ho vôbec nepočúvala. Stála vedľa neho s mečom v rukách, pripravená zmerať si sily s votrelcom, ktorý naruší ich idylu.

Bol to Geralt. V tvári bledý od hnevu, cez sedlo mal prehodenú zviazanú postavu. Žena mala zapchaté ústa, ruky a nohy mala pevne spútané. Bola to Brita!

„Ty nekonečný hlupák!" zručol naňho Rowan, ešte než Geralt stihol otvoriť ústa. Zlostne pritiahol koňa za uzdu a zložil vatellskú kráľovnú. V Britiných očiach horela nenávisť.

„Čo ti urobila?" spýtala sa Jura brata.

„Na tom vôbec nezáleží!" ohriakol ju Rowan. „Tvoj nespôsobný brat prekazil všetky naše plány."

Geralt zoskočil z koňa, vytasil meč a už-už sa chcel vrhnúť na Rowana. Jura sa medzi nich postavila.

„Teraz nie je čas na chlapské šarvátky. Najskôr sa musíme pozhovárať," povedala Jura rozhodne.

Rowan stále držal Britu v náručí. Zúrivosť a nenávisť v jej očiach znamenala koniec všetkým jeho smelým plánom o jednotnej Lankónii. Na vine bol jeho splašený detinský nevlastný braček. Geralt bažil po moci. Túžil po nej egoistický, bez záujmu využiť postavenie kráľa na prospešné veci.

„Počul som, ako spriada plány a chce zaútočiť na Irialčanov," začal Geralt. V hlase mu znela nenávisť k Rowanovi. „Včera v noci zmizla. Myslela si, hlupaňa, že spím," zazrel na Britu. „To by musela byť inakšia kosť, čo by ma tak uťahala, nie táto starena," vmietol jej do očí. „Sledoval som ju. Prikázala jednému zo strážcov, aby vyhl'adal váš stan a oboch vás zavraždil. Zabil som ho, a keď táto zmija zaspala, zviazal som ju a priviedol sem."

„Geralt nám obom zachránil život. Zbytočne si ho podozrieval," hľadela Jura vyčítavo na Rowana.

Rowan zúril: „Tento sopliak nevie udržať ženskú v posteli, takmer zapríčiní vojnu medzi našimi kmeňmi a ja mu mám byť vd'ačný?"

„Ty jeden..." Geralt zúriivo vyštartoval. Obnaženým mečom mieril Rowanovi na hrud'.

Rowan už-už chcel položiť Britu a odraziť útok, no Jura opäť zaúradovala.

„V prvom rade musíme zabrániť vojne. Ak Vatellčania zistia, že im chýba kráľovná, podrežú krk všetkým Irialčanom. Teraz musíme rýchlo vyriešiť túto ošemetnú situáciu," zahriakla oboch kohútov.

Rowan stále držal Britu na rukách. Nevšímal si jej nespokojné vrtenie a pazvuky, ktoré sa predierali cez rúšku. Hľadel na Geralta. V duchu videl, ako sa jeho sny a predstavy rútia vďaka neskúsenosti tohto holobriadka. Prirodzene, že Geralt zúril. Nebol schopný ukojiť ženu, tak mu ušla z postele. Jeho mužská pýcha utrpela.

„Rowan!" zarevala Jura. Už hodnú chvíľu sa pokúšala upútať jeho pozornosť. Vyzeralo to, akoby Rowan nevedel odtrhnúť pohľad od Geralta. V očiach mu videla nenávisť. „Musíme rýchlo niečo vymyslieť."

Rowan sa od hnevu takmer neovládal. Pomaly sa obrátil na Juru. „Zasa si na jeho strane?"

„Teraz na to niet času. Geralt si myslel, že koná správne. Zachránil ti život," odvetila. „Čo si urobil s mŕtvou?" spýtala sa brata.

„Zhodil som telo z Foranského útesu." „Treba ho nájsť," rozhodla. Geralt sa ani nepohol. „Musíš ho nájsť a priniesť. Priviažeme ho do sedla, akoby sedel na koni. Vrátime sa do dediny a Brita všetkým oznámi, že s nami odchádza za faerským kráľom Yainem." „Gff!" Brita vylúdila ďalší neartikulovaný zvuk. „Utekaj, musíme to urobiť, kým na to niekto nepríde," súrila Geralta Jura.

Geralt sa vydal späť do dediny. Jura prešla vedľa Rowana, a vôbec mu nevenovala pozornosť. „Musíme sa obliecť a pokúsime sa ju upokojiť."

Rowan s Britou v náručí ju nasledoval. „Jura, dočerta, už zasa rozkazuješ!"

Uväzovala si sandále. „Mala som tam stáť ako soľný stĺp a nechať vás, aby ste sa kvôli nej povraždili?" Pozrela naňho žiarlivo. „Čo ju stále vláčiš? Vari sa ti to páči?"

Rowan zhodil pevne zviazanú Britu na posteľ. Podišiel k Jure a položil jej ruky na plecía. „Musíme sa jednodstaj hádať? Musíš vždy stáť proti mne?“

„Už som ti povedala. Teraz nie je čas vyberať si jednu či druhú stranu. Čo sa stalo, už sa neodstane. Treba to čo najskôr vyriešiť. Musíme niečo vymyslieť, kým Vatellčania nezistia, že ich kráľovná je v zajatí," nešetrne odsunula Britine nohy a vytiahla spod nich opasok.

Rowan sa vystrel. „Dobre teda. Vezmem ju do dediny a prinútim, aby svojim strážam oznámila, že s nami odchádza do Faerskej zeme. Spoločne privedieme Faerčanov, aby si vybrali partnerov spomedzi ľudí z našich kmeňov." Zdalo sa, že táto predstava sa Brite vôbec nepozdáva. Jura si obkročmo sadla na spútanú Britu, naklonila sa k nej, až sa takmer dotýkali nosmi, a milo zaštebotala. „Z každej strany na teba bude mieriť šíp. Ak nepovieš, čo od teba chceme, alebo sa ti podarí vyšmyknúť z tejto pasce, nájdem si ťa. Budem ti v päťách až dovtedy, kým ťa neuštvem. Prepadnem ťa v spánku a ufiknem ti kus nosa. Už nikdy sa ti nepodará pobláznit' hlavy mladým princem." Mrazivo sa usmiala a ukazovákomp pichla Britu do nosa.

Rowan rozhodil rukami v návale úplnej bezradnosti. „Chod' a neodkladne vyhľadaj Daireho," prikázal Jure. „Ak prídu spolu, Vatellčania nás nebudú podozrievať. Oznámime im, že Yaine nás prijme ešte dnes večer a vydáme sa na cestu. Nech nám Boh pomáha."

Jura sa obliekla a vybehla zo stanu osedlať koňa. Rowan vyšiel za ňou a chytil ju za plece. „Nevydržalo nám to veľmi dlho. Myslím prímerie medzi nami dvoma."

„Môj brat ti možno zachránil život. Podarilo sa mu zabávať tvoju falošnú kráľovnú tak, že si ani nevšimla, ako si ju oklamal. Sľúbil si jej svadbu. Geralt zavraždil vatellského bojovníka. Ak ho niekto videl, hrozí mu smrť. Keby to neurobil, nemuseli by sme byť medzi živými ani my dvaja. Pre teba riskoval všetko, a ty ho nenávidíš."

„Podľa teba je vraždenie jediným prostriedkom na dosiahnutie cieľa. Lankónčania sa po celý život pripravujú na boj. *Začínam* pochybovať, či vôbec vieme s niekým žiť v mieri. Spriadate plány a intrigy jeden proti druhému..." „Ak nami tak opovrhuješ, prečo sa nevrátiš do svojho rodného, bezchybného a mierumilovného Anglicka?" odsekla. „Nepotrebujeme, aby nás ustavične niekto poučal, vyčítal nám, že čokoľvek urobíme, je zlé. Nič z toho nie je podľa predstáv slovutných rytierov tvojho rádu. Prežili sme bez Angličanov stáročia. Nepotrebujeme vás, ani teba, aby sme prežili aj ďalej."

„Ale to je všetko! Jediné, čo viete, je prežívať!" nahnevane oponoval. „Každý kmeň Lankónie je väzňom vo vlastnej zemi. Nemáte cesty, neobchodujete, nenávidíte obchodníkov. Jediné, čo máte, sú vaše zbrane. Brojíte proti mne, proti vlastnému kráľovi, na každom kroku. Žili sme v mieri dva dni. A zrazu mi v stane leží zviazaná vatellská kráľovná."

„Bolo by lepšie, keby Geralt nechal veciam voľný priebeh. Nemusel nikoho zabíjať, mohol ťa nechať zabiť," povedala s hnevom v očiach. Tento muž bol pre ňu opäť cudzincom. Myslel, hovoril a správal sa ako Angličan.

Rowan o krok ustúpil. „To nemyslíš vážne?" zašepkal s hrôzou.

„Dobre ma počúvaj, Angličan. Vždy obetujem život jednotlivca, ak tým pomôžem krajine. Som pripravená umrieť za tento kúsok zeme. Môj brat, ktorého nemiestne urážaš, cíti rovnako ako ja. Ukradol si mu kráľovský trón, a on ti zachránil život. Aj jemu záleží na tom, aby kmene žili v mieri. Všetci cítíme, určite hlbšie ako ty, že cieľ, ktorý si kladieš, je nesplniteľný. Napriek tomu riskujeme životy, hoci ty nami opovrhuješ."

„Nenávidím vašu prchkosť. Viete premýšľať len vtedy, keď držíte v rukách sekeru alebo kyjak," odsekol Rowan. „Geralt sa rozzúrila, pretože vatellská kráľovná chcela zabiť Irialčana. Nie preto, že by mu na srdci ležal osud Lankónie. Možno by mohol byť dobrým kráľom jedného kmeňa. No nikdy nie kráľom celej Lankónie! Mal ma vyhľadať a varovať. Urobil hlúposť, keď uniesol vatellskú kráľovnú. Ohrozil tak krajinu a mohol zapríčiniť ďalšiu zbytočnú vojnu," presviedčal ju Rowan. „A čo ak to urobil zámerne? Čo ak sa mu nepáči žiť v mieri? Keby Vatellčania kvôli mne začali vraždiť Irialčanov, tvoji krajanía by ma bez milosti podrezali. Geralt by sa stal kráľom."

V poslednej chvíli sa uhol pred jej úderom. „Vypadni! Prived' Daireho a Cilean. Vyrazíme k Faerčanom, len čo to bude možné."

Rowan chvíľu sledoval, ako cvála k dedine, potom sa vrátil do stanu. Brita ležala vystretá na posteli a sledovala ho divými očami. Dal si poriadny dúšok vína, aby sa posilnil a upokojil. Zlostil sa na Geralta za jeho hlúposť. Rowan bol už dávno odhodlaný presvedčiť Britu, aby súhlasila s jeho plánom a vydala sa za faerským kráľom. V napätí očakával návrat posla so správou od Yaineho. Posol mal potvrdiť čas, kedy Yaine prijme nového kráľa Lankónie.

Teraz kvôli GERALTOVEJ HLÚPOSTI musel zmeniť plán. Posol sa nevracal a namiesto neho mal pred sebou spútanú a šialene zúrivú vatellskú kráľovnú. K tomu všetkému ho jeho žena opäť začala nenávidieť. Nič jej nedokázal, ničím ju nepresvedčil. Vôbec nechápala, o čo sa vlastne usiluje. Slepá verila, že jedine Geralt robí všetko pre blaho Lankónie, zatiaľ čo Rowan je stále cudzinec, ktorý nie je schopný pochopiť lankónske obyčaje.

Rowan odložil prázdny pohár a zakľal. Bude musieť Geralta zobrať so sebou. Jura bola presvedčená o dobrých úmysloch svojho brata, ale Rowan mu stále nedôveroval. Ráno videl v GERALTOVÝCH OČIACH čosi viac ako hnev. Bola tam túžba po moci a vzdor. Inštinkt mu našepkával, že Geralt si v skutočnosti neželá, aby medzi Vatellčanmi a Irialčanmi nastalo prímerie. Cynicky mu napadlo, či sa Geralt náhodou nepokúsil získať Britu na svoju stranu proti nemu. Možno Brita odmietla. Brita by sa nikdy neuspokojila s princom, rešpektovala by len kráľa, ktorý by mal minimálne takú moc ako ona.

Ak sú jeho úvahy správne, nemôže si dovoliť ponechať Geralta v dedine. Geralt by mal príležitosť narušiť krehký mier medzi kmeňmi. Pôvodne Rowan zamýšľal, že sa v dedine zdrží minimálne mesiac. Chcel dozerať na spolužitie oboch kmeňov a zaumienil si, že sa konečne udobrí s Jurou. Musí však zmeniť plán a ponechať oba kmene svojmu osudu.

„Čert ho ber!" zašomral Rowan. Geralt pokazil, čo mohol, a ešte ho má vláčiť až do faerskej zeme. Opäť si uvedomil, že si bude musieť dať na tohto ľahkomyselného fagana veľký pozor.

Smutne sa usmial. Nevedel si predstaviť, že by mu Jura chránila chrbát pred vlastným bratom.

Obrátil sa k Brite. „Nadišiel čas, musíme ísť," povedal a zložil jej z úst šatku.

Brita mu bez váhania napľula do tváre: „Moje stráže ťa zabijú! Nikam s tebou nepôjdem a Vatellčania môjmu synovi neuveria. Stal sa z neho Irialčan. Hlupák. Thal ho uniesol, väčšinu života prežil v Lankónii. Kto by uveril zradcovi?"

„Pokiaľ ma pamäť neklame, tak Daire bol ešte malý chlapec, keď ho Thal uniesol. Napriek tomu sa mu opovážil vzdorovať."

„Ale prehral, hlupák, nieje ako jeho otec. Môj muž bol výnimočný chlap! Vatellčan telom i dušou. Nie ako ten úbohý chlapček, ktorého si mi strčil do postele."

Rowan jej uvoľnil ruky. „Mysli si, čo chceš, ale teraz nám musíš pomôcť."

„Azda si nemyslíš, že ma vyľakali vyhrážky tej tvojej úbohej chudery?"

Rowan ju chytil pod krk. „Nikdy jej nebudeš siahať ani po päty, a ak si nepochopila jej vyhrážky, môžem ti ich zopakovať. Ak nepresvedčíš svojich ľudí, že ideš s nami za Yainem dobrovoľne, prídeš nielen o konček nosa, ale aj o hlavu. Vlastnoručne ti ju odrežem."

S úžasom naňho hľadela, ale už sa mu neodvážila vyhrážať. Uvoľnil jej ruky i nohy. „Čo ma je vlastne do Yaineho?"

„Vydáš sa zaňho," sucho skonštatoval Rowan a zhodil ju z postele.

Brita sa rozosmiala. „Si ešte väčší blázon, ako som si myslela. Mám sa vydať za toho horala? Ak to spravím, stanem sa kráľovnou Faerčanov i Vatellčanov. Potom ťa zničím."

Rowan ju vliekol ku koňom. „Možno si Yaine myslí to isté."

„Zabijem ho, ak ohrozí moju moc," zasipela.

Rowan ju vyhodil do sedla. „Fajn, pokojne sa pozabíjajte. Vítazom budem ja. Počul som, že Yaine má švárnú dcéru. Mohla by sa vydať za Daireho."

„Ty bastard!“

Vyskočil do sedla a pevne chytil opraty. „Vlastný rodokmeň poznám veľmi dobre. Myslím, že *hlupák* by sa hodilo lepšie. Aj tak si to už o mne myslia všetci.“

Bodol koňa ostrohami a modlil sa, aby si Brita nevšimla, ako divoko mu tlčie srdce. Ak Brita urobí jediný nečakaný pohyb, bude ju musieť zabiť. Zabije tým aj sny o mieri.

Keď sa priblížili k dedine, videl, ako im oproti cválajú Jura, Cilean a Daire. „Sme pripravení,“ sucho oznámila Jura. Oči mala chladné a neprístupné.

„Kde je Geralt?“ spýtal sa.

Jura ukázala na skalnaté bralo, ktoré sa vypínalo za nimi. Geralt sedel na koni. Vedľa neho „sedel“ na koni aj mŕtvy vatellský bojovník. Z diaľky vyzeral takmer ako živý.

Britino vyhlásenie, že odchádza spoločne s Rowanom a jeho sprievodom do Faerskej zeme, vyvolalo medzi jej strážcami znepokojenie a odpor. Ich protest pomohol Rowanovi. Britu nazlostilo, že jej vojaci si myslia, že sa o seba nevie postarať.

„Učila som ťa držať meč, ty holobriadok!“ vmietla do tváre mladému bojovníkovi. „Ty sa opovažuješ pochybovať o mojich schopnostiach?“

„Si naša kráľovná a všetci si ťa vážime. Čaká ťa dlhá a nebezpečná cesta do Yaineho dediny,“ bránil sa mládenec.

„Chceš tým naznačiť, že som stará na takú cestu? Zdám sa ti stará?“ precedila medzi zuby.

„Odpusť mi, kráľovná, nemyslel som to tak...“ Brita sa obrátila k Rowanovi. „Ihneď vyrážame. Navštívime Yaineho a ukáže sa, kto je tu starý,“ vyrazila zúrivo z miestnosti, nechávajúc za sebou strážu v tichom zdesení.

Výprava musela ísť po úzkych horských chodníkoch v zástupe. Rowan bol na čele. Nasledovala ho Brita, potom Jura, Geralt, Cilean a posledný Daire všetkým istil chrbát. Jura občas vpredu zazrela Rowanove plecia, ale oči nespúšťala najmä / Brity. Vedela, že od rána, kedy ju Geralt doviedol spútanú, prežila zopár hrozných hodín.

Jura sa mimovoľne usmiala pri spomienke na dve noci, strávené v Rowanovom stane. Spamätala sa a úsmev jej zmizol z tváre. Nemôže sa predsa oddávať spomienkam na intímne rozkoše, keď jej ľudu a krajine hrozí nebezpečenstvo.

Geralt asi postupoval unáhlene a nerozvážne, keď uniesol Britu. Čo iné mu zostávalo? Možno mal Rowan pravdu. Mal ich najskôr varovať. Jura potriasla hlavou v snahe usporiadať si myšlienky. Nevedela, komu má dôverovať. Srdce ju ťahalo ku Geraltovi. Je predsa Lankónčan. Jej krv.

Dlhé hodiny cválali bez prestávky, aby prešli čo najväčšiu vzdialenosť. Nemohli sa ani rozprávať, celý čas sa pohybovali v zástupe. Vedeli, že cesta vatellským územím potrvá minimálne dva dni. Väčšinou šli lesom, alebo zabudnutými chodníkmi. Nemohli použiť verejné cesty. Okrem Brity mali všetci irialskú výstroj. Vatellčania obývajúci južnú časť krajiny ešte nemuseli vedieť o tom, že obidva kmene uzavreli pokrvný mier. Niektorí ich mohli zastreliť ako votrelcov. Rowan nechcel riskovať útok, ani smrť svojich spoločníkov. Zastavili sa až na súmraku. Na Britu sa už prejavovali stopy únavy. V posledných rokoch sa oddávala bezstarostnému životu a nedostatok tréningu sa teraz prejavil.

Keď zastavili, Brita sa vybrala do tmy. Rowan ju zachytil. „Nevzdáľuj sa mi z očí!“ prikázal jej.

„Som kráľovná, a...“ zarazila sa a zmenila tón. Už sa netvárila povýšenecky, ale zvodne sa usmiala. „Nechcel by si ísť so mnou?“

Pustil jej ruku. „Jura, pôjdeš s jej veličenstvom. Oka z nej nespusti!“

Jura nechala koňa a vydala sa s Britou do tmy.

„Nakoniec aj tak nedovolí, aby som sa vydala za Yaineho,“ precedila medzi zuby Brita, len čo zmizli ostatným z dohľadu. „Chce mať po boku vznešenú kráľovnú ako ja, nie akúsi...“

„Akúsi ženu, ktorá je pekná, mladá a schopná splodiť mu dôstojných následníkov trónu?“ skočila jej posmešne do reči Jura. „Skúšaj svoje triky na niekom inom. Keby chcel teba, dávno by si ťa vzal. Nevidíš, že jediné čo chce, po čom skutočne túži, je mier v Lankónii?“

Brita chvíľu uvažovala. „Túži ovládnuť celú Lankóniu... Dokonca ani mne nenapadlo ovládnuť také územie. Ako sa zbaví tých, čo tu vládnu teraz?“

„Nechce nikoho zabiť. Som si tým istá, tak mi to povedal. Z duše nenávidí smrť a zabíjanie. Nezabil ani Zernačanov, hoci mal dobrú príležitosť.“

Jurino rozprávanie Britu úplne zarazilo. Z jej hlasu sa vytratila nadradenosť. „Naozaj sa usiluje zjednotiť kmene, zosobášať ma s Yainem a ukončiť krviprelievania?“

Jure sa na okamih zamarilo, že Brita stojí na jej strane. „Je Angličan, ešte k tomu poriadne tvrdohlavý. Verí, že je schopný rozprávať s Bohom. Nerozumiem mu. Stal sa kráľom len preto, že sa tak rozhodol Thal. Rowan si už získal viacero spojencov, ale len dovtedy... dovtedy...“

„Dovtedy, kým mu niekto nepodreže krk. Nebude dlho chodiť po tomto svete. Urobila som dobre, že som sa zaňho nevydala,“ zakončila Brita.

Jura si uvedomila, že hovorí s nepriateľom. „Nikdy si ťa nechcel vziať. Teraz sa vrátim do tábora. Dnes v noci ťa budem strážiť ja. Kým môj muž nenávidí zabíjanie a môj brat zväzuje ženy, ja si rada vyskúšam nový trik s nožom, ktorý ma Rowan naučil. Urobíš chybný krok a si dcérou smrti!“

Brita sa nenamáhalo s odpoveďou. Cestou do tábora už nepreriekla ani slovo. Sadla si v ústraní a pozorovala, ako ostatní zakladajú oheň a pripravujú jednoduchú večeru. Sledovala Rowana, samozvaného kráľa Lankónie, ktorý zatiaľ nepresvedčil ani Irialčanov, vrátane vlastnej ženy, že je ich kráľom. Všimla si, že nespúšťal zrak z Jury. Hlupák, pomyslela si. Slepá sa zaľúbil do dievčaťa, a tým sa stal priveľmi zraniteľným. Ak chceš vládnuť, nesmieš sa nikdy skutočne zamilovať. To vedela veľmi dobre. Túto zásadu jej vštepoval Daireho otec. Raz takmer stratila hlavu pre jedného mladého chlapca. Milovala ho dušou i srdcom. Daireho otec ho dal bez milosti zavraždiť. Čo najviac rozzúrilo Britu bolo to, že jej muž nežiarli!. Chcel jej len ušetriť lekciu. Láska oslabovala. Brita to rýchlo pochopila. Odvtedy si už dala pozor. Nemilovala svojho muža, no nikdy viac sa nezamilovala do nijakého chlapa. Nemilovala dokonca ani vlastného syna, ktorého jej Thal uniesol.

Teraz sledovala, s akou láskou Rowanove oči sledujú Juru. Vycítila, že tu je jeho slabina. Nikdy sa mu nepodari dosiahnuť cieľ, ktorý si vytýčil. Láska mu odčerpáva priveľa síl.

Sledovala aj ostatných členov skupiny. Cilean ohodnotila ako neškodnú. Na Britin vkus bola veľmi dobrá, čestná, úprimná, pokojná a milujúca - jedným slovom neúžitocná. Zato Jura je z iného cesta. Brita v nej vycítila určité nebezpečenstvo, no ešte stále nevedela, či Jura Rowana ľúbi alebo nie. To jej umožňovalo triezvejšie zhodnotiť situáciu. Ani ona nemala zábrany, keď bolo treba niekoho zabiť. Bola k tomu od malička vedená a trénovaná. Brita vedela, že reálne nebezpečenstvo jej hrozí práve od Jury.

Dlho pozorovala syna. Daire bol pekný chlap. Videla v ňom dokonca niektoré črty z otca. Zďaleka však nebol taký nezávislý a silný ako jeho otec. Nemal ani matkine ambície. Nepočítala, že by sa jej podarilo presvedčiť ho, aby sa s ňou spojil proti Rowanovi. Nie, Daire je už z polovice Irialčan.

Nakoniec sa jej pohľad zastavil na Geraltovi. Toto by mohol byť jej spojenec. Bol presiaknutý nenávisťou. Musela sa v duchu usmiať, keď si uvedomila jeho neskúsenosť a jednoduchosť. V jej očiach bol len malým, hlúpučkým chlapčekom, ktorého môže ľahko zmanipulovať. Prišiel za ňou do stanu a vyzeral ako zatúlaný pes, ktorý hľadá trochu lásky. Chvíľu sa vystatoval, chvíľu žobronil, nepodarilo sa mu skryť obavu, že ho odmietne.

Keď k nej v tú noc prišiel, Brita najprv zúrila a cítila sa podvedená. Rowan jej za seba poslal náhradu, akoby bola dajaká neukojená kobyľa, ktorú uspokojí akýkoľvek nevyskákaný žrebec. Keď uvidela iskry v Geraltových očiach a jeho ťažko skrývanú túžbu, rozhodla sa, že toho mladíka využije a vytiahne z neho cenné informácie.

Tvárila sa, že ju priťahuje a zvádza. Vlastne ho nechala, aby mal pocit, že ju zvedol on. Bol vytrvalým, hoci neskúseným milencom. Neskôr si Brita uvedomila, že Geralt väčšmi potrebuje matku ako ženu. Zatiaľ čo ona spokojne priadla a iskala mu vo vlasoch, Geralt sa jej vyspovedal zo všetkých bôľov. Rozprával jej o tom, ako nenávidí Rowana. Ako ho znenávidel, pretože mu ho Thal vždy dával za vzor a nedosiahnuteľný príklad.

„Nikdy ho predsa nevidel!“ sťažoval sa rozhorčene Geralt. „Prirovnával ma a dával mi za príklad chlapca, ktorého od malička vôbec nevidel. Rowan bol podľa neho vo všetkom lepší len preto, že jeho matkou bola Angličanka. Právoplatným následníkom trónu a kráľom Lankónie som ja. Určite by som ním bol, keby...” nedokončil a uhol pohľadom.

„Napi sa ešte vína,” ponúkla ho Brita. „Prečo dostal prednosť?”

Brita počúvala s určitým rešpektom historku o tom, ako Rowan otvoril bránu svätej Heleny.

Geralt sa jej sťažoval celú noc. Až nad ránom od únavy zaspal. Počúvala ho len na pol ucha. Uvedomila si, že ak Rowan zomrie, kráľom sa stane toto mladé ucho. Potom už bude jednoduché oženiť sa s ním a postupne ho ovládnuť. Stane sa kráľovnou Irialčanov i Vatellčanov a spoločne môžu poraziť Faerské i Zernacké kmene. Zvyšné kmene Poilénčanov a Ultenčanov bez problémov vytlačí z ich územia. Má šancu ovládnuť celú Lankóniu. Chlapec sa však nečakane zobudil, sledoval ju a zabil jedného z jej najlepších bojovníkov. Ohrozil jej plán. Potom ju v návale zúrivosti a emócií zviazal. Keby sa tak neponáhľal, mohli sa porozprávať. Brita si bola istá, že by ho presvedčila a pretiahla na svoju stranu. Zachoval sa ako malý chlapec, ktorého sklamala vlastná matka. Aj napriek tomu ho naďalej pokladala za jediného možného spojenca.

Urobil ale chybu. Zviazal ju a priniesol Rowanovi. Prekliaty Angličan! Mohol byť tvrdohlavý, mohol si namýšľať, že je v spojení s Bohom, ale musela uznať, že je aj veľmi rozumný. Brita bola pôvodne rozhodnutá, že strážam *naznačí*, v akej situácii sa nachádza. Zbytočne sa nechala uniesť vlastnou márnivosťou a premeškala vhodnú príležitosť. Spomenula si na mladého bojovníka. Keď sa vráti, ukáže mu, že ešte nepatrí do starého železa. Táto predstava ju pobavila.

Teraz musí niečo vymyslieť, aby získala Geralta na svoju stranu. Ak sa jej podarí nájsť správne slová, neskôr by obaja mohli ovládnuť celú Lankóniu. Možno by nebolo najhoršie najskôr si vziať Yaineho, využiť ho, získať jeho vplyv, ovládnuť faerské územia a potom sa ho jednoducho zbaviť.

Najskôr sa však zbaví Rowana a jeho dotieravej ženušky. K tomuto využije Geraltovu naivitu a nenávisť.

Jura precitla ešte pred svitaním. Kývla na Cilean, ktorá stála na stráž, a potichu sa spustila strmým *zrázom* k rieke. Ešte pred svitaním zo seba chcela zmyť špinu po dlhej ceste. Okúpala sa v čistej vode a v pološere si naťahovala tuniku. Znenazdajky ju vyrušil praskot za jej chrbtom.

Bleskurýchlo siahla po noži.

„Prosím ťa, neskúšaj ten trik na mne,” počula z tmy Rowanov hlas. Z tónu jeho hlasu jej bolo hneď jasné, prečo sa dotrepal až k rieke. *Začalo* ju oblievať príjemné teplo.

Odložila nôž a sledovala ho, ako sa pomaly dvíha. Očividne tam sedel dosť dlho. V tichosti a ukrytý v tme pozoroval, ako sa kúpe. Predstava, ako ju tajne pozoroval, ju vzrušila.

Pomaly sa k nej blížil, jeho mohutné telo a plavé vlasy pripomínali kráľa zvierat. Spomenula si na príbeh, ktorý rozprával istý pútnik po návrate z ďalekých južných zemí. Kdesi sa tam stretol s levmi. Keď k nej Rowan kráčal, vlnili sa mu pleciami. Oči mu potemneli, no v ich hĺbke horela nezbedná iskra. Cítila, ako sa jej prehĺbuje dych a napínajú svaly.

Sotva sa k nej priblížil na dosah rúk, dychtivo sa k nemu natiahla a pritiahla si ho k sebe. Jeho ruky vzápätí nahmatali jej nahý, pevný zadok. Zdvihol ju a posadil do lona tak, aby ho mohla objať stehnami. Pritlačila sa k nemu a objímala ho, kým ju neoprel o starý strom. Jemne ju nadvihol a vošiel do jej ružovej broskynky.

Pritisnutá k stromu sa nemohla poriadne hýbať. Rowan sa s ňou pohrával ako s bábikou. Objal ju okolo pása a pomaly, rytmicky ju nadvihoval. Chrbát sa jej odieral o drsnú kôru stromu. Hlavu zaklonila dozadu a rukami sa pridržala Rowanových pliec. Nechty sa jej mimovoľne zarývali do jeho kože.

Milovali sa so živočíšnou vášňou. Vnikal do nej ohromnou chlapeckou silou a Jura sa mu oddávala so všetkou dlho ukrývanou a nahromadenou túžbou. So všetkých síl sa držala v správnej polohe, nohami objímajúc jeho bedrá.

Keď obaja dospeli k vyvrcholeniu, zvalil sa na ňu a pritlačil ju ťažkým telom o kmeň stromu. Pritúlila sa k nemu. Jura bola vklinená medzi láskavo drsný kmeň stromu a spotené telo láskou unaveného Rowana.

Po niekoľkých minútach ju sladko pobožkal a zašepkal. „Dobré ráno.“

Opätovala mu úsmev. „Dobré ráno aj tebe.“

Ešte vždy ju pritískal k stromu, ale rukami ju hladkal po obnažených nohách.

„Ty si ma sledoval? Vôbec som si to nevšimla. Ak ťa niekto videl...“

Aby ju prerušil, pobožkal ju. „Nie, nikto ma nesledoval. Prikázal som Cilean, aby nikto neopúšťal tábor. Mohli prísť len sem, ale to by som si určite všimol.“

„Viem sa o seba postarať aj sama, bez...“ opäť sa pokúšala namietat'. Ústa jej zatvoril ďalším bozkom.

„Neokúpeme sa? Rád by som sa s tebou vykúpal.“

Jura sa začervenala. Zdalo sa jej zvláštne hovoriť o takých intímnostiach s cudzincom. Keď ju konečne prestal pritláčať o strom, vystrela nohy, ale Rowan ju nepustil. Chvíľu ju ešte niesol. Tunika jej síce zakryla chrbát i holé nohy, ale Rowan si neodpustil zvedavý pohľad na tajomstvá, ktoré ukrývala. Potom ju obdaril úsmevom, ktorý bol možno dôvernejší ako milovanie.

„Povinnosť volá, ostatní sa zakrátko prebudia,“ povedal skormútene. Postavil ju a jemne postrčil k vode.

Vyzliekla si tuniku a vhupla do vody. Za sebou začula srdcelomný Rowanov povzdych a spokojne sa usmiala. Skočil do vody tesne za ňou a ponoril sa.

Slnko už pomaly vychádzalo spoza neďalekých hôr. Jeho lúče tak ako vždy vyhládali a osvietili Rowanovu zlatú hrivu.

„Hej, počúvaj...“ začala váhavo. „Myslím, že poznáš veľa spôsobov, ako... ako vzrušiť a ukojiť ženu. Mal si veľa učiteľiek lásky?“

Rowan ju obdaril šťastným úsmevom. Úprimne sa potešil vždy, keď nehovorila o vojne alebo politike.

„Nebolo ich až tak veľa. Každý princ, dokonca aj princ takej vzdialenej krajiny, ako je Lankónia, je pre ženu dobrou partiou,“ povedal naoko skromne.

„Aha, ženy ťa chceli iba preto, že si princ,“ podpichovala ho.

„Vtedy som bol princ. Nezabúdaj, že teraz som už kráľ. No, to len aby som to upresnil. Chceli ma, lebo som bol riadny chlap!“

„Aha, už rozumiem. Vzrušoval si ich ako bojovník a rytier. Tak je to aj u nás. Daire je tiež vynikajúci bojovník,“ neprestávala si ho doberať.

Už ho konverzácia začala trochu dopaľovať. „Nie, ženy ma obdivovali kvôli...“ zarazil sa. „Kvôli čomu?“ neprestala naliehať. „Kvôli tomu, ako vyzerám. Viem, že tomu nebudeš veriť, ale niektorým ženám pripadám mužný,“ odpovedal rýchlo.

„Hm. To je pravda, si vysoký ako Lankónčan. Na môj vkus si však trochu svetlý. U vás v Anglicku ste asi všetci takíto... bezfarební, nie?“

„Ja nie som bezfarebný,“ odsekol. Zarazil sa a po chvíli pokrútil hlavou. „Musíš za každú cenu vyrývať do mojej mužnosti. Všetci ostatní chlapi sú pre teba krajší, lepší bojovníci, a si presvedčená, že ja som poriadny hlupák. Dožijem sa vôbec chvíle, keď ma poslúchneš bez odvrávania len preto, že mi budeš dôverovať?“

Chvíľu rozmýšľala. „Pochybujem. Každý má vlastnú hlavu a musí myslieť v prvom rade za seba. Nás vždy učili, aby sme sa spoliehali najmä na seba. Ty by si ma nasledoval bez váhania? Myslím, že nie.“

„Pravdaže nie. Si predsa žena,“ povedal podráždene. „To značí čo, že mám menší mozog?“ odsekla. „Budem ťa poslúchať, keď budem, presvedčená, že máš pravdu. Nebudem ťa predsa počúvať len preto, že si celkom pekný chlap a páči sa mi odraz slnka v твоjich vlasoch!“

Rowan už začínal byť poriadne podráždený a na jazyku mal pripravenú jedovatú odpoveď. Na poslednú chvíľu si to rozmyslel a usmial sa na ňu. „Takže ti predsa len nie som celkom ľahostajný?“

„To vôbec nieje dôležité,“ odpovedala.

„Aha. Tak mi vysvetli, prečo si sa tak ľahko nechala vzrušiť, keď sme sa prvýkrát stretli? Som si istý, že dovtedy si nijakému mužovi nedovolila, aby sa k tebe natoľko priblížil. Ani tvojmu milovanému Dairemu. Videl som, ako na teba večne poškľuče. Vybral si ťa preto, lebo zbraňou narábaš lepšie ako ktorákoľvek iná žena.“

„Aj vďaka tomu som ťa získala,“ odvrkla a začala sa brodiť k brehu.

Zachytil jej ruku a pootočil ju tvárou k sebe. Obaja stáli na brehu nahí. „Ty máš strach zamilovať sa. Pripustiť si, že ma ľúbiš, nieje tak?“ spýtal sa jemne.

Pokúsila sa vyslobodiť z jeho zovretia. „To vôbec nieje pravda. Si smiešny. Mali by sme sa vrátiť do tábora. Ostatní sa už určite zobudili. Musíme sa vydať na cestu.“

Rowan sa nevzdával. „Prečo sa bojíš vlastných citov? Máš strach, že ťa začnem ovládať? Že prestaneš byť sama sebou?“

Oči sa jej od prekvapenia rozšírili. „Všetci Angličania sú takí romantickí? Aj to je súčasť tvojho rytierskeho výcviku? Máš vlastne pravdu - nechcem sa do teba zamilovať. Prečo aj? Máš veľa nepriateľov a nemáš šancu prežiť. Dostávaš sa do situácií, ktoré svojím anglickým rozumom nemôžeš pochopiť. Si priveľmi naivný. Zatiaľ ťa ochraňuje Boh, no azda aj tvoja úprimnosť. Nikdy nevieš, dakedy ti hviezdy budú naklonené. Ak ťa nezavraždí Yaine, určite to s radosťou urobí niekto iný.“

Rowan chvíľu hľadel, akoby práve dostal poriadne zaucho. Potom sa mu ústa roztiahli do širokého úsmevu. „Nikdy si nezvyknem na tvoju úprimnosť.“ Pustil ju, aby sa mohla obliecť. „Prekvapím ťa. Len tak ľahko sa nevzdám. A už vôbec sa nechystám umrieť. Svoj cieľ dosiahnem. Zjednotím Lankóniu, potom môžem aj umrieť.“

Pretiahla si tuniku cez hlavu. Opäť ju vzal do náručia. „Môžeš sa brániť a odmietat ma. V hĺbke duše ma miluješ a neubrániš sa tomu. Tvoje telo ťa už neposlúcha. Reaguje spontánne a živočíšne. Musím povedať, že sa správa oveľa rozumnejšie ako hlava.“ Začal ju bozkávať. „Mohla si sa vydať za Daireho, ktorého máš možno rada, ale neverím, že by ťa niekedy pobozkal alebo pomiloval ako ja. Aj tvoja hlava sa časom umúdra.“

Odvrátila sa od neho, aby unikla jeho bozkom. Na to, aby sa vymanila z jeho objatia, už nemala dostatok síl. „Nikdy si sa nemal stať kráľom. Koluje v tebe len polovica lankónskej krvi. Nerozumiem ti. Nikto z nás ti nerozumie. Mal by si sa vrátiť do Anglicka. Čím skôr, tým lepšie. Strkáš nos do cudzích vecí, ľahko môžeš zapríčiniť vojnu, nešťastie, smrť.“

„Išla by si do Anglicka so mnou? Išla by si do krajiny, kde je žena cenená za schopnosť starať sa o deti a domácnosť? Kde nie je dôležité, či sa vie biť a šermovať?“

Konečne sa vymanila z jeho objatia. „Nikam by som s tebou nešla. Tu som doma. Som Lankónčanka.“ Ešte to ani nedopovedala, keď nečakane pocítila zvláštne pichnutie. V tej chvíli si uvedomila, že by ho už nikdy nevidela. Nemohla by sa dívať na jeho úsmev, do jeho očí. Nikdy viac by nevidela jeho udivený pohľad, keď povie niečo, na čo on nie je pripravený. Už by sa nikdy neocitla v jeho náručí.

Pozrela mu do očí. Na sebe mal len malú bedrovú zásterku. Pri pohľade na jeho svalnaté telo a tvár ovenčenú svetlými vlasmi dostala takmer neodolateľnú chuť dotknúť sa ho. Namiesto toho sa odtiahla. Len s námahou sa ovládla. Jej rozum už nikdy nesmie podľahnúť hlasu tela. Je predsa členkou ženskej gardy, nie dajaká hlúpa pastierka kráv, ktorá sa slepo zblázni do prvého pekného mužského zadku, ktorý sa okolo nej mihne. Nemôže pripustiť, aby ju začal ovládať. Od jej správania závisí osud celej krajiny. Ich poslanie na tejto ceste, úloha, ktorú plnili všetci - Cilean, Daire a Geralt - bola dôležitá pre jej kmeň, pre celú Lankóniu. Každá chyba, unáhlenosť môže stáť stovky životov. Za každú cenu si musí zachovať chladnú hlavu. Môže Rowana milovať, ale nesmie mu slepo podľahnúť, ako to od nej očakáva on. Nikdy ho nebude slepo poslúchať. Musí sa mať stále na pozore, sledovať čo robí, ako to robí. To, čo sa medzi nimi stalo v noci, nesmie ovplyvniť jej správanie cez deň.

Potlačila nutkanie dotknúť sa ho. „Musíme sa vrátiť do tábora," povedala a rýchlo sa poobliekala.

Cestou ju ešte raz pobozkal. Tentoraz sa jej podarilo ovládnuť a nepodľahnúť túžbe opätovať mu bozk.

„Dobyť Lankóniu by bolo oveľa jednoduchšie, ako dobyť teba," vzdychol si. „Musíme sa dostať do tábora. Mám obavu, že náš braček sa netušene môže zamotať do Britíných osídíel. Ľahko ho presvedčí, aby mi raz v noci prešpikoval hrdlo nožom."

„Mýliš sa v ňom" stihla mu ešte odpapulovať Jura. „Od malička je vychovávaný ako ja. Je Lankónčan."

„Prezradili ho oči. Ukrýva sa v nich nenávisť. Nie som si istý, či by si kryla môj chrbát aj pred útokom svojho brata. Na čej strane by si stála, keby si sa mala rozhodnúť, kto z nás dvoch zomrie?"

Jura sa zamyslela. Nebola si istá, či by sa vedela rozhodnúť. Rowan kráčal ďalej. Po chvíli sa pohla za ním. Tento problém sa bezpochyby vyrieši sám, pomyslela si. A možno ani nikto z nás neuvidí hradby faerského mesta. Faerčania nás asi dávno predtým pozabíjajú. Pri myšlienke, že by Rowana mohla navždy stratiť, Juru opäť pichlo pri srdci. Tentoraz sa ovládla. Musí vedieť žiť aj bez neho.

Na druhý deň pokračovali v ceste. Ako sa blížili k faerskému územiu, ich ostražitosť rástla. Cesta bola čoraz strmšia, na niektorých miestach taká úzka, že aj kone sa zdráhali postupovať ďalej. Smerovali na východ, dívali sa priamo na vychádzajúce slnko. Vľavo od nich sa týčili hory, za ktorými sa ukrývali dedinky Ultenčanov a Poilénčanov.

Nikto neprehovoril ani slovka. Všetci napínali sluch, aby im neušiel ani jediný podozrivý zvuk. Jura si niekoľkokrát všimla, ako Brita hltá Geralta hladnými očami. Sexuálny apetít tejto ženy ju poriadne znechucoval. Včera poškľovala po Rowanovi, a dnes by bez váhania zviedla Geralta.

V jednej chvíli sa Jura prichytila, ako skúmavo pozoruje brata. Možno to bol Rowan, kto v nej zasial semienko pochybnosti. Geralt meravo sedel na koni, Brite nevenoval ani jeden pohľad, no Jura vytušila, že jej vyzývavé pohľady kútikom oka registroval.

Jura zdvihla oči a zachytila Rowanov uprený pohľad. Na okamih ju to vyviedlo z miery a rýchlo odvrátila zrak. Je ten chlap naozaj taký podlý? uvažovala. Štve ju proti vlastnému bratovi, o ktorého lojalite teraz sama pochybuje, dokonca ho podvedome sleduje.

Utáborili sa v ohybe rieky, za ktorým sa začínalo faerské územie. Pre istotu ani nerozložili oheň, najedli sa v rýchlosti a uložili sa k spánku na kamenistú zem. Prvú stráž držal Geralt.

Skôr ako Jura upadla do hlbokého spánku, niečo ju vyrušilo. Rieka hučala a maskovala mnohé podozrivé zvuky, no Jura inštinktívne vycítila, že čosi nie je v poriadku. Podoprela sa laktom a skúmavo hľadela do tmy. Zdalo sa jej, že Brita a Cilean hlboko spia. Upierala zrak do tmy a pokúsila sa rozoznať temné kontúry skál, kde mal Geralt strážiť tábor. Rowan si ustlal ďalej od ostatných, preto ho nemohla vidieť. Pozrela aj na Daireho a zbadala, že ani on nespí.

Daire bol stále na mieste, rukou jej ukázal najskôr na miesto, kde mal ležať Rowan. Potom naznačil smerom k úzkej cestičke, ktorá viedla lesom k faerskému územiu. Jure sa rozbúchalo srdce. Z nepochopiteľného dôvodu sa Angličan opäť vydal sám na cudzie územie.

Jura vykĺzla z prikrývok, naznačila Dairemu, aby zostal strážiť Britu a Cilean a zakrádala sa ku koňom. Domyslela si, že Rowan sa vyberie do hlavného sídla Faerčanov. Koňa ani neosedlala a hneď vyrazila. Najskôr cválala pomaly a opatrne, potom pridala a vyrazila plnou parou do tmy.

Ďaleko sa nedostala. Odkiaľsi z koruny stromu sa ozval Rowanov zúrivy hlas. „Dočerta, si horšia ako úzkostlivá mater. Už aj sa vráť do tábora!”

„Nemáš nijakú ochranu,” odvetila. Kôň nervózne tancoval. „Si na nepriateľskom území. Yaineho ľudia ťa zabijú. Vôbec ich nebude zaujímať, či máš vznešené poslanie, ani to, či si kráľ.”

Zdalo sa, že bojuje sám so sebou, aby sa upokojil. „Hľadám posla, ktorého som nedávno poslal k Yainemu. Mal sa vrátiť po tomto chodníku, ktorý používajú Irialčania, keď prevádzajú ukradnuté faerské kone. Už dávno mal byť tu.”

„Keď ho Faerčania chytili, živého ho nepustia. K ich kráľovi sa možno ani nedostal.”

„Ja som kráľ, dočerta! Jura, teraz nie je čas na hádky. Už som pochopil, že do tábora sa nevrátiš. Pod' teda so mnou. A kry mi chrbát,” prehodil cez plece.

Cválala za ním a v tme jej na perách pohrával úsmev. Možno nakoniec pochopí naše obyčaje.

Asi hodinu postupovali po kamennej cestičke. Mesiak bol pre nich jediným zdrojom svetla. Zrazu Rowan zastal a rukou dal znamenie. Zoskočil z koňa a opatrne začal liezť strmým zrázom. Jura ho nasledovala. Keď zostúpili do rokliny, kone priviazali k stromu.

„Vpredu som zbadal oheň. Drž sa pri mne a Boh ťa ochraňuje pred hlúposťami," zašepkal.

„Ja že vyvádzam hlúposti? A kto z nás sa sám vydal na nepriateľské územie?" pripomenula mu. Ešte aj v tme zbadala zlovestný záblesk v jeho očiach.

Na to, aký je urastený, sa pohybuje obratne a ticho, pomyslela si Jura. Obaja sa nenápadne predierali po hrebeni hory. Musí mať výborný zrak, keď na takú vzdialenosť zbadal oheň. Medzitým sa priblížili k malej čistinke pri chodníku, kde ktosi rozložil oheň.

Za širokým stromom našli útočisko a chvíľu nehybne pozorovali okolie. Okolo ohňa čupeli traja muži a obhrýzali zvyšky králičích kostí. Vyzerali unavene. Šaty mali samú záplatu, akoby ich nosili dlhé roky.

Podľa všetkého sú to Faerčania, pomyslela si Jura. Boli menšieho vzrastu, takmer o stopu nižší ako Irialčania. Kto sa s nimi stretol v boji, vedel, že sú húževnatí, silní a dobre vytrénovaní. Všetci boli počernejší, obočie mali husté a nad nosom takmer zrastené. Nohy mali typicky zakrivené. Povrávalo sa, že každého Faerčana po dovŕšení tretieho roka posadia na koňa a už mu nedovolia zliezť. Rovnako sa o nich tradovalo, že svoje kone majú oveľa radšej ako samých seba. Ak Faerčan na koni stretne pešieho nepriateľa, zúčtuje s ním veľmi rýchlo a nemilosrdne.

Jura nechcela Rowana stratiť z očí. Zachytila pohľad, ktorým jej naznačoval smer k skupine stromov neďaleko ohniska. V tme ledva rozoznala spútanú postavu, ktorá bola priviazaná o kmeň jedného zo stromov. Spýtavo sa pozrela na Rowana. Prikývol. Pochopila, že to bol ich posol. Zviazaný ako hus pred hostinou. Z miesta, kde boli ukrytí, sa nedalo rozoznať, či chlap ešte žije.

Aj napriek tomu, že je Angličan, Jura pochopila Rowanove náznaky. Poslal ju k ohňu z druhej strany a sám sa nebadane zakrádal k spútanému mužovi. Zdalo sa jej, že je preč nekonečne dlho. Od laku až poskočila, keď sa ozval za ňou. „Podarilo sa im chytiť Keona," zašepkal.

Aj keď Jura nevidela Rowanovi do tváre, vycítila jeho zlosť a obavu, ktorá ním lomcovala. Keon je Brocainov syn. Vedela, že Rowan ručí za Keona vlastným životom. Pomyslela si, že poslať Keona na neznáme územie bola hlúposť, ale nepovedala ani slovo. Odteraz bude radšej držať jazyk za zubami.

Rowan posunkom naznačil, že sa pokúsi mladého Keona oslobodiť. Jura sa spočiatku zdalo, že sa do toho chce pustiť sám. Príkro sa naňho pozrela, čím mu dala najavo, čo si o jeho pláne myslí.

Rezignovane mykol plecami a potichu povedal. „Ale nijaké zabíjanie," a zmizol medzi stromami.

Sedela ticho a čakala, kde sa objaví a dá jej znamenie na útok. Srdce jej bilo ako zvon. Vždy bola vzrušená, keď sa pripravovala na súboj. Ale teraz pociťovala aj inú úzkosť. Bála sa, aby sa Rowanovi nič nestalo. V duchu sa modlila a dúfala, že ešte nenastal Rowanov čas. Najskôr sa pomodlila ku kresťanskému Bohovi a potom, pre každý prípad, venovala modlitbu aj lankónskemu bohovi vojny Naosovi. Prosila ich, aby ochránili Angličana, ktorý, ako sa zdalo, mohol mať niekedy aj dobré úmysly.

Rowan ju opäť prekvapil. Vystúpil z tieňa a zastal si priamo doprostred čistiny. V rukách držal meč a vyzval Faerčanov. „Odložte zbrane! Stojí pred vami váš kráľ!"

Všetci naoko unavení Faerčania boli odrazu na nohách a vyrútili sa na Rowana. Jura vyrazila z úkrytu, priblížila sa k jednému z Faerčanov a nacvičeným úderom mu sekerou rozbila hlavu. Kým sa spamätala, chytil ju druhý Faerčan okolo pása. Muž bol silný, veľmi silný. Márne sa pokúšala vymaniť z jeho objatia. Zvieral ju čoraz silnejšie. Jura cítila, ako jej dochádza dych. Prikrčila nohy a z celej sily vrazila mužovi do brucha lakť. Jeho stisk nepovolil. Vľavo počula, ako Rowan zápasí s tretím Faerčanom.

Muž ju ďalej neľútostne škrtil. Jura sa usilovala márne. Cítila, ako jej dochádza dych. Pomaly ju opúšťali sily a telo jej chablo v mužovom silnom objatí. Zavrela oči a stratila vedomie.

„Jura! Jura!"

Pomaly sa preberala. Sedela na zemi v akejsi čudnej polohe. Rowan jej podopieral hrudník, udieral ju do tváre a kričal na ňu. Striasla sa a pokúsila sa narovnať. Nemala dosť síl. Rowan ju našťastie pevne držal.

„Jura, si v poriadku?“

„Hej, ak mi teraz nedolámeš rebrá, ktoré mi ešte zostali celé," odvetila netrpezlivo a pošúchala si hrud'. „Nemôžem dýchať.“

„To mám za to, že som zatiahol do boja ženskú," povedal skrúseno. Stále ju pevne držal.

Odstřčila ho a konečne sa jej podarilo posadiť. „Tak pomaly! Mne sa podarilo jedného muža zneškodniť a druhého aspoň zadržať, kým ty si mal problémy aj s jedným. Mali sme ich školiť lukmi," šúchala si boľavý krk.

Rowan sa postavil a pozrel na troch zviazaných Faerčanov, ktorí v bezvedomí ležali na čistinke. „Sú to moji poddaní, rovnako ako Irialčania." Pobral sa k stromu, pri ktorom bolo priviazané nehybné Keonovo telo.

Najskôr sa im zdalo, že chlapec je mŕtvy. Ale keď podišli bližšie, zistili, že len spí. Spal tak hlboko, že ho nezobudil ani boj, čo zúrilo navôkol. Rowan si kľakol. Letmý pohľad mu stačil, aby zistil, že chlapec vôbec nebol priviazaný k stromu, ako sa mylne domnievala Jura. Keď si čupla k Rowanovi, zacítila odporný pach.

„Je opitý na mol," skonštatovala s odporom. „Vôbec nie je zajatec, je to obyčajné opité chlapča.“

Rowan ním zatriasol. Chlapec sa len ťažko preberal z opileckého spánku.

Keon zagúľal očami, zamľaskal vysušenými ústami a obdaril Rowana pripitým úsmevom. „Otec na mňa bude hrdý. Dostal som sa až k Yainemu.“

„Yaine ťa nezabil?" spýtala sa Jura, celá stuhnutá od strachu.

Chlapec sa uškrnul a dramaticky privrel viečka. „Veď vám hovorím, že som odvážny. Prišiel som k nemu a porozprával som mu o Brite." Chlapec neohrabane nakreslil do vzduchu siluetu dobre vyvinutej ženy. „Yaine povedal, že si ju teda vezme," naklonil sa k Jure, ktorú opäť ovanul alkoholový opar. „Budú vyzerat' smiešne. On je krpátý, ale ani Brita nie je taká rozkošná ako ty, Jura. Keby si mala sestričku, aj by som sa s ňou oženil. A bol by som príbuzným tuná, nášho kráľa.“

Jura počudovane zdvihla obočie a pozrela na Rowana. „Tvojho kráľa. Určite si myslel na tvojho otca, kráľa Brocaina.“

Chlapec jej venoval takmer pohrdlivý úsmev. „Kráľ Rowan, kráľ celej Lankónie, kráľ..."

„Kde je Siomun?" netrpezlivo sa opýtal Rowan. Vôbec si nevšimol Jurin prekvapený pohľad. Jura vôbec nepočúvala chlapcovo vystatovanie, rozmýšľala nad jeho poslednými slovami. „Poslal som Siomuna, aby odovzdal Yainemu moje posolstvo.“

„Musel som ho zviazať. Už som to s tými Irialčanmi nemohol vydržať. Otec chce mať zo mňa poriadneho chlapa. Mal som troch starších bratov. Otec ich posielal na bojové výpravy. Všetkých zabili." Opäť sa tackavo naklonil k Jure. „Aj na tohto kráľa som zaútočil. A prežil som. Teraz chcem ukázať, že viem oveľa viac. Musím im ukázať, že som dobrý ako môj otec. Chcel som to dokázať aj tebe, kráľ Rowan. Ako sa mi to podarilo?“

Rowan položil chlapcovi ruky na plecía: „Áno, veľmi si ma potešil. Si už ozajstný chlap," povedal hrdo.

„Takže ty si sa sám vybral na faerské územie?" spýtala sa Jura, pozrela na Rowana a utrúsila pomedzi zuby. „Som dojatá tvojou rečou!" Vrátila sa ku Keonovi. „Ako to, že ťa Yaine nechal nažive?“

Keon vystrúhal smutnú tvár. „Oni sú, chudáci, takí chudobní. Yaine sa sťažuje, že všetci naokolo im kradnú kone. Musia sa ustavične sťahovať. Nemôžu sa usadiť a pestovať obilie. Minulú zimu takmer pomreli od hladu.“

Mnohých preto pochovali. Potrebujú ženy," Keonovi sa rozžiarila tvár. „Otec im dá všetky naše ženy. A my, Zernačania, si vezmeme Irialčanky.“

„Takže Yaine nás prijme?" spýtal sa Rowan.

Keonovi zakľuckala hlava. Takmer opäť upadol do spánku. „Tamí traja ťa k nemu privedú. Čože? Vari ste ich nepozabíjali? Jeden z nich je Yaineho brat. No, musím uznať, že na takých krpcoch vedie dobre prelievať gágor.“ Táral dve na tri. Nakoniec zatvoril oči, hlava mu padla na prsia a definitívne upadol do opileckého spánku.

Jura ho opatrne položila na zem. „Predtým som si ani nevšimla, aký je urastený,“ skonštatovala.

„Nie bezfarebný ako niekto?“ odrkol Rowan. „Teraz by si láskavo mohla prestať čičíkať toho sopliaka. Musíme zistiť, čo je s tými Faerčanmi. Chvála Bohu, že som ani jedného nemusel zabiť.“

Jura sa naňho usmiala. Stále hladkala Keona po líci. „Je približne rovnako starý ako ja. Myslím, že už nie je chlapec. A má guráž, vybral sa k Yainemu sám, bez pomoci.“

„To je dobré. On ide sám a má guráž, ja idem sám a som hlupák,“ zašomral Rowan a pobral sa k trom bezvládnym telám. Jura sa za chrptom uškrnula. Páčilo sa jej, že žiarli. Napriek všetkým chybám sladký Anglický manžel jej vedel dať najavo, že sa mu páči. V boji jej krása bola nanič, ale zistila, že dvorenie a lichôtky od chlapov sú príjemné.

Jeden z Faerčanov začal fíkať. Pomaly sa preberal a šúchal si boľavú hlavu. Rowan poslal Juru nabráť trochu vody. Sám dával pozor na troch zajatcov. Keď sa vrátila, držal Rowan všetkých v šachu vytaseným mečom. Faerčania naňho nechápavo hľadeli. Juru už ani neprekvapilo, že po vysvetlení, ktoré im Rowan servíroval, sa výraz troch mužov začal meniť. Začínala veriť, že Rowan má mimoriadny dar jazyka a každého získa na svoju stranu.

Keď sa vynorila spomedzi stromov, muži na ňu prekvapene hľadeli. Jeden z nej vôbec nespúšťal oči. Spoznala v ňom toho, ktorý ju chcel zabiť. Obaja si vymenili vďačné pohľady, že sa tak nakoniec nestalo.

Jura sedela pri ohni. Pre prípad, že by niektorému z Faerčanov napadlo vytasiť zbraň, vybrala si miesto, aby na nich dobre videla. Rowan pokračoval v rozprávaní. Lenivo odtrhla stehno z králika a pomaly prežúvala. V druhej ruke držala už trochu stuchnutý chlieb. Oheň, ťažký boj, pocit bezpečia, ale i Rowanov hlas v nej vyvolávali driemoty. Natiahla sa na zemi, pretiahla si cez seba jednu z ovčích koží, ktoré mali Faerčania namiesto sedla, a zaspala.

Prebrala sa, aj keď nie celkom, keď ju Rowan vzal do náručia. Najskôr sa začala brániť, potom sa mu vzdala, položila si hlavu na jeho širokú pevnú hrud' a opäť sa oddala spánku. Hoci si to celkom neuvedomovala, kdesi hlboko v duši sa s ním cítila v bezpečí. Zdalo sa jej, že Rowan sa dopúšťa mnohých chýb, ale nakoniec mu vždy všetko vyšlo tak, ako si predsavzal. Spriatelil sa s Brocainom, presvedčil vatellskú kráľovnú, aby dovolila svojim poddaným sobášť sa s Irialčanmi. Zaujal aj Faerčanov, ktorí ho pozorne počúvali a podľa všetkého mu aj uverili.

Otvorila oči. „Naozaj sa rozprávaš s Bohom?“

Rowan vyvalil oči a zatváril sa tajuplne. „Som len obyčajný muž. Musím niekde čerpať silu.“

Zavrela oči a opäť ju opantali driemoty. Keď sa zobudila, slnko už bolo vysoko. Rowan vedľa nej hlboko spal. Rukami ju objímal a držal ako detskú hračku. Opatrne, aby ho neprebudila, vykĺzla z jeho objatia.

„Neodchádzaj ďaleko. Zostaň mi radšej na očiach,“ povedal. Oči ani neotvoril. Naopak, chcel si ju k sebe ešte pritiahnúť.

„Ale ja musím,“ naznačila mu dôvod.

Stále sa neunúval otvoriť oči. „Len po ten strom, ani o krok ďalej. Dnes nemám chuť bojovať s nikým. Ani o teba.“

Zdržala sa ostrej poznámky, ktorá sa jej drala na jazyk. Vybrala sa resignovane naznačeným smerom. Keď skončila, vrátila sa k Rowanovi, ktorý sa ďalej vyvaľoval a tváril sa, že spí. „Mali by sme sa vrátiť k ostatným. Daire a Cilean sa budú znepokojovať. Kde sú vlastne tí Faerčania a Brocainov syn? Alebo tu chceš trčať celý deň?“

Vymrštil ruku a chytil ju za lakeť. „Jura, ty nikdy nemáš chuť vyvaľovať sa na brehu rieky, oddávať sa sladkému ničnerobeniu a pozorovať motýle?“

Usmiala sa naňho. „Možno aj, ale dnes to nepôjde. Geralt bude...“

„Pre živé nebesá!" zalapal Rowan po dychu a pomaly sa zviechal. „Celkom som zabudol na tvojho podareného brata. On je schopný biednych Faerčanov podrezať, ani im nedá šancu otvoriť ústa. Sadaj na koňa!" zvolal.

Jura náhlivo začala zbierať všetky svoje drobnosti. Včera v noci už spala, keď ju sem Rowan odniesol. Horúčkovo zbierala tých pár vecí, ktoré sa neusporiadane váľali po zemi. Vyskočila na koňa a cválala za ním.

O niekoľko minút sa s hrôzou presvedčila, že Rowanove obavy boli opodstatnené. S veľkou nevôľou musela priznať, že tentoraz mal pravdu.

Geralt bol výborný bojovník, ale nezriedka strácal kontrolu a vtedy ho nikto a nič nemohlo zastaviť. Podarilo sa mu zajať a zviazať všetkých troch Faerčanov. Pravdepodobne sa k nim prikradol, keď spali. Teraz na nich púšťal hrôzu a vyhrážal sa im, že ich zabije, ak mu ihneď nepreznadia, čo urobili s jeho sestrou.

Jura vyšla na čistinku práve vo chvíli, keď sa Rowanov nôž zabodol do piesku medzi Geraltove nohy. Podvedome vycítila, že sa schýľuje k bitke. Popohnala koňa, napriek tomu sa jej nepodarilo zabrániť konfliktu. Všetko sa zomlelo neuveriteľne rýchlo. Faerčania, ktorých v priebehu niekoľkých hodín dva razy prepadli a zviazali, boli poriadne rozzúrení. Tentoraz svoj hnev nasmerovali na Geralta. Keď zacítili šancu, vyskočili na rovné nohy. Zbrane mali pripravené k útoku. Mladý Keon, ktorý sa postupne spamätával zo včerajšej opice, nechápavo hľadel na zmätok okolo seba. Vôbec nechápal, kto s kým a proti komu bojuje. V neprehľadnej trme-vrme mal dojem, že život jeho milovaného kráľa Rowana je v ohrození.

Keon vyštartoval a s obnaženým mečom sa postavil pred Rowana. Faerčania zaútočili, jeden z nich sa rozohnal na Geralta, ktorý sa šikovne uhol. Meč sa zabodol priamo do Keonovej hrude. Keby tam chlapec nestál, Rowan by bol namieste mŕtvy.

Na chvíľu všetci zamrzli. Keonovo telo sa pomaly, bez slova, zviezlo na zem. Všetci ten výjav sledovali bez pohnutia.

Rowan sa spamätal prvý. Kľakol si a vzal krvácajúceho chlapca do náručia.

„Musíš povedať môjmu otcovi, že moja smrť nebola zbytočná," zašepkal umierajúci chlapec.

„Neboj sa, poviem mu to," odpovedal zarazený Rowan.

Pomaly a s veľkými bolesťami položil Keon ruku Rowanovi na plece. „Moja smrť nebola zbytočná. Položil som život za svojho kráľa," vyriekol z posledných síl a jeho telo bezvládne kleslo do náručia smrti.

„To znamená vojnu," ľahostajne skonštatoval Geralt a zasunul meč do pošvy.

Jura sa pozrela na brata. V jeho očiach zazrela škodoradosť. Mal radosť, že chlapec umrel! Tváril sa spokojne a tešil sa, že Brocain s Rowanom zatočí. V tej chvíli pochopila, že Geraltovi naozaj nejde o dobro a blahobyť Lankónie. Stará sa len o seba a o vlastnú moc, o ktorú ho Rowan pripravil.

Rowan stále držal chlapcovo mŕtve telo v náručí. Z výrazu jeho tváre Jura nič nevyčítala. Bol bledý, tvár akoby vytesaná z mramoru dobre ukrývala všetky jeho vnútorné pocity. Aj on má strach. Strach, že začne vojna, pomyslela si.

Rowan s chlapcom v náručí pomaly kráčal k lesu.

„Mali by sme ísť," Geralt zacítil možnosť prevziať velenie. „Brocain sa to môže..."

Jurin mrazivý pohľad ho pribrzdil. „Ty zostaneš tu a vyčkáš. Ak ešte niekomu ublížiš, vlastnými rukami ti vykrútim krk," precedila.

„Ale..." pokúsil sa získať stratenú autoritu.

Jura sa otočila a vydala sa k lesu za Rowanom. Cilean sa ju pokúsila zastaviť, mysliac si, že Rowan chce byť v tejto chvíli sám. Jura kráčala ďalej. Musia sa poradiť ako ďalej. Smrť mladého Zernačana môže prekaziť všetky plány.

Chvíľu jej trvalo, kým Rowana našla. Schovala sa v tieni stromov a pozorovala ho. Naskytl sa jej zvláštny výjav. Rowan položil nevládne chlapcovo telo na skalú, akoby to bol nejaký oltár. Kľakol si a pohrúžil sa do modlitieb. Ešte chvíľu nehybne stála. Kľáčal, nepozrel naľavo ani napravo. Hlavu mal v dlaniach. Až vtedy pochopila, že plače.

Zmeravela. Ešte nikdy nevidela plakať chlapa. Dokonca poznala len málo žien, ktoré neudržali slzy. Zvuky, ktoré vydával, boli nezameniteľné. Odrazu bola zmätená. Nevedela, čo má robiť, nevedela, ako utíšiť plačúceho chlapa.

Úplne zmätená stála v rozpakoch na kraji lesa. Nemohla ho opustiť, rovnako však nevedela pochopiť jeho reakciu nad smrťou mladého Keona. Mal strach, že Brocain pomstí synovu smrť a zabije ho? Alebo sa obával hrôz vojny? Prečo tento Angličan plače nad mŕtvym telom zernackého bojovníka?

Z myšlienok ju prebralo tiché mrmlanie. Rowan sa začal modliť. Modlil sa a hovoril s Bohom, ktorého pokladal za svojho ochrancu. Zbystrila sluch.

„Sklamal som, môj Bože, sklamal som otca, zradil som zem. Sklamal som dokonca aj svoju ženu.“

Jura sa zachvela a ďalej napäto počúvala.

„Modlil som sa k tebe a prosil ťa, aby si ma zbavil tejto ťažkej úlohy. Hovoril som ti, že jej nie som hoden. Som zbabelý a lenivý, môj tútor mal pravdu. Nikdy sa mi nepodarí zjednotiť túto zem. Zjednotenie nie je mojím životným údelom.“

Položil hlavu do dlaní a opäť sa rozplakal. „Moja žena to dávno pochopila. Videla do mňa a vedela, že to nikdy nedokážem. Vedela, že ťa sklamem, ó Bože. Nie som vyvolený pre túto zem, pre ťažkú úlohu, ktorú si mi dal. Vôbec som si nezaslúžil narodiť sa ako Thalov syn. Tento chlapec položil život, aby zachránil moju bezcennú dušu. Už nemôžem ďalej. Vrátim sa do Anglicka a nechám Lankóniu pravým Lankónčanom. Prepáč mi, Otče, že som ťa zradil,“ znovu mu vyhfkli slzy.

Jura sa oprela o kmeň stromu a aj nej sa do očí nahrnuli slzy. Prekvapilo ju to. Nikdy predtým si nevšimla, že Rowan by o sebe pochyboval. Ako si o sebe môže myslieť, že je zbabelý? Sám sa postavil zoči-voči skupine Zernačanov. Ako môže pochybovať o tom, že je naozajstným kráľom? Po tom všetkom, čo za taký krátky čas urobil.

Prečo som o ňom pochybovala? napadlo jej. Prečo od neho jednoducho žiadam nové a nové dôkazy, že je vyvoleným kráľom? Prečo som sa nepostavila na jeho stranu od samého začiatku? Vždy bola hrdá na to, ako jasne a logicky myslí. Preto ju zarazilo, že nebola schopná Rowana nestranne súdiť. Vždy sa s ním hádala, vždy mu stála v ceste.

Slzy sa jej kotúľali po tvári. Možno mal pravdu. Asi sa naozaj bála, že sa doňho zaľúbi. Určite mal pravdu. To značí, že láska jej zaslepila rozum a bojovala s ním len zo vzdoru. Určite sa zaľúbila hneď pri ich prvom vášnivom stretnutí na brehu rieky. Už vtedy pocítila podvedomý strach, že stratí hlavu a Rowan ovládne nielen jej telo, ale aj dušu.

Rowan stále plakal. Jura pochopila, že teraz musí urobiť všetko preto, aby ho primalá zostať v Lankónii. Desila ju predstava, čo sa môže stať, ak Rowan odíde a s ním odíde i jeho myšlienka a odhodlanie zjednotiť kmene. Ak sa Geralt stane kráľom, krajina sa ocitne vo vojne.

A čo bude so mnou? Napadlo jej, že bez Rowana zomrie od žiaľu. Už si zvykla na jeho nežnosťky a pozornosť, ktorú jej venoval. Začalo sa jej to páčiť. Zvykla si na jeho silu. Bez ohľadu na to, aké prieky mu robila, ako s ním bojovala, vždy si zachoval silu a vieru vo vlastnú pravdu. Aspoň navonok sa to tak zdalo. Teraz videla, že celý čas ním zmietali pochybnosti. Prečo mu nechcela pomáhať?

Spoza stromu sa opatrne pozrela na Rowana. Plecia mal zhrbené, telo opustené, porazené. Musí mu pomôcť.

Ale ako? Angličanka by ho určite vzala do náručia a utíšila jeho bôľ. Uvedomila si, že je to presne to, čo urobí. Prekvapilo ju to. Zažiadalo sa jej položiť mu ruky na plecia. Zatúžila, aby jej hlavu položil na prsia a upokojil sa. Zatúžila mu ískať vo vlasoch.

Možno by to však bolo ešte horšie. Ak ho začne ľutovať, neľaví sa mu. Musí mu vrátiť stratenú sebadôveru.

Rowan sa medzitým postavil, ale nespúšťal oči z mŕtveho Keona. Keď uvidela jeho žiaľom utrápenú tvár, opäť jej vybehli do očí slzy. Tomu mužovi skutočne záleží na Lankónii. Na celej Lankónii, nie iba na iriaských kmeňoch. Záleží mu rovnako na Zernačanoch, ako na Faerčanoch. Inak by neprelieval slzy nad mŕtvym telom zernackého chlapca. Thal urobil správne, keď sa rozhodol, aby Rowana vychovali v Anglicku. Thal mal pravdu. Mýlila sa ona. A jej omyl bol veľký. Teraz musí nájsť silu, aby omyl priznala.

Potichu vyklzla spoza stromu, vrátila sa niekoľko krokov k táboru, potom sa otočila a tvárila sa, akoby práve prichádzala. Aj keď robila poriadny hluk, Rowan jej vôbec nevenoval pozornosť. Stál s pohľadom upretým k zemi. Oči nespustil z mŕtvej tváre zernackého chlapca.

Vystrela sa. „Čo tu robíš? Musíme pokračovať v dlhej ceste k Faerčanom," vyzvala ho ostrejšie, ako sama čakala.

Ani na túto výzvu Rowan nezareagoval. Chcela ho pohladať po vlasoch, ale na poslednú chvíľu si to rozmyslela.

„Čo to tu stváraš? Ty pochovávaš zernackého chlapca?

Máš strach z Brocainovej kliatby? Ak začne vojna, Irialčania určite zvíťazia."

„Vojna nebude, vzdám sa Brocainovi. Dúfam, že prijme moju obeť," povedal odhodlane.

Jura sa strhla. „To bude skvelé! Aspoň sa Geralt konečne stane kráľom Lankónie." Rowan vôbec nezareagoval.

„Mal si na to prísť už skôr," provokovala ho. Vôbec jej nevenoval pozornosť. „Skôr ako sa obetuješ, mali by sme doraziť k faerskému kráľovi. Nechceš ho predsa ukrátiť o rozkoš oženit' sa s Britou?"

„Už ma viac nezaujímá. Nepatrím sem. Nie som Lankónčan."

Pomaly strácala trpezlivosť. Rowanove reakcie ju zmiatli. Zamračila sa „To je pravda. Skutočný Lankónčan by sa nikdy nepustil do vopred prehranej bitky, akou je pokus zjednotiť všetky kmene. To je nemožné. Nikdy sa to nikomu nepodarí."

„Možno sa to predsa podarí. Ale nie mne. Sklamal som, nebol som dobrým kráľom," povedal rezignovane.

„To nie je pravda. Mohol si byť dobrý kráľ, ale Geralt bude lepší. Jemu sa to podarí. Určite nebude posielat' na istú smrť mladých, neskúsených chlapcov!" uprene sledovala jeho reakciu. Zdalo sa jej, že do jeho tváre sa pomaly a váhavo vracia život a s ním aj poriadna zlosť.

Otočil sa k nej. „Geralt? Zjednotí kmene?"

„Pravdaže. Má dostatok sily a odhodlania. Odvedie dobrú prácu, nemyslíš? Brita už okúsila jeho mužnú silu. Vie, čoho je schopný. Určite o svojich schopnostiach presvedčí aj Yaineho."

„Brita okúsila Geraltovu silu? Ale ved'..." Rowan sa tváril prekvapene.

„Ale áno. Vidím jej to na očiach. Má z môjho brata strach."

„Ak sa jej zachce, bude ho natierať ako maslo. Vydá sa za toho hlupáčika a bude vládnuť celej Lankónii," do Rowanových očí sa vkrádal život.

„To už nebude tvoja starosť. Budeš mŕtvy. Obetuješ sa pre tohto chlapca."

Rowan sa obrátil, pozrel na mŕtve telo a opäť ho prepadol smútok. „Máš pravdu. Geralt bude výborný kráľ. Som si tým istý."

„Ak sa mu podarí poraziť Vatellčanov." „Poraziť Vatellčanov?" nechápal Rowan. „Už viem, ako chutí moc. Žila som s kráľom. Vydám sa za Daireho, možno sa nám podarí poraziť Britu a ovládnuť jej kmeň. Asi som už dávno mala byť kráľovnou Lankónie. Áno, táto myšlienka sa mi veľmi páči!" povedala s úsmevom.

Rowan sa na ňu opäť pozrel. Smútok z očí mu už takmer zmizol. Zmenil sa na nenávisť, na nenávisť k nej. „Vojna, vojna a moc, to je všetko, na čo myslíš! Ty i celý váš kmeň. Budeš viesť vojnu aj s vlastným bratom, len aby si získala moc. Len pre tvoju samolúbošť si schopná spôsobiť smrť a utrpenie stoviek ľudí. Osud Lankónie ťa vôbec nezaujímá," rozohnil sa.

„Chceš povedať, že teba zaujíma? Chceš odísť, zanechať všetko tak, rozbabrané. Chceš sa obetovať Brocainovi."

„Musím to urobiť. Dal som mu moje slovo. Je to slovo rytiera, ktoré musím dodržať," odvetil.

„Úbohý Angličan," vyštekla naňho. „Si naozaj len Angličan, s nami nemáš nič spoločné. Chvalabohu, že umrieš. Nepotrebujeme zbabelcov ako ty, neschopných doviest' veci do konca. Chod'. Utekaj za Brocainom. Vráť sa do Anglicka. Chod' dočerta, je mi to jedno," otočila sa na päte a rozbehla sa preč.

Utekala, len kým sa jej nestratil z očí. Duša jej plakala a z hrude sa jej drali vzlyky. Skôr ako si to uvedomila, kľáčala na kolenách a plakala. Akoby z nej vytryskli všetky slzy, ktoré v sebe od malička potláčala. Zhrbila plec a zopla ruky. Tvárou sa zaborila do trávy a pustila sa do usedavého plaču. Umrie, ak sa Rowan vzdá Brocainovi. Hanbila sa mu priznať so svojimi citmi. Nepotreboval ľútosť, preto ho neľutovala. Chcela ho vyprovokovať, povzbudiť, nepredpokladala však, že v ňom vyvolá nenávisť.

Po chvíli sa postavila a zamierila k táboru. Ostatní stále mlčky sedeli. Na zvuk krokov zdvihli hlavy. Keď uvideli, že to nie je Rowan, odvrátili sa.

Pochopila, že ho potrebujú väčšmi ako ona.

Cilean k nej podišla, ale Jura odvrátila tvár. „Ty... ty si plakala? Čo si s ním urobila?" spýtala sa neveriacky.

Jura vedela, že to, čo sa stalo pred chvíľou musí zostať jej tajomstvom. Nesmie sa oň podeliť ani s najbližšou priateľkou. Kto z Lankónčanov by pochopil chlapské slzy. Jura to pochopila. Znamenalo to, že prestáva byť Lankónčanka?

„To... to ma len dym štipe v očiach. Myslím, že sa čoskoro vráti," odvetila nepresvedčivo.

O chvíľu sa jej slová potvrdili. Rowan sa vrátil. Vlasy mal mokré ako po kúpeli. Hneď všetkým prikázal, aby sa pripravili na cestu. Faerčania ich so záujmom pozorovali. Rowan sa s nimi dlho potichu rozprával. Jura si všimla, že im vysvetľuje, kto je kto v ich skupine. Už nepochybovala o tom, že za ich bezpečnosť ručí vlastným životom.

Pozorne mu hľadela do očí. Videla zmenu. Objavilo sa v nich prázdno, aké tam predtým nebolo. Napriek tomu prevzal velenie.

Počkala, kým pozrel aj na ňu a usmiala sa naňho.

Hľadel cez ňu, akoby ju nevidel.

Cválali celý deň. Rowan ju ignoroval, ani raz na ňu nepozrel. Jura si pomyslela, že nepochopil, čo mu chcela povedať. Nepochopil, že ho chcela vyprovokovať, zdravo nahnevať, aby sa spamätal. Vari naozaj nepochopil, že mu chcela pomôcť v ťažkej chvíli? Dnes v noci s ním zostane sama a dovoľí mu, aby sa jej dotýkal. Aby sa s ňou maz-nal. Možno sa budú opäť milovať.

Jej predstavy sa nenaplnili. Utáborili sa, ale Rowan sa jej vyhýbal. Lákala ho na malú prechádzku do lesa. Vyhovoril sa, že musí strážiť Faerčanov.

„Nemôžem ich nechať osamote s tvojím bratom," hľadel na ňu. V jeho očiach bol chlad a odmeranosť. „Alebo ho už mám titulovať *vaše veličenstvo*¹?" Odišiel kým stihla odpovedať. Zostala stáť ako soľný stĺp.

Cilean zbadala jej rozpaky. Poslala ju odsedlať kone. Jura splnila príkaz bez záujmu, pohybovala sa ako vo sne.

„Musela si mu veľmi ublížiť," povedala jej priateľka.

„Chcela som mu len pomôcť. Nepochopil ma," namietala Jura. Ponad plápolajúci oheň hľadela, ako si Rowan ostrí meč. „Ja som..."

„...hlupaňa," skočila jej do reči Cilean a zlostne odstrojila koňa.

Jura pocítila nával sebaľúlosti. Vari nikto nechápe, že v nej stále tlie iskierka nádeje, že ich plán vyjde? Večer sedela spolu s ostatnými okolo ohňa. Keď prišiel jej čas, prebrala stráž nad táborom. Rowan nejavil záujem o rozhovor s ňou. Vydal jej rozkazy a viac si ju nevšímal.

Nikto okrem Cilean si nevšímol zmenu v ich správaní. Rowan sa správal k Jure ako každý lankónsky muž. Bral ju ako seberovnú. Juru táto zmena mrzela. Už si zvykla na Rowanovu ochrannú ruku, na jeho láskavosť a nehu.

Chýbalo jej milovanie s ním.

Na tretí deň sa Jura prebrala pred svitaním. Práve včas, aby videla, ako Rowan vykĺzol spod prikrývok a zmizol v lese. Nebola si istá, či koná správne, napriek tomu sa pustila za ním.

Pri každom strome očakávala, odkiaľ sa na ňu vyrúti a vyhreší ju, že sa vydala sama tak ďaleko od tábora. Čakala márne. Rowana našla pri potoku do pol pásu nahého. Umýval sa.

Vedel, že prišla, ale ani a neobzrel. „Čo tu chceš?“ hlas mal chladný ako voda v horskej bystrinke.

Najradšej by sa vrátila späť do tábora. Premohla sa a kľačičky sa napila z potoka. Ranné zore sa len nesmelo červenali. „Dlho sme spolu nehovorili. Myslela som....“ Položila mu ruku na plece. Jeho pohľad ju prinútil stiahnuť ruku.

„Nevedel som, že v Lankónii muž môže hovoriť so ženou osamote. Myslel som, že tvojou úlohou je dozeráť na moju bezpečnosť,“ povedal mrazivo.

Strhla sa, úplne zmätená z jeho slov. „Sme predsa manželia.“

„Aha. Chceš sa so mnou vyspať? Páči sa ti, keď mám oceľ v rukách i medzi nohami. To je všetko, čo odo mňa chceš?“

„Ak si to myslíš, nebudem ťa presviedčať o inom,“ povedala zlostne a nechala ho osamote. Nemala najmenšiu chuť vysvetľovať mu, prečo konala tak, ako konala. Vari neuveril predstave, že si želá jeho smrť?

Slzy jej vbehli do očí, ale tentokrát sa ovládla. Nech teda ide dočerta! Prečo by mala milovať chlapa, ktorý jej spôsobuje bolesť?

Keď sa vrátil do tábora, ani na ňu nepozrel. Jeho nevšímavosť a ľahostajnosť ju bolela viac, ako úder palicou. Keď zaspávala, bolela ju hlava a celé telo. Myšlienky jej nedali spať. Preto ako jediná z tábora zbadala, že niekto sa zakráda v tme. Najskôr si myslela, že sa jej to sníva. Videla skôr tiene, ako ľudí z mäsa a kostí. Pohybovali sa celkom nehlučne. Plávali tmou ako ryby v kalnej vode.

S očami doširoka otvorenými videla, ako sa jeden z tieňov bleskurýchlo sklonil nad spiaceho Daireho a zapchal mu ústa. Skôr ako mu stihla priskočiť na pomoc, zacítila tupý úder s stratila vedomie.

Keď sa prebrala, hlava ju bolela ako črep. Chrbát si takmer necítila. Než otvorila oči, pokúsila sa zamrviť rukami. S hrôzou zistila, že nevládze.

„Jura, Jura!“

Jura s veľkou námahou otvorila oči. Nad ňou sa skláňala Cilean. Boli v zadnej časti voza, prikrytého plachtou. Trmáčali sa na špinavých vreciach s obilím. Zdalo sa jej, že vo vreciach vezú kamene.

„Jura, si v poriadku?“ zašepkala Cilean.

Jura sa nemohla ani posadiť. Ruky i nohy mala za chrbtom pevne spútané. „Áno,“ odpovedala sotva počuteľne. Pery mala vyschnuté. „Kde to vlastne sme? Kto nás prepadol? Kde sú ostatní?“ Voz nadskočil na kameni a jedno z vriec udrelo Juru do boku. Tvár sa jej skrivila od bolesti.

„Neviem, spala som a prebrala som sa až v tomto voze,“ odpovedala Cilean.

Jura márne mykala putami na rukách. „Musím zachrániť Rowana. Určite bude našich väzňov presviedčať, že je ich kráľom. Mám strach, že ho zabijú.“

Cilean sa krivo usmiala: „Myslím, že v prvom rade sa musíme postarať o seba. Ak zajali nás, dostali aj ostatných. Zdalo sa mi, že počujem aj iné vozy. Myslím, že by sme si mali pospať a šetriť sily na neskôr.“

Jura nevedela zaspáť. Mala strach o Rowana. Prirodzene, že sa musím postarať aj o ostatných, napomenula sa v duchu. Začala sa modliť, aby ho Boh ochraňoval. Rowan nesmie zomrieť. Ešte ho čaká veľa práce. Vedela, že ju potrebuje. Čo ak opäť stratí vieru vo vlastné sily? Kto bude stáť po jeho boku?

Nakoniec sa jej predsa len podarilo zaspáť. Mala strašný sen. Snívало sa jej, že Rowan je mŕtvy. Vina za jeho smrť padla na jej hlavu. Umrel, lebo mu nikdy nepovedala, že ho ľúbi.

Voz náhle zastavil. Jura sa prebrala. Silné ruky ju uchopili za ramená a surovo vytiahli z voza. Hlavu si udrela o tvrdé vrecia s obilím. Iné ruky jej rozviazali putá na nohách. Konečne sa mohla postaviť.

Uktenčania, prebleslo jej myslou, keď videla pred sebou územčitého chlapa. Hlavou jej prebehli všetky hrôzostrašné historky o ich krutosti, ktoré podľa svojho prikrášľoval každý nový rečník. Príbehy, ktoré počúvala pri ohni za búrlivých, chladných nocí. Rodičia dokonca strašili deti, že ak nebudú poslúchať, unesú ich Ultenčania.

Nikto o nich veľa nevedel. Hovorilo sa, že sú špinaví ako prasatá, slizkí, predajní a zákerní. Kradnú kde môžu a vôbec nepoznajú česť. Ostatné kmene sa im stáročia vyhýbali ako mohli. Ultenčania žili vysoko v horách na severovýchode Lankónie. Ale nikto nestál o to, aby navštívil ich osady.

Zdalo sa, že nadišiel čas, aby sa poverý zmenili na krutú realitu. Jura bola ešte malé dievčatko, keď k nim zavítal jednooký a jednoruký starec. Strávil veľa nocí v ultenskom zajatí. Okrem ukrutností hovoril aj o nádhre ultenských osád. Všetci sa mu vtedy vysmievali. Starec sa urazil a urážku zapíjal tak výdatne, až sa spil do nemoty. Na druhý deň zmizol a nikto ho viac nevidel.

Jura hľadela zoči-voči svojmu väzňovi. Odetý bol v plášti s kapucňou, ktorý sa takmer rozpadal od zažranej špiny. Starec jej podával pohár akejsi tekutiny a kus zatuchnutého chleba. Jura si vzala chlieb a sledovala, ako chlapi vyťahujú z voza Cilean. Neďaleko stáli ďalšie štyri vozy, okolo ktorých sa hmýrilo niekoľko postáv. Ďalších zajatcov nevidela.

Jure vyschlo v krku. „Kde sú ostatní?“ spýtala sa muža.

Odpoveď nedostala. Starec zmizol v tme. Objavil sa ďalší muž a bez milosti ju uderil po tvári. Pochopila, že bude lepšie mlčať. Prežúvala starý chlieb a popíjala pivo, ktoré chutilo ako voda z močiara. Dovolili im urobiť potrebu v lese a nahnali ich späť do voza.

Cesta sa im zdala nekonečná. Dni sa zlievali a dievčatá strácali prehľad o čase. Strávili vo voze už tretí deň. Denne sa zastavili len dva či trikrát. Dostali skromnú dávku potravy a v lese si mohli uľaviť. Potom ich opäť pevne zviazali a pokračovali v ceste.

Po prvom dni boli Jura i Cilean na smrť unavené. Takmer vôbec spolu nehovorili, trápil ich hlad, smäd a smútok. Ťažký údel znášali čoraz ťažšie. Juru trápili aj výčitky svedomia. Keby len mala príležitosť vysvetliť Rowanovi, ako to myslela. Keby mu mohla porozprávať, ako veľmi sa oňho bojí. Vtedy sa k nemu mala správať láskavejšie. Možno by to pomohlo. Ach, keby tak...

„Myslíš, že chlapov pozabíjali?“ zašepkala Cilean. „A Brita sa im možno zdala stará a nepotrebná. Možno sme zostali na žive len my dve.“

Jura si chcela navlhčiť ústa.

„Určite je to tak,“ pokračovala Cilean a sama si odpovedala na otázku. „Určite ich pozabíjali. Keby zostali nažive, mohli nás oslobodiť. Ultenčania sú síce zákerní, ale slabí bojovníci.“

Cilean čakala na odpoveď. Keď sa jej nedočkala, pokračovala. „Vtedy v tábore sme ich vôbec nepočuli. Dokonca prekľzli aj Faerčanom, ktorí boli vtedy na stráž,“ na chvíľu sa zamyslela. „Brocain vyhlási Irialčanom vojnu, len čo sa mu donesie, že jeho syn je mŕtvý. Kto sa postaví na čelo Irialčanov, keď sú Rowan i Geralt... mŕtvi?“

Jura privrela oči a predstavila si Rowanove svetlé vlasy. Spomenula si na jeho úsmev. Zrazu mala pred očami, ako ju štekľil v tú noc, čo spolu strávili v jeho stane.

„Nikdy sa nám nepodarí zjednotiť kmene. Vatellčania stratili kráľovnú, mŕtvý je aj Yaineho brat a Brocainov syn,“ prehltna. „Smrť si už našla aj Rowana, nášho kráľa.“

„Prestaň!“ zarazila ju Jura. „Už to viac nemienim počúvať.“

Cilean sa zarazene pozrela na priateľku. „Si akási čudná. Trápi ťa žiaľ? Alebo Rowanova smrť...?“

„Prestaň už, prosím ťa!“

Cilean na chvíľu zmĺkla.

„Musíme vydržať,“ povedala v úsilí odpútať Juru od smutných predstáv a spomienok. „Musím nájsť spôsob, ako týchto krpcov oklamať a vrátiť sa domov. Treba porozprávať všetkým Lankónčanom, čo sa stalo. Spojíme sa s ostatnými kmeňmi a pomstíme sa Ultenčanom. Pomstíme Rowanovu smrť. Musíme...“ Cilean stíchla. Začula, ako jej priateľka plače. Nikdy predtým ju nevidela uroniť ani slzu.

Jura sa márne pokúšala zaspáť. Hodiny sa neuveriteľne vliekli. Vôbec ju netešilo, že odrazu má dosť času pripomínať si všetky krásne i bojovné chvíle, ktoré strávili s Rowanom od ich prvého stretnutia. Spomenula si, ako jej telo i duša reagovali na jeho dotyky, keď sa stretli pri rieke. Spomenula si na hnev, ktorý sa jej zmocnil, keď zistila, kto je ten neznámy cudzinec. Vtedy sa cítila oklamaná, akoby sa len pohrával s jej citmi.

Navyše mala strach. Nechcela si to priznať, ale sila lásky k neznámemu ju natoľko zaskočila, že z nej dostala strach. Obávala sa, že ho bude slepo nasledovať. Že zradí krajinu a všetko, čo jej od malička vstúpili a v čo verila.

„Och, Rowan, keby som ti to len všetko mohla porozprávať...“ zašepkala do tmy. Slzy jej stekali po lícach.

Na štvrtý deň sa kolóna konečne zastavila. Jura počula hlasy a pohyb okolo vozov. Cilean otvorila oči a pozrela na Juru. Stále sa nemohla vyrovnat' s vlastným strachom, zato Jura akoby sa zmierila s osudom. Netušili, aký bude ich ďalší osud. Smrť alebo otroctvo? Juru už nič neznepokojovalo.

„Čoskoro sa nám podarí utiecť. Možno urobíme výmenný obchod," presviedčala Cilean väčšmi seba, ako svoju priateľku.

Jura nereagovala.

To boli ich posledné slová. V nasledujúcej chvíli ich mocné ruky vytiahli na vzduch a obe sa ocitli na ostrom slnečnom svetle. Cilean zažmurkala a keď si zvykla na svetlo, neverila vlastným oči. Očakávala, že ultenská osada bude rovnako chudobná a špinavá, ako odev jej obyvateľov. Čakala stoku posiatu opitými Ultenčanmi. Pohľad, ktorý sa jej naskytol, ju poriadne prekvapil. Zreničky sa jej rozšírili, brada klesla.

Ocitli sa v meste obohnanom kamenným múrom, ku ktorému boli prilepené malé, útulné a hlavne čisto udržiavané domčeky. Po cestách a udržiavaných chodníkoch nepobehovali ani prasatá, ani iná domáca háveď. V prízemí každého domu boli obchody a krčmičky, po uliciach sa potulovali zástupy ľudí. Väčšina z nich bola čisto a prepychovo oblečená.

Cilean si uvedomila, že sú tu najmä ženy. Všade naokolo boli ženy, mladé, staršie, tučné i chudé. Videla len málo detí. Väčšinou dievčatká.

„Kde sú muži?" začudovala sa Cilean.

Odpovede sa nedočkala. Jeden z mužov ju postrčil a ukázal na vrecia vo vagóne. Jura si až teraz všimla, že ich strážcom bola žena. Asi o hlavu nižšia od Cilean, ale veľmi štíhla a úplne krehučká.

„Čo ste urobili s našimi mužmi?" spýtala sa Jura, keď sa prebrala z prvého prekvapenia.

„Sú mŕtvi, u nás mužov nestrpíme," odvetila strážkyňa a postrčila ich dopredu.

Za štyri dni stratili priveľa síl. Ledva sa hýbali. Ťažké balíky s obilím iní takmer lámali chrčty, keď ich nosili a ukladali v dlhej kamennej budove. Ako pracovali, zastavovali sa pri nich iné ultenské ženy, pozorovali ich a čosi si medzi sebou hovorili čudným mumľavým ultenským nárečím.

Cilean si všimla, ako na ne ukazujú prstom dve Ultenčanky a pokyvujú pritom hlavami.

„Cítim sa ako vôl, ktorého vedú na jarmok," precedila Cilean. Na viac sa nezmohla. Priskočila k nej jedna z bojovníčok a pod nos jej strčila bičík. Gesto bolo viac ako jasné.

Vykladanie štyroch vozov im zabralo takmer celý deň. Padali od vyčerpania, keď ich stráže odviekli do malej kamennej izbičky, kde okrem dvoch priční nebolo vôbec nič. Budovu strážilo aspoň desať ozbrojených Ultenčaniek.

„Jura," zašepkala Cilean zo svojej prične.

Jura ticho zasipela.

„Musíme sa pokúsiť o útek a vrátiť sa domov. Musíme nášmu kmeňu vysvetliť, čo sa stalo. Inak bude vojna. Musíme sa dostať k Yainemu... Jura, počúvaš ma? Musíš mi pomôcť. Sama neviem, ako by sme to urobili, od únavy nevládzem ani rozmýšľať."

„Prečo chceš ísť za Yainem?"

„Treba pokračovať v tom, čo Rowan začal," odvetila Cilean, akoby to bola úplná samozrejmosť. „Musíme to urobiť, musíme sa zjednotiť a poraziť zákerných Ultenčanov, ktorí prepadávajú nevinných pocestných a zavraždili irialského kráľa." Užasnúť Cielan sledovala, ako sa Jurino pofňukávanie mení na srdcervúci plač. Bola zmätená, nevedela, čo má robiť. V Lankónii nebývalo zvykom podliehať citom. Otočila sa na druhý bok, ale spánok neprichádzal. Ráno je múdrejšie večera, zajtra akiste nájde vhodnejší čas na rozhovor s priateľkou.

Jura nemohla zaspať a slzy sa jej tísli do očí. Už jej vôbec nezáležalo na Lankónii. Nesmútila za Yainem či Brocainovým synom Keonom. Nesmútila dokonca ani za Geraltom. Bolela ju strata milovaného muža.

„Keby som mu aspoň mohla povedať, ako ho ľúbim," zašepkala do tmy. „Bože, daj mi ešte jednu možnosť. Dokážem ti, že budem Rowanovi dobrou ženou."

Miestnosťou sa rozľahol výbuch Geraltovho smiechu, až sa rozochveli biele mramorové múry ultenského paláca. Tri nádherné ženy sa usmievali. Všetci boli navidomoči spokojní a spoločne hľadeli na slonovinovú šachovnicu.

„Opäť si zvíťazil, pane. Ktorú z nás si vyberieš dnes večer?“ jasným hlasom sa spýtala jedna z nich.

„Možno všetky, a možno si dnes večer vyberiem nové spoločníčky,“ zasmial sa Geralt.

„Vyber si jednu z nás,“ povedala druhá žena.

Nádhera a luxus ultenského hradu boli výsledkom dlhoročných rabovačiek. Ultenské oddiely prepadávali kolóny vozov, ktoré viezli mramor na stavbu anglických katedrál. Útočili zväčša v noci. Sprievod a stráže konvojov sa už nového dňa nedočkali. Ultenčania dopravili všetok náklad po úzkych horských cestičkách do svojho mesta. Niekedy si „požičali“ aj kamenárov. Nútili ich pracovať až do úmoru a potom ich jednoducho zhodili z kamenného útesu.

Ohromná komnata, dlhá, úzka a vysoká, bola celá obložená bielym mramorom. Vôkol boli aj iné dôkazy ulenskej šikovnosti pri okrádaní pocestných. Takmer od každej karavány, ktorá prechádzala ich územím, si vzali, čo potrebovali. A potrebovali všetko. Živilí sa ako šupy, ostatkami každej bitky, každého boja. Kým živí pochovávali svojich mŕtvych, Ultenčania sa nebadane prikrádali a brali všetko, z čoho mohli mať akýsi úžitok. Boli ako mravce, často vliekli po cestách-necestách náklad, ktorý sa rovnal polovici ich telesnej hmotnosti. Prepadávali mestá tak šikovne, že ich obyvatelia si ani nevšimli, že ich niekto oraboval.

Všetko, čo nakradli, priniesli kráľovi, alebo použili na výzdobu mesta. Všade bolo veľa starožitností - nádherné meče, štíty, tapisérie, stovky vyšívajúcich vankúšov, zlaté čaše (každá z inej sady), taniere, svietniky, nože. Nábytku mali len veľmi málo. Tento druh koristi bol príliš ťažký a masívny na to, aby ho nebadane preniesli cez hory do svojho mesta. Len kde-tu stáli nízke drevené stolíky, hrubo opracované, zato pokryté vzácnymi írskymi ľanovými prikrývkami. Noví zajatci, vlastne teraz už vzácni hostia, sledovali, ako vôkol nich pomaly prechádzajú zástupy žien v nádherných šatách a mäkkých papučkách. Všetky sa predvádzali a predhánali v úsilí čo najlepšie uspokojiť želania mužov. Traja Faerčania sedeli na druhom konci miestnosti. Občas sa zamračili na znak nesúhlasu. Nevenovali pozornosť ženám, ktoré sa okolo nich motali a hltavo jedli predloženú potravu.

Geralt sa pohodlne natiahol, položil si hlavu na mäkký vyšívajúci vankúš. Jedna zo žien ho ovievala, druhá mu masírovala končeky prstov na nohách, ďalšie dve mu masírovali lýtko. Najkrajšia z nich mu podávala lúpané mandle, ktoré predtým dôkladne očistila. Ďalšie štyri boli pripravené urobiť čokoľvek, čo si mladý muž *zažiadá*. Na Geraltovej tvári sa usadil výraz vznešenej blaženosti.

O niečo ďalej bol Daire, pohrúžený do láskovania s ďalšou krásavicou. Aj z výrazu jeho tváre bolo jasné, že sa mu pobyt v ultenskom zajatí veľmi páči.

Rowan sa nevenoval týmto zábavkám. Stál pri okne na východnom konci miestnosti, sledoval ruch na nádvorí a študoval okolité stavby.

Daire sa vyšmykol z objatia žien a podišiel k Rowanovi. „Stále sa o ňu bojíš?“ spýtal sa ho.

Rowan neodpovedal, len uprene hľadel z okna.

„Povedali nám predsa, že sa im nič nestalo a zostali v lese,“ otrávene pokračoval Daire, akoby toto uistenie opakoval už sto ráz. „Ultenčania nevraždia. Áno, ukradnú čokoľvek, unesú aj lankónskeho kráľa, ak ho potrebujú, ale nie sú to vrahovia, vlastne vrahyné. Omámili nás, uniesli a ženy nechali v lese. Prečo o tom stále pochybuješ? Ženy nepotrebujú, hľaď len navôkol,“ usmial sa Daire a kývol ku krásaviciam, ktoré už naňho čakali pri stole. „Chcú len mužov. Poriadnych mužov. Dáme im, čo chcú, a vydáme sa na cestu. Možno by sme niektoré z nich mohli vziať sebou,“ Daire sa nemohol ubrániť pokušeniu.

Rowan naňho prísne zazrel. „Omotali si ťa okolo prsta. Zneužívajú ťa, a ty to nechápeš.“

Daire zažmurkal. „Možno ma oklamali, ale len raz či dvakrát.“

Rowan sa opäť zahľadel do okna. „Tomu chlapovi neverím. Ako sa volá? Marek!" povedal Rowan, narážajúc na muža, ktorý sa vyhlasoval za ultenského kráľa. „A vôbec sa mi nepáči, že som zajatec. Aj keby som mal hodvábne putá."

„Vždy si chcel zjednotiť všetky kmene. Teraz máš jedinečnú príležitosť, ktorej sa môžeš chlapsky chopiť. Stačí, ak..."

„Ak oplodním ich ženy? Som azda nejaký plemenný býk?" zamračene odsekol Rowan. Odvrátil sa. Daire pokrčil plecami a vrátil sa k bohatému stolu.

Rowan hľadel z okna a v duchu sa preklínal za bezmocnosť. Ako má bojovať so ženami? S krásnymi, krehkými stvoreniami, ktoré okolo nich pobehovali. Pred šiestimi dňami sa prebral na voze obloženom hodvábnymi látkami. Hrozne ho bolela hlava. Plecom vyvalil dvere a vyliezol z voza. Kolóna sa zastavila. Privítalo ho šesť krásnych žien, ktoré ho prosili o odpustenie. Hnev ho prešiel, keď sa presvedčil, že ostatní muži sú v poriadku. Jeho spokojnosť trvala len chvíľu, kým nezistil, že nemôže nájsť Juru, Cilean ani Britu. Ultenčanky ho jedna cez druhú presviedčali, že žien sa ani nedotkli a nechali ich v tábore.

Trvalo im takmer deň, kým sa vrátili na miesto, kde predtým táborili. Všetko bolo upravené a zdalo sa, že ženy naozaj v pokoji zaliali ohnisko a opustili tábor. Rowana toto divadielko nepresvedčilo. Nepáčilo sa mu ani to, že musí poslušne sedieť na voze a putovať nevedno kam. Rozhodol sa, že ženy vyhľadá.

Ultenské ženy sa pustili do srdcervúceho plaču. Sľubovali mu hory-doly, len aby sa s nimi vrátil do mesta. Rozprávali mu, ako sa k nim doniesli zvesti o jeho úsilí zjednotiť Lankóniu. Akosi vytušili, že Ultenčanov nezaradí do svojich plánov. Všetci ich predsa nenávidia, kto by chcel s nimi žiť? Presviedčali ho, že práve oni najviac potrebujú jeho pomoc. Prisľúbili mu, že hneď ako dorazia do mesta, vyšlú k Irialčanom posla so správou, že ich kráľ je v poriadku.

Rowanova duša sa rozpoltila - bojoval v ňom Rowan kráľ a Rowan muž. Kráľ túžil spoznať tento tajuplný kmeň. Ako muž sa obával o Juru, chcel ju čo najskôr vidieť a presvedčiť sa, že je v poriadku. Daire mu prezradil, že v deň Keonovej smrti ho Jura sledovala v lese. Rowan pochopil, že určite ho videla plakať. Jura to musela pochopiť ako prejav slabosti, ale namiesto toho, aby ho, ako vždy predtým, ponížila, prišla k nemu a chcela ho opäť vyburcovať.

Provokovala ho, a on to nepochopil. Pocit viny mu zatemnil myseľ. Vybuchol a hnev si vyvršil na nej. Cítil, ako mu chýba a chcel sa ihneď vybrať za ňou a ostatnými dvoma ženami. Geralt začal hystericky vrešťať, že keď ich Ultenčanky potrebujú, musia najskôr splniť svoju povinnosť a pomôcť im. Rowan mu na to odsekol, že jeho rozum je asi v nohaviciach a obaja muži sa takmer pobili. Našťastie sa medzi nich zamiešal Daire a jeho pokojná reč kohútov umravnila. V Rowanovi tentoraz zvíťazila kráľovská zodpovednosť. Daire mu povedal, že už sa dostali veľmi blízko k Yainemu. Presvedčil ho, že Jura so Cilean v poriadku odvedú Britu k faerskému kráľovi. Rowan bude viac potrebný tu. Obával sa, že urazí ultenskú hrdosť. Možno by už potom nikdy nedostal príležitosť bez konfliktu navštíviť ich tajomné mesto.

Po dlhom váhaní sa nakoniec podvolil.

Nasledujúce dni sa často rozprával s Ultenčankami. Bol jediný, kto ovládal ich jazyk. Znepokojoval ho rozmarný štýl ich života. Keby bol v Anglicku, určite by svojim mužom zakázal obcovať s nimi. Faerčania, Geralt a dokonca ani Daire si z toho ťažkú hlavu nerobili a každú noc vystriedali niekoľko žien.

Kým ostatní si konali potrebu zastrčení v kríkoch, Rowan sa rozprával so svojimi ochrankyňami a pozorne počúval príbehy o smutnej histórii Ultenčanov.

Pred pätnástimi rokmi napadla izolované ultenské dediny zvláštna horúčka, ktorá prišla odkiaľsi z východu. Ženy chorobu pomaly prekonali, pre stovky mužov bola nákaza osudná. Umierali po desiatkach. Epidémia vyhubila tri štvrtiny mužskej populácie. A muži, ktorí horúčku prežili, viac nemohli plodiť mužských potomkov. Rodili sa len ženy. Takže už niekoľko rokov bolo hlavné ultenské sídlo mestom žien.

„Prečo ste sa nespojili s inými kmeňmi a nesplodili potomkov s mužmi týchto kmeňov? Som si istý, že veľa mužov by vás rado nasledovalo do vášho mesta," spýtal sa Rowan.

„Kráľ Marek to zakázal," odpovedali ženy jednoducho.

Rowanovi začalo pomaly svať. Ultenským mužom, ktorí nákazu prežili, sa páčilo v meste plnom žien. Ženy boli vďačné za každý prejav lásky a rozkoše a spali s každým, s kým mohli poviť deti.

Keď dorazili do mesta, Rowanove obavy sa ešte viac prehĺbili. Najmä po tom, ako stretol tlstého Marka. Starec bol nielen odporný a slizký, ale aj neuveriteľne smilný. Jeho bezzubé ústa sa v prítomnosti nádherných žien, ktoré patrili len jemu, rozťahovali v slastnom úškrne. Rowan sa zlostil, že uveril sladkým rečičkám ultenských žien. Sľubovali mu, že chcú, aby im muži z jeho výpravy splodili zdravých potomkov. Dokonca mu sľúbili, že sa potom Ultenčania pripoja k zjednoteným kmeňom. Ženám by možno uveril, že to myslia úprimne. Zamastený Marekov ksicht však hovoril niečo iné - ten chlap vôbec nemal v úmysle deliť sa o svoj harem s mužmi z iných kmeňov. Bol si istý, že Marek im dovolí obcovať s niekoľkými ženami, priviesť ich do požehnaného stavu a potom sa ich jednoducho zbaví.

Keby tu tak Jura mohla byť so mnou, pomyslel si Rowan. Jej sarkazmus a irónia by ho prinútili lepšie si rozmyslieť, či má nasledovať sladké ultenské ženičky. V duchu si nadával do hlupákov. Jura mala opäť pravdu. Videl, že chlapov z jeho družiny trápi jediný problém - koľko žien stihnú vystriedať za jednu noc. Rowan znepokojovala budúcnosť. Čo s nimi zamýšľajú, keď splnia úlohu oplodniteľov? Rowan potajme spriadal plán úteku. Tušil, že muži sa z tohto rozkošničkeho zajatia nedostanú živí. Marek ich predsa nenechá odísť len tak. Tajomstvo mesta žien, žijúcich v nádhernom paláci, by sa roznieslo a ohrozilo by to jeho postavenie. Jeho dlhoročné úsilie vytvoriť zdieľanie ultenskej chudoby by vyšlo nazmar. Kedykoľvek niekto z Ultenčanov opustil územie, prehodil cez seba špinavý overal. Ultenčania vyzerali na prvý pohľad chudobne a smrdeli, nikomu sa nechcelo prenasledovať ich. Marekovi sa tento stav páčil a určite by sa nerád vzdal výsadného postavenia. Znamenalo to jediné - Rowan a jeho muži sa z mesta živí nedostanú.

Rowan pozoroval ľudí na ulici. Čím viac o ich zajatí premýšľal, tým viac bol znepokojený. Čo urobili s Jurou? Prečo bol taký dôverčivý? Prečo sa nechal ovplyvniť plačom niekoľkých pekných žien? Keby padol do zajatia mužov a zistil by, že niekto z jeho družiny chýba, zatočil by so svojimi väzňami ráznejšie. Určite by viacerí pocítili tvrdosť jeho pästí. Silou by ich prinútil vyraziť, čo urobili s Jurou, Cilean a Britou. Namiesto toho poslušne ako baránok nasledoval ultenské ženy. Na Juru takmer zabudol a ponechal ju osudu.

Pokiaľ ešte bola medzi živými. Dúfal, že je v poriadku, ako aj ostatné dve ženy. Na rozdiel od Daireho veril, že Ultenčania sú schopní aj horších skutkov ako prepadať nič netušiacim kolónam. Teraz sa rozhodli, že chcú splodiť mužských potomkov. Zajali teda lankónskeho kráľa a zopár princov, aby ich využili ako plemenných býkov. Tento úsudok ho len utvrdil v presvedčení, že Ultenčania si vždy bezohľadne vezmú presne to, čo potrebujú.

Pohľad mu stvrdol. Ponúknem ultenské ženy Zernača-nom, pomyslel si nahnevane. Uvidíme, či tieto malé intrigánky strčia do chomútov aj Brocainových chlapov.

Kým mu v hlave vírili tieto myšlienky a vyvolávali nové návaly hnevu, všimol si, že dolu na námestí sa niečo deje. Bolo to dosť ďaleko, až niekde za druhým radom domov, ale mal dojem, že sa tam strhla akási bitka. Jedna z malých Ultenčaniek sa rozohnala, v ruke mala bič a niekomu hrozila. Druhú osobu nevidel, pretože stála v tieni domu.

Napínal zrak. V tej chvíli odkiaľsi vyšla ďalšia, na Ultenčanku privysoká žena s dlhými čiernymi vlasmi a vrhla sa na ženu s bičom.

„Jura!" zašepkal Rowan. Takmer vyskočil z okna, tak veľmi sa chcel za ňou rozbehnúť. Ovládol sa. Zvyšok zdravého rozumu mu radil, aby bol rozvážnejší. Srdce sa mu divoko rozbúchalo a v jeho tvári sa zračila zlosť. Videl, ako sa zo desať ultenských žien vrhlo na Juru a zhodili ju na zem. O chvíľu Juru i Cilean odvieďli a Rowan ich stratil z dohľadu.

Oprel sa o stenu a triedil si myšlienky. Párkrát sa zhlboka nadýchol. Situácia bola oveľa horšia, ako si myslel. Zrada naňho číhala na každom kroku. Uvedomil si, že sa do tejto nepríjemnej situácie dostal najmä vlastnou vinou.

Dnes v noci musia utiecť. Akokoľvek. Najskôr však vyhladá a oslobodí Juru a ostatné ženy. Najdôležitejšie je vymyslieť plán, ako sa dostanú živí a zdraví z ultenského zajatia.

„Bolí?“ spýtala sa Cilean.

Jura len mykla plecami. V skutočnosti ju pleciami a chrbát poriadne pálili od úderov biča, ktoré utŕžila dnes popoludní.

Opäť ich odvieďli do malého kamenného domčeka. V dôsledku popoludňajšieho incidentu zdvojnásobili počet stráží. Všetko sa odohralo rýchlo. Keď si unavená Cilean nakladala na chrbát vrece s obilím, podlomili sa jej kolená. Vzápätí k nej priskočila jedna zo strážkyň a zahnila sa na ňu bičom. V tej chvíli sa odkiaľsi vynorila Jura a vrhla sa na Ultenčanku. Juru potrestali dvanástimi údermi biča, Cilean jej teraz dohovárala, že sa neovládla. Celý deň museli veľmi ťažko pracovať. Až teraz, neskoro večer im dopriali trocha oddychu.

Ani Cilean nevedela zaspáť. Lomcovali ňou návaly hnevu, ktorý sa pri spomienke na dnešné udalosti pravidelne vracal. Masírovala Jurin boľavý chrbát a spriadala plán. „Musíme utiecť. Dnes som si všimla, ako sa dve ženy pri hlavnej bráne dohovádzajú, kedy budú držať stráž. Keby sme odlákali ich pozornosť, možno by sme aj...“

Niečo ju v Jurinej tvári zarazilo. Obrátila sa. Vo dverách stála akási postava. Svetlo z chodby, ktoré vydávali fakle na stenách, vytvorilo z postavy bizarného ducha. Veľkého ramenatého zlatého ducha.

Jura neverila vlastným očiam. Zažmurkala a pretrela si viečka. Duch bol stále vo dverách.

„Jura!“ oslovila ju postava.

Cilean sa spamätala prvá. Napriek únave vyskočila z lôžka a vrhla sa duchovi do náručia. „Rowan!“

Rowanovi sa akosi nepáčil spôsob, ako sa k nemu správajú Lankónčanky. Bol ich kráľom, ale nikdy ho neoslovovali *vaše veličenstvo*. O to výdatnejšie sa s ním hádali a oponovali mu. V tejto chvíli bol vdáčný za ich bezprostrednosť. Ich objatie bolo oveľa príjemnejšie, ako všetky lichôtky na svete.

Chvíľu držal Cilean v náručí. Konečne ho po dlhom čase niekto objímal bezprostredne a úprimne. Konečne sa môže s niekým otvorene porozprávať, vypočuť si úprimný názor. Už mal po krk zaliečavého pochlebovania ultenských žien.

„Si v poriadku? Nezranili ťa?“ spýtal sa jej Rowan.

Uvoľnila stisk okolo jeho krku, stále si ho však pritískala rukou k pásu. „Som strašne unavená, telo mám samú modrinu. Inak som v poriadku. Mám strach, že Jura je zranená.“

Rowan pohľadom hľadal v tme svoju ženu. Jura sa na priči ani nepohla. Cilean ho konečne pustila. „Nechceš mi nič vysvetliť?“ spýtal sa Jury pokojne.

„Ako to, že si ešte živý?“ spýtala sa nahnevane. Srdce jej divo búchalo až kdesi v ušiach.

Rowan sa tentoraz neurazil, naopak, usmial sa a pristúpil k nej. „Máš radosť, že ma vidíš?“

„Zajali nás a urobili z nás otrokyne, prinútili nás vykladať vozy s nakradnutým tovarom. Myslela som si, že ťa zabili, inak by si už dávno prišiel a oslobodil nás. Ty si ale nažive a nás si nechal tak dlho trápiť!“ povedala obviňujúce. Jura sa cítila podvedená. Keď ho videla naposledy, hľadel na ňu s nenávisťou a zlobou. Odvety preplakala niekoľko nocí. Bála sa, že ho už nikdy neuvidí. Myslela si, že je mŕtvý. Zrazu sa tu objaví, je živý, zdravý a slobodný!

Rowan sa postavil pred ňu a položil jej ruky na pleciami.

Jura vyskočila a privinula sa k nemu. Do objatia vložila všetku svoju silu a lásku. „Ty žiješ! Nezabili ťa!“ opakovala neveriacky.

„Nie, láska moja, nie som mŕtvý,“ zašepkal a jemne jej hladil boľavý chrbát.

Po chvíli sa od nej odtiahol. „Musíme sa porozprávať. Poď aj ty, Cilean, posad' sa sem. Musíte byť blízko, aby ste ma počuli. Nemáme veľa času.“

Objal ich obe okolo pliec, akoby mal strach, že sa mu zrazu rozplynú. Rozhodol sa najskôr im vyrozprávať, čo sa im za posledné tri dni prihodilo.

„Ty si im uveril?“ Jura nechcela veriť vlastným ušiam. „Tieto ženy sa vkradli do nášho tábora, uspali nás, omráčili a ty si im uveril, že si odvedli len vás, mužov, a nás nechali pokojne spať ďalej? Ty si skutočne poriadny...“

Rowan ju pobozkal. „Chýbala si mi, preto som to urobil. Kvôli mne ste padli do zajatia, preto vás teraz dostanem na slobodu!“

„Ty? Ty si to všetko zavinil! Keby si sa zbytočne...“ rozčuľovala sa Jura.

„Myslela si, že ťa už dávno zabili. Celé noci plakala. Bez prestania, odvtedy, ako nás uniesli. Nikdy predtým som ju nevidela plakať. Teraz ti chce povedať, že ťa miluje, len nevie ako. Nehovorila o ničom inom, len o tom, že ti nikdy nepomohla v tvojom úsilí zjednotiť kmene. Vyčítala si, že ti nikdy nepovedala, ako veľmi ťa miluje.“

„Je to pravda?“ neveril Rowan.

Jura sa otočila. „Človek natára všeličo, keď je unavený a je mu smutno.“

Rowan jej nežne nadvihol bradu a vrúcne ju pobozkal. „Chcel som postupovať ako kráľ. Moja kráľovská polovica mi našepkávala, aby som sa vydal k Ultenčanom. Aby som ich pripojil k ostatným kmeňom. Teraz som tu ako muž, ako moje druhé ja, ktoré ľutuje, čo sa stalo. Správal som sa ako hlupák. Presne tak, ako si mi stokrát povedala.“

Pozrela mu do očí. „Ale myslel si to dobre,“ zašepkala a Rowan jej opäť vtlačil horúci bozk.

„Tak ako ty, keď umrel Keon,“ odpovedal a dojatý sledoval, ako Jura vyhrkli do očí slzy. „Chcela si mi vliať novú silu a nádej. Povzbudiť ma vo chvíli, keď som takmer zradil našu krajinu. Zároveň si nikomu nepovedala o mojej slabej chvíľke.“

„Rowan!“ ozvalo sa spoza dverí. Bol to Daire. Cilean sa k nemu ihneď rozbehla. Gestom zastavil jej nadšenie. Pripomenul jej, že je stále členkou ženskej gardy.

„Musíme odísť, je najvyšší čas. Už aj Geralt stráca sily,“ napomenul ich Daire.

„Čo to znamená?“ vyhrklo z Jury. „My sme pripravené. Môžeme vyraziť aj hneď!“ Jura sa odpútala od Rowana a postavila sa.

Rowan si nervózne odkašlal. „Nemôžte odísť s nami. Sú v presile. Mohli sme vás navštíviť len preto, že Faerčania a Geralt sú... hm, zamestnávajú strážu. Jura, nepozerať na mňa tak vyčítavo. Dostanem vás odtiaľto, musíš mi dať čas. Nemôžem si dovoliť začať vojnu. A už vôbec nie vojnu so ženami. S ultenskými ženami.“

„Ženy!“ zalapala po dychu a zúrivo naňho zazerala. „Tieto ultenské neviniatka nás nútia vláčiť ťažké skaly z lomu, hľbiť studne v blate, prenášať ťažké vrecia so znom, opravovať kamenné steny. Využívajú nás ako kone, zatiaľ čo vy si užívate. Vás chlapov využívajú... ako plemenných žrebčov.“

„Mňa vynechaj, prisahám ti, že som sa nedotkol ani jednej Ultenčanky,“ ohradil sa Rowan. „Som si istý, že nás nechajú odísť, ak sa im nepodarí prinútiť ma oplodniť niektorú zo žien a poviť tak kráľovského potomka. A to sa im nepodarí!“

Jurine oči horeli od zúrivosti. „Ach, aká kráľovská obeť!“ vykrikla. Rowan ju chcel objasť, ale tentoraz sa šikovne vykrútila.

„Jura, mala by si mi veriť.“

„Tak slepo, ako si ty uveril sladkým rečiam Ultenčaniek? Pokojne si odišiel s tými malými potvorami a nás, mňa, Cilean a Britu si pokojne nechal hniť v tejto diere.“

„To nie je pravda. Ja...“ Rowan bol Jurinou reakciou zmätený i potešený zároveň. Prskala ako správna žiarlivá fúria. Toto už nebol útok chladnokrvnej členky ženskej gardy. Toto bol výstup žiarlivej ženy, ktorá si myslela, že jej muž sa váľa s inými. Konečne jej väčšmi záležalo na ňom, ako na Lankónii.

„Rowan! Už musíme ísť. Každú chvíľu sa to môže dozvedieť Marek. Nesmieme strácať čas. Inak sa odtiaľto živí nedostaneme.“

Rowan sa len s námahou odtrhol od Jury. Nikdy predtým po nej tak netúžil. Dokonca sa opäť začal pohrávať s myšlienkou, že abdikuje a kráľovstvo ponechá Geraltovi. Na druhej strane dobre vedel, že to je vylúčené. „Daj mi dva dni. O dva dni budeš opäť slobodná,“ zašepkal Rowan na rozlúčku.

Keď odišiel, nastalo v cele úplné ticho. Cilean sa pokúsila nadviazať rozhovor, no Jura zaryto mlčala. Lomcoval ňou hnev. Na jednej strane chápala, že Rowan musel poslúchnuť Ultenčanov. Na druhej strane sa cítila podvedená. Myšlienky jej lietali hlavou ako splašené kone. Nevedela zaspáť. Keby sa vydala za Daireho, ich manželstvo by nikdy neprekážalo zveľad'ovaniu Lankónie. Prečo ju teraz mrzí, že Rowan dal prednosť Lankónii?

Pred úsvitom sa potichu priblížila k dverám a cez malý otvor hľadela na temnú siluetu Marekovho hradu. Predstavovala si, že tam, za jeho múrmi sa teraz Rowan teší s nejakou ženou. Táto predstava ju náramne rozzúrila. Jura si uvedomila, že už rozmýšľa ako Angličanka. Uvedomila si, že to nie je správne. V prvom rade musí predsa myslieť na blaho svojej krajiny.

Priložila si čelo na studené kamenné dvere a pokúsila sa usporiadať roztraténé myšlienky. Vôbec sa jej to nedarilo. Vedela len toľko, že chce, aby bol Rowan pri nej. Nechcelo sa jej čakať, kým sa mu ultenské ženy zunujú, ani kým jej bláznivý brat nestratí aj posledné zvyšky síl pri obcovaní s nimi. Stavila by sa, že Geraltovi ani nenašlo robiť si starosti, čo sa stalo s ňou a so Cilean, nehovoriac už o Brite, ktorá ho tak ponížila. Geralt si nikdy nerobil starosti o iných.

Keď si myslela, že Rowan je mŕtvy, začalo jej byť ľúto, že mu nikdy nepomohla v jeho predsavzatiach zjednotiť Lankóniu. Teraz má možno poslednú šancu.

„Jura, ty si celú noc ani oka nezažmúrla?“ začula Cilean.

Jura na ňu pozrela jasnými očami. „Dostaneme sa odtiaľto vlastnými silami. A použijeme Rowanovu zbraň -slová. Nikoho nezabijeme, ani nikomu neublížime. Urobíme niečo oveľa horšie. Všetkým ženám, ktoré si Marek drží len pre seba, porozprávame o stovkách mužov, ktorí žijú za múrmi tejto pevnosti. Povieme im, že každá z nich môže mať muža, ktorý jej splodí toľko mužských potomkov, koľko sa jej zažiada.“

„Nevieme ani slovo po ultensky. Navyše Rowan nám sľúbil, že do dvoch dní nás odtiaľto dostane. Nemali by sme ho radšej poslúchnuť?“

„Takto mu pomôžeme oveľa viac,“ presviedčala ju Jura.

Len jedna zo strážkyň rozumela irialčine. Aj tak Jure chvíľu trvalo, kým ju presvedčila, aby jej venovala pozornosť. Ultenčanka ju jednoducho odbíjala a naháňala do práce. Tesne pred poľudným pracovný ruch na chvíľu utíchol. Na ulici sa objavil Marek v nádhernom koči a v sprievode štyroch krásnych žien. Marek bol starý, špinavý a tlstý, nemal zuby a zapáchal ako tchor.

Za ním v dvoch ďalších kočoch sedeli Rowan, Daire, Geralt a traja Faerčania. Jura si všimla, ako väčšina ultenských žien zareagovala pri pohľade na tých urastených, sympatických a bezpochyby plodných mužov. V očiach im svietilo vzrušenie. Jura zatála päsť, keď ju míňal Rowanov koč. Krásna Ultenčanka mu takmer sedela v lone.

„Vyzierajú tak zúbožené,“ prehodila Jura k chlapom a rukou zakrývala zívnutie.

Malá Ultenčanka, ktorá trochu rozumela irialsky sa na ňu prekvapene pozrela.

„V mojej krajine o také trosky nezavadieme ani pohľadom. Odháňame ich a dávame im podradné práce,“ vyhlásila Jura znudene. „Vrátíme sa do práce? Radšej budem driať, ako civieť na tých zbadačených žrebcoch.“

Konečne sa jej podarilo upútať ženinu pozornosť. Všimla si, že mladá Ultenčanka čosi horúčkovo šepkala ostatným. Funguje to, pomyslela si Jura.

O chvíľu už zase čistila so Cilean pole od veľkých kameňov. Ženská zvedavosť strážkyň nakoniec zvíťazila. Začali sa vyzvedať, odkiaľ Jura pochádza. Zaujímalo ich najmä, akí sú tam muži.

Jura si utrela pot z čela, oprela sa o kopiju a začala rozprávať. Hovorila ultenským ženám o svadbách, o tom, že každá žena má vlastného muža. Vždy musela urobiť prestávku, aby strážkyňa mohla preložiť jej slová a ženy si vždy zhlboka vzdychli, nadšené jej rozprávaním.

Keď sa slnko schýľilo k západu, Jura so Cilean sedeli v tieni košatých stromov, popíjali studenú ovocnú šťavu a z rukáva súkali stovky príbehov o krajine, kde je dostatok mužov pre všetky ženy. Ultenčankám sa najviac páčili príbehy o silných Zernačanoch, ktorých ženy boli veľké a odporne.

Jura im vďačne odpovedala na všetky otázky. Zaujímalo ich aj to, ako môže Irialčan ľúbiť také vysoké ženy, ako sú ony dve. Jura sa pousmiala. „No, .snaha im nechýba.“

Jura sa konečne dobre vyspala. V duchu sa pochválila za nápad, ktorý zapôsobil.

Na druhý deň ráno ich už čakala asi stovka žien, netrpezlivých počúvať príbehy o silných a krásnych mužoch. Jure ani Cilean sa celý deň nezatvorili ústa. Väčšina žien bola veľmi mladá, nepamätali si časy, keď bolo v meste i v osadách dostatok chlapov. Jurino rozprávanie im pripadalo ako rozprávka.

Na druhý deň Jura zmenila taktiku. Už nerozprávala len o lankónskych mužoch. Hovorila zvedavým poslucháčkam o tom, čo si myslí o ultenských mužoch. Sú zákerní a podlí, nechajú sa obskakovať ženami len preto, že ich je málo a sú vzácní. Jura im farbisto opísala, ako vzdoruje svojmu mužovi, len nedodala, že jej mužom je Rowan. Ženy neverili vlastným ušiam a Jura musela niektoré časti príbehu rozprávať znova a znova.

„A stále ťa miluje? Nemusíš byť pokorná a poslušná, aby si si ho udržala? Nevyhodil ťa, keď si nemala dobrú náladu, alebo vôľu maznať sa s ním?“ spýtala sa jedna zo žien.

„A môžeš hovoriť, čo chceš? Nepotrestá ťa za to?“

„Môžeš byť naňho aj zlá?“

„Áno, a muži musia byť verní, inak ich môže súdiť verejný tribunál. Aj ja ho môžem vyhodiť, ak poruší sľub,“ dodávala Jura znalecky.

Jura takmer stratila hlas, večer mala sucho v krku a ledva mlela jazykom. Na tvárach žien videla, že jej rozprávanie ich zaujalo. Vedela, že na ne zapôsobila. Keď sa vracali do mesta, všimla si, že všetky ženy si na ne ukazujú prstom a o čomsi sa medzi sebou vážne zhovávajú. Jura sa v duchu usmiala. Zdá sa, že Rowanov spôsob boja má niečo do seba. Teraz si už bola istá, že ani armáda dobre vycvičených vojakov by nespôsobila v meste väčší rozruch ako jej príbehy.

Schuti sa jej zívlo. Kto vie, čo prinesie zajtrajšok.

Rowan sa pomaly preberal zo spánku, keď začul zvláštny hluk na nádvorí. Večer ho spánok dlho obchádzal, trápilo ho, že stále neprišiel na spôsob, ako dostať seba a svoju družinu z pevnosti. Ostaným chlapom sa v meste veľmi páčilo a nedbali by zostať v spoločnosti pekných ultenských žien až do smrti. Rowana takáto predstava vôbec nelákala. S prekvapením zistil, že ho ustavičná pozornosť žien unavuje. Dnes len horko-ťažko presvedčil žiadostivú Ultenčanku, že nemá chuť na postel'né láskovanie. Niežeby bol proti prítomnosti krásnej ženy. Hrozba Jurinej kľatby ho mätala viac, ako si bol ochotný pripustiť.

„Dobyť Lankóniu je ľahké, získať Juru takmer nemožné,“ zamrmľal si popod nos a v myšlienkach sa vrátil k spriadaniu plánov, ako sa vyslobodiť z tohto zamatového zajatia bez kvapky krvi. Predovšetkým nesmie uraziť slizkého Marka.

Prvým prejavom hlasnej ženskej vravy na nádvorí Rowan vôbec nevenoval pozornosť. Po čase strávenom medzi Irialčanmi a hlavne s Jurou mu už vreštiaca ženská pripadala ako bežná súčasť lankónskeho folklóru. Vzápätí si uvedomil, že sa nachádza v meste, kde ženy súťažia o priazeň niekoľkých mužov. Správajú sa milo a ako zbraň používajú len odzbrojujúci úsmev. V meste, kde vládne muž.

„Čo zase vyparatila?“ spýtal sa sám seba nahlas. Vôbec nepochyboval o tom, že nech už to bolo čokoľvek, čo rozhnevalo ženy na námestí, má v tom prsty Jura.

V rýchlosti na seba nahádzal kusy odevu. Pozaväzoval si obuv a úzkou chodbou utekal do izby, kde spali ostatní chlapi. Všetci si pochrapkávali v náručí jednej, dvoch, či dokonca troch žien. Geralt sa v tomto smere vôbec neobmedzoval. Rowan ich nešetrne pozobúdza a vyhnať do veľkej haly. Mlčky ho poslúchli, len Geralt musel papuľovať.

„Budeš tam, alebo si po teba prídem osobne a oľutuješ!“ tresol dvermi a pustil sa do behu. V päťkách za ním bežali Daire a traja Faerčania.

Vyzeralo to ako mohutná rieka rozzúrených žien, ktoré sa valili všetkými ulicami k námestiu pred hradom. Všetky boli ozbrojené tým, čo sa im dostalo do ruky -hrabľami, sekerami, vidlami, palicami a kyjakmi všetkých tvarov a rozmerov mávali nad hlavami. Táto riava maličkých rozzúrených a narýchlo vyzbrojených žien sa rútila zo všetkých strán. Rowan si pomyslel, že takýto chaos by za iných okolností pôsobil takmer komicky, ale teraz mu veľmi do smiechu nebolo.

Rowan chytil najbližšiu ženu za lakeť a vyštekol na ňu ultensky. „Čo sa stalo?"

Zaškerila sa naňho a zakričala. „Ten podliak nás oklamal. Tvrdil, že všetci chlapi pomreli, že on a jeho kumpáni sú jediní, kto zostal nažive. Až Jura nám povedala pravdu."

Rowan zalapal po dychu. Pustil ženu, či skôr dievča a preložil ostatným, čo mu práve povedala.

„To je celá Jura! Hneď mi bolo jasné, že tento raj na zemi zničí," nespokojne zavrčal Geralt.

Rowan zdrapil nevlastného brata za tuniku. „Tvoja sestra drela ako otrok, kým ty si sa napchával figami. Teraz tu musíme urobiť poriadok, inak sa navzájom pobijú."

Geralt sa vykrútil z Rowanovho zovretia. „Nech si ho aj zabijú. Mne je to jedno. Ukradol si mi Irialčanov, tak sa stanem pánom Ultenčanov!"

Jeho posledné slová začula aj Jura, ktorá sa spolu so Cilean pretláčala zástupom žien k Rowanovi. „Ty si neporadíš ani sám so sebou, nieto s celým kmeňom. Myslíš len na seba a na svoje blaho. Tvoj ľud, tvoja krajina ti môžu byť ukradnuté. Necítiš zodpovednosť za Irialčanov, ani za iný kmeň v Lankónii. Nemôžeš sa ani vyspať so ženou, aby si nezapríčinil vojnu. Zbytočné sú tvoje nádeje, že tieto ženy ťa budú poslúchať. To je len tvoje zbožné želanie. Teraz, teraz sú priveľmi rozzúrené, aby triezvo uvažovali," pozrela dookola. Všetci muži už boli obkľúčení rozvášnenými ženami, ktoré na palác útočili. „Sú poriadne zúrivé a nahnevané na Mareka, ktorý ich roky klamal. Pení sa im krv. Môže sa stať, že sa nezastavia pred vraždou jedného chlapa. Možno skántria všetkých, ktorí sú v meste. Musíme čo najrýchlejšie zmiznúť." Jura bola pripravená odísť, ale Rowan ju zastavil.

„Ty si sa nepostavila na bratovu stranu?" spýtal sa prekvapene.

„Môj brat je Irialčan, nie Lankónčan," odpovedala trochu namrzená. „Je tu nejaká iná cesta, ako sa dostať z pevnosti? Rowan, prosím ťa, nepokúšaj sa ich uhovoriť. Tieto ženy cítia krv, chcú krv a nezastavia sa, kým ju nedostanú."

Nemohol sa zdržať, aby ju nepohladkal, potom sa obrátil a vydal sa chodbou k spálňam. „Podťe za mnou!" prikázal. Geralt ešte chvíľu váhal, potom ho zdrapili Rowanove silné ruky. Nešetrne ho postrčil k ostatným. Geralt sa vzpíeral a hádzal ako malý chlapec. „Nesiahaj na mňa! Tieto ženy mi neublížia. Som ich pán!"

Jura s ľadovým pokojom zdvihla väzu a rozbila ju Geraltovi o hlavu. Chlapec sa mlčky odporúčal k zemi. Rowan na ňu znechutene pozrel. „Kto sa s ním teraz má ťahať?"

„Ty! No tak, nemáme veľa času. Myslím, že ženy už rabujú palác."

Rowan ju bez slova poslúchol a prehodil si cez plecيا ťažké Geraltovo telo. Postavil sa na čelo a všetkých viedol dlhou chodbou. Okrem prednej brány nebol v pevnosti nijaký iný východ. Ale za posledné roky ultenská bdelosť ochabla a neďaleko jedného z okien postavili sýpku, ktorej strecha sa takmer dotýkala stien paláca.

„Daire, vezmi ten kus dosky a prelož ho medzi okno a sýpku," prikázal Rowan.

Štyria muži a Cilean mali čo robiť, aby z ťažkého kusa mramoru urobili lávku. Prekonať jej sklon na klzkom po vrchu si vyžiada poriadny kus akrobacie.

Pôjdem prvá," povedala Jura, ale Rowan ju zarazil

„Nie, najskôr to vyskúšam ja. Ty dávaj pozor na brata. Zdá sa, že sa preberá."

Jura len letmo skontrolovala Geralta, ktorý sa držal ' za boľavú hlavu. Rowan sa medzitým dostal do bezpečia druhej budovy. Postupne ho nasledovali aj všetci ostatní.

Problémy robil jedine Geralt, ktorý odmietol opustiť zaslúbené mesto žien. „Ja tu zostanem. Patrím sem, tu je moje miesto. Nebudem vždy korunným princom, zakričal Jure.

Rowan má v sebe oveľa viac lankónskej hrdosti ako ty. Vidím že Thal sa rozhodol správne," odvetila mu.

„Všetci ma zradili. Len si za ním bež. Zostanem a raz-dva nastolím poriadok v tomto chaose," zakričal ešte naostatok.

Jura už stála na okraji mramorovej lavičky, ale ešte stále sa pridržala okennej rímasy. Videla, ako brat vstal a vykročil k rozzúreným ženám.

„Jura, zdržuješ nás!" zavolať na ňu Rowan.

V tom okamihu Jura zmenila rozhodnutie. „Musím ísť za ním," zakričala a prehodila nohy cez rímsu.

Rowan si neodpustil zopár šťavnatých nadávok. Bolo mu jasné, že na hladkom mramore sa úd r/i len naboso. Rýchlo sa vyzul a vybehol po klzkej mramorovej doske. Ostatní za ním zúfalo volali, aby sa vrátil, no Rowan sa už rozhodol. Prikázal im, aby čo najrýchlejšie opustili mesto a vydal sa za Jurou.

Na chodbe už videí len niekoľko ultenských žien, ako strhávajú závesy a dekorácie. Po Jure s Geraltom nebolo ani chýru. Ženy sa na chvíľu zarazili a zlostne naňho zagánili. Včera bol bohom, dnes je zlým démonom.

Rowan venoval ženám najkrajší úsmev a rýchlo vedľa nich prekízol. O chvíľu zbadal svojich nevlastných súrodencov. Obaja boli o hlavu vyšší ako ultenské ženy. Ponáhlal sa k nim. Videl, ako sa Jura snaží chrániť brata a čosi ženám vysvetľuje. Tie ženy sa dívali nechápavo, lebo jej vôbec nerozumeli.

„Marek sa pokúša zmiznúť aj so zlatom!" vykrikoval Rowan, ženy ani jemu nevenovali pozornosť. „Berie so sebou aj deti!" Musel to zopakovať niekoľko ráz, zúriivo pritom gestikuloval a ukazoval prstom na Marekove komnaty. Nakoniec ženy pochopili, čo im naznačuje.

„Vedela som, že sa vrátiš," usmiala sa naňho Jura. „Mohol si odísť s ostatnými, ale cítila som, že mi prídeš na pomoc."

„Podťe za mnou a už nijaké hlúposti," -prikázal im Rowan. Zbadal meč v Juriných rukách a zamračil sa. „Používaj ho čo najmenej. Aj tieto ženy patria k nám."

„Tieto ženy sa ma pokúšali zabiť. Myslím, že..." začal Geralt.

„Bud' už ticho a poslúchaj nášho kráľa!" zahriakla ho Jura.

Rowan od prekvapenia zažmurkal očami. Vzápätí sa spamätal a začal si raziť cestu zástupmi rozbesnených žien. Vždy, keď natrafili na skupinu, ktorá sa správala agresívne, Rowan len ukázal na pevnosť a divo gestikuloval. Povedal len jedno slovo: „Marek."

Dostali sa takmer až k mestskej bráne, keď sa ženy postavili proti nim. „Pozrite, tam sú ešte dvaja!" vykrikla jedna.

„Držali nás v zajatí. Nedovolili nám slobodne si vybrať mužov a plodiť deti. Zabijeme ich a dostaneme sa na slobodu."

Skupina žien telami zatarasila hlavnú bránu, kým druhá lomcovala masívnymi vrátami a pokúšala sa ich zatvoriť.

„Musíme utiecť. Teraz nám ide o holý život, ak nemusíte, neubližujte im!" skríkol.

Rozvášnené ženy sa vrhli na oboch mužov. Juru si vôbec nevšímali. Inštinktívne sa postavila na Rowanovu obranu. Ženy útočili všetkým, čo mali poruke. Rowan si chránil hlavu pred údermi a nemohol vidieť, ako Geralt zráža jednu ženu za druhou. Jura pochopila, že Rowanova láska k vlastnému národu bola silnejšia, ako pud sebazáchovy.

Podarilo sa im prebiť až k bráne. Ženy ich ešte chvíľu prenasledovali, až kým sa im nepodarilo ukryť v lese. Potom utekali, čo im sily stačili. Asi po hodine sa zastavili, aby nabrali dych.

„Musíme čo najskôr vyhládať ostatných," povedala Jura a až teraz si všimla, aký je Rowan bledý. Na bielej košeli sa mu rozpíjal krvavý fl'ak. S hrôzou mu hľadela na bosé nohy. Mal ich doráňané a krvavé.

Jura ho priam materinsky objala a jemne prinútila sadnúť.

„Musím...”

„Mlč, urobil si pre nás viac než dost. Teraz je rad na nás," nenechala ho dopovedať. Pozrela na Geralta. „Ty teraz vyhl'adáš ostatných. Oznámiš im, že kráľ Rowan je ranený. Dairemu povieš, aby sa vrátil do mesta a vyhl'adal Britu." Pozrela na Rowana. „Myslím, že je to dobrý nápad, čo povieš?"

Rowan sa naklonil a pobožkal ju: „Myslel som presne na to isté, a keďže sme jedno telo a jedna duša, vôbec nezáleží, kto z nás to povie ako prvý."

„Jura, ja..." začal Geralt.

„Zmizni! Spôsobil si hľbu problémov. Zajtra môžeš poďakovať kráľovi za láskavosť, že zachránil tvoj biedny život," odsekla Jura a viac sa s bratom nebavila.

Geralt sa s veľkou nechutťou pozviechal a vybral sa lesnou cestou hľadať ostatných.

„To zranenie nie je také hrozné. Stačí ranu trochu obviazať a môžem pokračovať v ceste," presviedčal ju Rowan.

Jura opatrne rozrezala Rowanovi tuniku a pozorne skúmala hlbokú ranu sekerou. Plece prudko krvácalo.

Rowan jej položil ruku na tvár. „Nazvala si ma kráľom Lankónie. Chceš tým povedať, že ma ľúbiš? Už si viac neželáš moju smrť, aby si sa mohla vydať za Daireho?"

Dlho a s istotou hľadela do jeho modrých očí. „Vychovával ma Thal a vždy ma viedol k tomu, že najlepším prostriedkom pre ochranu slobody a mieru je vojna. Milovala som Daireho, pretože bol taký ako ja. Keby som zostala s ním, vždy by som dala prednosť Lankónii. Aj keby mal umrieť. Tebe som nerozumela. Ukázal si mi skutočnú lásku. Lásku k mojej zemi, ktorá je silnejšia ako vojna, lásku k mužovi, ktorý je..."

„Ktorý je..."

„Lásku, ktorá mnou preniká naskrz..." položila mu ruky na plecía. „Rowan, muž môj, ak umrieš, zomrie aj moja duša. Moje srdce krváca rovnako ako tvoja rana. Táto... táto bolesť, ktorú cítim zároveň s tebou, keď si ranený, a hrča, ktorá ma tlačí v hrudi, keď som pri tebe... Nevedela som, naozaj som nevedela, že to je láska."

Nežne ju pobožkal. „Cítim, že som ťa nakoniec získal. Trpel som, krvácal z vnútorných i otvorených rán, prežil som poníženie len preto, aby som si zaslúžil tvoju lásku."

„To nie je pravda!" zaprotetovala, potom sa šibalsky pousmiala. „A stálo to vôbec za to?"

„Áno! Vždy som si predstavoval, že moja žena bude ako Ultenčanka. Citlivá, pozorná. Bude robiť môj život krajším a bude sa o mňa starať. Ale v tebe som našiel oveľa viac. Pomohla si mi. Veľmi si mi pomohla pochopiť môj národ. Pomohla si mi pochopiť, ako cítite a myslíte vy, Lankónčania."

Odtiahla sa od neho. „Možno som ti pomohla. Zachránila som ti život. Bezo mňa by si nikdy nebol tým, čím si. Keby som nebola v bezvedomí, nikdy by som ťa nepustila samého do ultenského mesta. Si priveľmi dôverčivý. Veríš, že v každom človeku sa skrýva a prevláda dobro."

„Okrem teba. Si často plná ohňa a chrlíš síru. Za všetko si pripisuješ zásluhy. Ja som ten, komu sa podarilo zjednotiť Lankóniu. Ja som..."

„Ale len s mojou pomocou!" odsekla.

Zrazu sa Rowanova tvár roztiahla v širokom úsmeve. „Myslím, že nám to spolu ide jedna radosť. Mali by sme v tom pokračovať. Necháš ma tu vykrvácať, alebo sa po-hneme za tvojím bláznivým bratom a chytime ho, skôr ako vyhlási vojnu Brite?"

„Geralt nie je hlúpy, je..."

„No čujme..." Rowan nadvihol obočie.

„Možno by sme mu mohli vydeliť maličký, bezvýznamný kút Lankónie, ktorý by spravoval. Ešte vždy môže spôsobiť veľa problémov. Mohol by rozhnevať zernackých mužov, keď si budú vyberať Ultenčanky. Mohol by prekaziť zjednotenie kmeňov," pokračovala Jura a zároveň si odtrhla spodok tuniky, aby mohla Rowanovi obviazať ranené plece.

„Čože? Ty chceš tie krehké stvorenia predhodiť Zernačanom?"

„Tie krehké stvorenia nás spolu so Cilean takmer uštváli k smrti. Jedna z nich ma zbičovala. A ty sa opovažuješ nazvať ich krehké!"

„Dobre, ale..." zaprotestoval. Jura ho umlčala horúcim bozkom. V tej chvíli zabudol na všetko. Na Lankóniu, na Britu, na Irialčanov. Miloval Juru od prvej chvíle, ako ju uvidel. Vedel, že ju bude milovať naveky. A zrazu mali pred sebou roky lásky, hádok a zjednocovania kmeňov. Usmial sa a tuho ju objal. Po dlhom čase bol opäť šťastný. Nevýslovné šťastný.

Epilóg

Cilean a Daire sa práve vyškriabali na vrchol strminy. Už--už ho chceli prekročiť, keď začuli, ako sa Rowan a Jura prekrikujú.

Cilean sa usmiala. „Myslím, že sú v poriadku."

„Jura ho miluje. Myslím, že by zaňho dala aj život," povedal Daire pevným hlasom, ale bez ľútosti.

Cilean naňho pozrela. „Je ťažké nadobro ju stratiť?"

„Cítim sa, ako keď starší brat stráca mladšiu sestru, ktorú celý život ochraňoval. Už som pochopil, že Jura a ja... že sme po sebe nikdy skutočne netúžili. Určite po mne netúžila tak, ako ultenské ženy," pri spomienke na čiperné Ultenčanky sa usmial.

„Takže tebe sa páčili tie cintľavky, ktoré nerozoznajú meč od ihlice do vlasov?" spýtala sa Cilean chladne.

Daire sa na ňu prekvapene pozrel. Pohľad mu zmäkol. „Cilean, páči sa mi, ako sa ti vlnia prsia, keď hádžeš oštepom. Je čas, aby sme zišli k nášmu kráľovi a kráľovnej. Čím skôr odtiaľto zmizneme a nájdeme Britu, tým skôr sa môžeš stať mojou ženou."

Pustil sa dolu briežkom, kým Cilean zostala stáť ako primrznutá. Potom sa na široko usmiala a vydala sa za Dairem.

Brocaín nikdy nežiadal za smrť svojho syna Rowanov život. Keď sa Rowan opäť stretol s Brocaínom, boli už takmer všetky kmene zjednotené. Rowan sa stal ich kráľom. Brocaín pochopil, že Rowanova smrť by znamenala neslávny koniec preňho i pre celý zernacký kmeň. Rowan mu ako vykúpenie ponúkol právo výberu stovky najväčších ultenských krásavíc.

Brita sa vydala za Yaineho. Žili a hádali sa až do smrti. Zabudli aj na to, že chceli Rowanovi spestriť cestu za jeho vytúženým cieľom - zjednotenou Lankóniou. Keď Yaine, vyčerpaný bojom, nakoniec umrel, úbohé zvyšky celej faerskej krajiny zdedili a spravovali Daire a Cilean.

Rowan menoval všetkých náčelníkov kmeňov doživotnými kniežatami, ktorých rody vládnu v zjednotenej Lankónii až dodnes (ak nepomreli). Ária, v románe Odvážna princezná, je priamou dedičkou Rowana, a J.T. je potomok jedného z Rowanových rytierov, Montgomeryho de Warbrooka.

Z anglického originálu *The Maiden* (Pocket Books, a division of Simon & Schuster Inc., New York 1988) preložil František Ružička. Redigovala Tatiana Búbelová. Výtvarná redaktorka Viera Fabianová. Technická redaktorka ' Renáta Hrabušická. Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2000 ako svoju 954. publikáciu. Zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava. Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

ISBN 80-7118-947-2